O ISTORIE COMENTATÃ A MISCÃRII LEGIONARE, 1927-1999

-DISCUTIE CU MIRCEA DIMITRIU-

(fragmente din volumul "Miscarea Legionara intre adevar si mistificare" de Liviu Valenas, Ed. Marineasa, 2000)

Nota: *Acest interviu constituie materialul primar pentru volumul citat mai sus, care aduce o serie de completari si revizuiri la informatiile prezentate aici.*

Istoria Miscãrii Legionare reprezintã un subiect extrem de interesant pentru istorici, mai ales cã este un teren încã nedefrisat. Este simptomatic în acest sens, cã la o dezbatere organizatã de TVR, în 16.01.91, asupra asa numitei rebeliuni legionare din 21-23 Ianuarie 1941, nu a luat parte (alãturi de moderatorul emisiunii) decât istoricul Dan Amedeo Lãzãrescu, restul istoricilor români refuzând sã participe. Dupã Decembrie 1989 s'ar fi putut aborda de cãtre istoriografia românească istoria Legiunii, dar, s'a evitat tratarea acestui subiect delicat. Nu este o surprizã, istoricii români nu au dorit si nu doresc sã abordeze subiecte delicate, precum perioada regimului carlist (1938-1940), personalitatea lui Carol al II-lea, guvernarea lui Ion Antonescu si chiar istoria regimului comunist din România. Refuzul de a aborda astfel de subiecte pare sã-i dea dreptate aceluiasi Dan Amedeo Lãzãrescu, care declara în 1991, "cã în perioada comunistã istorigrafia românească a fost cea mai slabã din tot Estul Europei, fiind si în urma Albaniei"...

Ascunderea adevãrului nu serveste la nimic bun, cãci asa cum spunea Nietzsche, "Toate adevãrãrile care sunt tinute în tãcere devin otrãvitoare"... Dupã 1989 s'a scris foarte mult despre Miscarea Legionarã, dar fie cã s'au reluat tezele din timpul regimului comunist (în lucrarea "Mihai Moruzov si Serviciul Secret de Informatii al Armatei Române",Bucuresti, 1997, istoricul SRI Cristian Troncotã, vorbeste despre Legiune ca despre o "miscare ultranationalistã, teroristã"), fie abundã o memorialisticã legionarã, care a adus multe precizãri si detalii care lipseau, dar care, inerent, este partizanã. În aceste conditii nu este de mirare cã singura lucrare serioasã apartine unui istoric strãin, spaniolul Francisco Vega ("Istoria Gãrzii de Fier", Barcelona, 1988), republicatã în România, dupã 1990, în mai multe editii, în prestigioasa editurã "Humanitas". Nu este pentru prima datã, când istoricii strãini îi depãsesc pe cei români, în tratarea unor aspecte din Istoria României...

Abordarea unui subiect din istoria modernã a României nu poate fi fãcutã decât fie apelând la consultarea arhivelor, fie recurgând la memorialisticã. Majoritatea documentelor, care privesc istoria Miscãrii Legionare se aflã însã în prezent în arhiva Serviciului Român de Informatii, ca atare ele nu ne-au fost accesibile (nu au fost accesibile nici pentru istoricul Francisco Vega...). Tratarea istoriei Miscãrii Legionare trebuie depolitizatã, fãrã patimi inutile. În aceastã situatie singura solutie, care ne-a mai rãmas, a fost recurgerea la mãrturiile unor persoane, care au avut un rol conducãtor în Miscarea Legionarã. Actualmen- te persoana cea mai îndreptãtitã sã vorbeascã, din interiorul Legiunii, despre Legiune, este fãrã îndoialã MIRCEA DIMITRIU, care dupã 1993 (moartea lui Horia Sima) a preluat în bunã parte prerogativele conducerii Miscãrii Legionare.

Mircea Dimitriu, aflat în Miscarea Legionarã încã din 1928, dublat de o memorie prodigioasã si de o evidentã culturã, a fost un interlocutor pasionant. Tinem sã-i multumim si pe aceastã cale. Multumirile noastre se îndreaptã si spre d-nii Iulian Neamtu, Constantin Târlea, Dr. Dionisie Ghermani, Dr. Nicolae Stroescu-Stânisoarã, Wilfried H. Lang si Nicolae Moranciu, care ne-au pus la dispozitie un vast material documentar, care a fãcut posibilã structurarea întrebãrilor noastre. Amplul dialog purtat (în

care noi nu ne-am permis sã modificãm rãspunsurile interlocutorului nostru), credem cã reprezintã o modestã contributie la cunoasterea istoriei României moderne, mai ales cã pentru prima datã se vor afla date despre o perioadã mai putin cunoscutã a Legiunii, cea de dupã 1945. Din aceastã cauzã, credem cã difuzarea acestui material pe "Internet", va servi în primul rând istoricilor români si strãini.

Liviu Vãlenas

Cuprins

I. ÎNCEPUTURILE MISCÃRII LEGIONARE (1927-1933) Nunta de la Crâng Cine era Corneliu Codreanu ? Constituirea Centrului Studentesc Legionar Timisoara Tabãra de muncã dela Carmen Sylva
II. LEGIUNEA ÎNTRE ANII 1933-1937 Casa Verde Propagandã legionarã prin Banat Asasinarea lui I.G.Duca Întâlnirea dintre Corneliu Codreanu si Alexandru Safran
III. MISCAREA LEGIONARÃ SCOASÃ DIN NOU ÎN AFARA LEGII, 1938-1940 Atentatul împotriva lui Stefãnescu-Goangã Încep disensiunile în Legiune Asasinarea lui Armand Cãlinescu Comandamentul de Prigoanã
IV. LEGIUNEA REINTRÃ ÎN POLITICÃ - 1940 Colaborarea cu Mihail Moruzov Participare la guvernul Tãtãrescu Rãsturnarea lui Carol al II-lea
V. STATUL NATIONAL LEGIONAR, 1940-1941 Legiunea guverneazã împreunã cu Ion Antonescu Eugen Cristescu, dusmanul Legiunii Profesorul Ion Zelea Codreanu pretinde sefia Legiunii Asasinatele dela Jilava, Strejnic si Snagov Puciul din 21-23 Ianuarie 1941
VI. EXILUL DIN GERMANIA SI GUVERNUL DELA VIENA Internati în lagãre de concentrare Guvernul dela Viena
VII. COLABORAREA CU STATELE UNITE SI FRANTA Legiunea din nou pe drumuri Colaborare cu Biserica Romano-Catolicã Tribunalul International dela Nürnberg si Miscarea Legionarã Legionarii sunt parasutati în România
VIII. EXILUL CONTINUÃ, 1954-1989 Organizarea Miscãrii Rãpirea lui Traian Puiu Atacarea Legatiei României din Berna Moartea preotului Vasile Zãpârtan Sciziunea se accentueazã
pagina 3 IX. LEGIUNEA REVINE ÎN ROMÂNIA Tatonãri dupã Decembrie 1989 Uniunea Democrat Crestinã "Noua Românie Crestinã" si Partidul "Pentru Patrie" Serviciul Român de Informatii contraatacã Diversiuni organizate de Securitate
X. DUPÃ MOARTEA LUI HORIA SIMA - 1993 Moartea lui Horia Sima Majadahonda Moartea lui Aureliu Rãutã Romfestul 1998 Obiectivul Miscãrii Legionare

I. ÎNCEPUTURILE MISCĂRII LEGIONARE (1927-1933)

Nunta de la Crâng

Liviu Vãlenas.: - D-le Mircea Dimitriu, înainte de a porni lunga noastrã discutie despre istoria Miscării Legionare, v-as ruga sã vã faceti o scurtã prezentare.
Mircea Dimitriu.: - Sunt nãscut la 13 martie 1913 la Panciu, în fostul judet Putna, din pãrinti români, de profesie viticultori. Mi-am fãcut liceul, mai întâi la "Unirea" din Focsani, apoi la "Gheorghe Lazãr" din Bucuresti si l-am terminat la "Papiu Ilarian" în Tg.Mures, unde am luat si diploma de bacalaureat. Am urmat, din 1932, Politehnica din Timisoara, pânã in 1938, când în urma prigoanei dezlãntuitã împotriva Miscării Legionare de cãtre Carol al II-lea, am fost nevoit sã mã refugiez în Germania. Dupã un an de practicã într'o fabricã, m'am înscris la Politehnica din Berlin-Charlottenburg, luând-o dela început, nereusind sã obtin recunoasterea anilor studiati la Timisoara. Concomitent, am urmat cursurile dela "Aussenwissenschafliche Fakultät". În timpul guvernării Antonescu-Sima, am rãmas la Berlin, unde am condus grupul de legionari, care se mai afla acolo. Aflând de decizia lui Hitler, de a-l sprijini pe Antonescu contra noastrã, am plecat la Bucuresti spre a da alarma. Am ajuns tocmai în ajunul puciului lui Antonescu din 21-23 Ianuarie 1941. Fiind urmărit în vederea arestării, m'am ascuns câteva luni în România, apoi am reusit sã fug din tarã, ajungând din nou la Berlin. Aici nefiind internat, ca majoritatea legionarilor, am putut sã mã ocup de legãtura dintre legionarii încã liberi din tarã si Horia Sima, care era internat. În acelasi timp mi-am putut continua studiile, dar pe care nu le- am mai terminat, din cauza arestării mele de cãtre GESTAPO, în 1942, când eram în vizitã la Paris. Am aflat ulterior cã arestarea mea s'a produs la ordinul personal al lui Ribbentrop. La Paris am fost încarcerat în închisoarea "Cherche-Midi", transferat nu dupã mult timp la Spandau, apoi la sediul GESTAPO-ului din Berlin, pe urmã internat, împreunã cu restul studentilor legionari din Berlin, în lagãrul de concentrare dela Buchenwald. Dupã eliberarea din lagãr, la 23 August 1944, am luat parte la Guvernul dela Viena, prezidat de Horia Sima. În urma capitulării Germaniei, m'am refugiat în Bavaria, unde am lucrat ca slugã la un tãran, numai pentru mâncare si adãpost. Am ajuns apoi în Italia, la Roma si Aversa, unde era un lagãr britanic pentru refugiati. De acolo am fost trimis de Horia Sima la Salzburg, ca sã coordonez activitatea legionarilor din Austria si Germania Occidentalã, unde se organizaserã, mai peste tot, "Comitetele românesti".

Având sprijinul organizatiilor caritative ale Bisericii Romano-Catolice, precum si întelegerea autoritãtilor locale, aceste comitete au ajutat, acele timpuri, mii de refugiati din România, oferindu-le un prim adãpost, hranã gratuitã si ajutându-i sã ajungã mai departe în Vest, ori sã-si gãseascã un loc de muncã. Când franco-americanii au propus Miscării Legionare o colaborare ofensivã, pe plan militar, am primit ordin de la Horia Sima, sã mã ocup, împreunã cu dr. Mircea Musetescu, de conducerea, din partea Miscării Legionare, a acestor operatiuni. Dupã sfârsitul colaborării cu franco-americanii, m'am angajat în Germania Occidentalã, într'o fabricã de aparate de radio si apoi într'una de masini unelte, mai întâi la planificarea productiei si ulterior în departamentul electric. Dupã ce am iesit la pensie, cu o sumã modestã, dar suficientã unui trai decent, am fost însărcinat de Horia Sima cu conducerea Secretariatului General al Miscării Legionare din afara tării. Ulterior mortii lui Horia Sima, o adunare de cadre legionare a desemnat un Grup de Comandã pentru Miscarea Legionarã din afara României, fiind si eu numit ca membru în acest organ si care cautã, în ciuda piedicilor de comunicare, sã-si acorde pozitiile si actiunile cu Miscarea Legionarã din tarã, ambele fiind o unitate de nedespãrtit. În Miscarea Legionarã am primit gradul de comandant-ajutor în 1935, cel de comandant în 1952 si cel de comandant-general-ajutor în 1954.

L.V.: - Acest "Grup de Comandã" al Miscării Legionare din Exil, din câte persoane este format ?
M.D.: - Grupul a fost format initial din patru persoane, însã dupã îmbolnãvirea gravã a lui Faust Brãdescu (care a revenit în România, fiind îngrijit de familie) am rãmas trei persoane, la Paris, Dumitru Cretu si Filon Verca, iar în Germania, la Stuttgart, persoana mea.

L.V.: - Dupã 1989, ati mai revenit în tarã, chiar numai pentru o scurtã vizitã ?
M.D.: - Nu, din motive familiare.

L.V. : - Cum ati ajuns d-le Dimitriu sã faceti parte din Miscarea Legionarã ?
M.D.: - Totul a pornit dela faptul cã am asistat la nunta lui Corneliu Codreanu, din data de 13 Iunie 1925. Dupã aceea am luat legãtura cu Frãtia de Cruce "Victoria" din Focsani, fiind ajutat în acest sens si de fratele meu, membru al Frãtiei de Cruce, mai mare decât mine cu patru ani. Din aceastã Frãtie de Cruce fãceau parte si Iordache Nicoarã, Victor Chirulescu, Dricã Atanasiu. Pe urmã am ajuns sã activez într'o altã Frãtie de Cruce, unde eram fotograful ei, împreunã cu Traian Cotigã, Gheorghe Serban, Stan Serban, Zanetti. Asta se întâmpla în 1928.

L.V.: - Erati foarte tânãr atunci, aveati în fond numai 15 ani...
M.D.: - Da, eram elev de liceu... Între timp în orãselul meu, Panciu, era un vechi legionar, Neculai Voinea, cu care, în vacante, fãceam marsuri împreunã, ne duceam de pildã la Soveja, unde aveam o bazã foarte solidã în persoana fratilor Bãlan (trei frati foarte bogati din sat). Ajuns la Bucuresti, la liceul "Gheorghe Lazãr", am cãutat un contact cu Miscarea Legionarã, dar nu l-am putut realiza, am gãsit însã un alt contact, la buletinul "Anti-iudeo-masonic" al doctorului Vasile Trifu, unde impreunã cu Vasile Prãjescu si Toma Petrescu, lucram în redactia acestei publicatii, în strada Lipscani...

L.V.:- Fiindcã v-ati referit la nunta lui Corneliu Codreanu, dacã vreti sã descrieti acest eveniment, mai ales cã nu mai existã filmul acestei nunti (pelicula a fost distrusã la putin timp din ordinul Partidului National Liberal aflat la guvernare)...
M.D.: - Este greu acum sã-mi amintesc toate detaliile, au trecut de atunci 74 de ani... Nunta lui Codreanu s'a desfãsurat la Crâng, la vreo trei km de Focsani, asistenta era formatã din câteva zeci de mii de persoane (unii au apreciat cifra între 80.000 si 100.000...). Corneliu Codreanu împreunã cu tânãra sa sotie Elena, si-au fãcut aparitia într'un car tras de boi, bine decorat. Eu aveam atunci numai 12 ani, eram elev de liceu în clasa a doua, stãteam la margine, împreunã cu încã un prieten si ne uitam cu mare curiozitate. Nunta era organizatã în aer liber, era varã si vreme foarte frumoasã. Atunci l-am vãzut prima datã pe Corneliu Codreanu...

L.V.:- Ce impresie v'a fãcut Corneliu Codreanu ?
M.D.: - Un tânãr voinic, îmbrãcat în hainele lui traditionale, adicã în port bucovinean. Era un tânãr înalt, cu o privire care fascina. Avea evident un fel de magnetism. Ulterior a devenit si mai vizibilã aceastã atractie pe care o difuza în rândul tinerilor, în rândul maselor. Cine îl întâlnea, era foarte impresionat de el...

Cine era Corneliu Codreanu ?

L.V. : - Magnetismul, charisma personalã a lui Corneliu Codreanu, sã fie o explicatie, sau una din explicatii, pentru ce Miscarea Legionarã, dela 7 membri a ajuns în 13 ani la peste 800.000 de membri ?
M.D.: - Nu as spune asta. Mai degrabã ideile lui, pe care le-a promovat cu multã perseverentã, au dus la aceastã evolutie numericã a Miscãrii Legionare.

L.V.: - Istoricul Dan Amedeo Lãzãrescu, membru si al conducerii actuale al PNL, a afirmat, la 16 Ianuarie 1991, într'o emisiune televizatã (realizatã de Vartan Arachelian) : "Corneliu Codreanu nici mãcar nu a fost român"... Este adevãrat acest lucru ?
M.D.: - Este bine cã puneti aceastã întrebare, ca sã putem lãmuri lucrurile. Aceastã insinuare nu este deloc nouã, reia teze mai vechi. Insinuarea apare si în mai 1938, din gura procurorului militar Ionescu, în procesul intentat lui Corneliu Codreanu, din ordinul lui Carol al II-lea. Procurorul militar Radu Ionescu a spus atunci "Ce vroia sã afle aici Corneliu, fiul lui Zelinzki si al Elizei Brauner" ? "Ce vroia sã afle omul care ducea o actiune de întelegere cu organizatii strãine" ? Rãspunsul pe care l-a dat avocata lui Codreanu, Lizeta Gheorghiu este urmãtorul : "Tatãl lui Corneliu Codreanu, Ion Zelea Codreanu îsi trage obârsia dintr'o familie de rãzesi moldoveni din satul Ighesti, din tinutul Storojinetului din Bucovina. Tatãl acestui Ion Zelea Codreanu se numea Neculai Zelea, numele de Zelea provenind din amintirea îmbrãcãmintii de luptã a ostasilor moldoveni. Numele de Zelea nu se pãstrase însã de-a lungul anilor. Dupã anul 1785 Bucovina a trecut sub administratie austriacã, devenind un simplu district al Galitiei, iar acest nume de Zelea, a fost schimbat de autoritãtile din administratie si armatã în Zelinski, schimbare pe care o fãceau toate stãpânirile strãine, cu popoarele minoritare din statul lor, ca

si în Ungaria, Miklos pentru Nicolae, István pentru Stefan etc. Limba românã nu mai era acceptatã nicãieri în Bucovina, iar religia ortodoxã era combãtutã cu energie, polonezii din Galitia fiind romano-catolici. Dar dacã, în acest fel, schimbarea numelui era relativ usoarã, în schimb religia ortodoxã nu mai putea fi schimbatã cu aceeasi usurintã.

De obicei, când numele era schimbat, religia ortodoxã rãmânea înscrisã si prin autentificarea ei se putea face cu certitudine si consemnarea originii române. În aceste conditiuni, tatãl lui Corneliu Zelea Codreanu a ajuns sã fie numit Ion Zelinski, dar originea sa românească era certificatã de un act de botez, în limba românã, precum si de religia ortodoxã, exclusiv românească, în care se fãcuse botezul. Mai mult decât atât, ca o confirmare sigurã, certificatul de botez al lui Ion Zelinski are si viza consulatului român din Cernãuti. Ori pentru a obtine o astfel de parafare, nu se puteau adresa decât cei de origine românã. În familia lui Ion Zelea Codreanu toti antecesorii au fost pãdurari, asa cã alãturi de pronumele de Ion, mai era trecut alãturi, pe acte, acel de Pãduraru, care indica ocupatia. Deci tatãl sãu era înregistrat Neculai Zelinski-Pãduraru. Acesta ia în cãsãtorie pe românca Maria Anticu si aceasta devine mama lui Ion Zelea Codreanu. Purtând numele de Ion Zelinski-Pãduraru, acesta se cãsãtoreste cu Eliza Brauner, care era românca de religie ortodoxã, iar nasul la cununia lor a fost A.C.Cuza. În 1902 familia Ion Zelinski-Pãduraru trece în Moldova românească, iar aici Ion Zelinski Pãduraru considerã cã este cazul sã-si modifice numele dupã datina strãbunã si ca urmare devine Ion Zelea Codreanu. Aceasta este întreaga ambiantã, care explicã numele de Zelinski si transformarea sa în Zelea, iar aceluia de Pãduraru în Codreanu. Toate aceste date amintite fac dovada cã în privinta tatãlui, poate fi urmãritã originea curat românească din mosi strãmosi, modificãrile de nume apãrând în mod artificial, prin interventiile unor autoritãti strãine. Înainte de împlinirea vârstei de trei ani, Corneliu Zelea Codreanu nu mai avea nimic comun cu numele de Zelinski, nume care nu a fost decât un artificiu, ca si alte nume impuse de cei pe care împrejurãrile îi fãcuserã stãpâni peste unele provincii românesti".

L.V.: - Istoricul spaniol Francisco Vega, în teza sa de doctorat "Istoria Gãrzii de Fier" (publicatã la Barcelona în 1988), sustine însã "cã mama lui Corneliu Codreanu era o nemtoaicã bavarezã, de religie romano-catolicã"...
M.D.: - Probabil cã Francisco Vega a dorit sã fie obiectiv, dar s'a informat din surse complet gresite ! Sotia lui Ion Zelea Codreanu, Eliza Brauner, este fiica românceI Marita Sârghii si a românului ortodox, dupã mamã, Costache Brauner. Acest Costache Brauner este fiu al românceI Cernea si al lui Adolf Brauner de origine german bavarez. Asadar, toti antecesorii lui Corneliu Zelea Codreanu sunt români, cu exceptia unui strãbunic al mamei, Adolf Brauner, care era un german desnationalizat. Aceastã analizã a genealogiei lui Corneliu Zelea Codreanu trebuie încheiatã cu cele spuse in 1938 de avocata Lizeta Gheorghiu : "Comparati acum adevãrul cu mistificarea si veti socoti câtã miselie s'a vãrsat si se mai varsã asupra Miscãrii Legionare, cãci mi se pare o miselie sã lovesti pe un strãnepot, cu aceleasi arme, pe care le-au inventat strãinii împotriva strãbunicului" !

L.V.: - Este o boalã mai veche la români, de a gãsi diverse origini strãine persoanelor antipatizate (Mihai Eminescu era "sârb", Caragiale "grec", sau chiar "ultimul fanariot"<sic>, Iuliu Maniu "papistas", Regele Mihai "neamt" si asa mai departe...). Iar multi din Vechiul Regat îi considerau si îi considerã pe românii ardeleni "unguri", sau "vânduti ungurilor"...
M.D.: - La data de 29 Noiembrie 1918, primarul liberal al orasului Cernãuti, Marmeliuc a fãcut o caracterizare pentru Ion Zelea Codreanu si care a fost publicatã în organul de propagandã "Glasul Bucovinei". Iatã textul despre Ion Zelea Codreanu : "Unul din cei mai intransigenti idealisti ai neamului nostru, neînduplecat în nici o întorsãturã a vremii si luptând fãrã rãgaz si fãrã sovãire pentru drepturile clasei tãrãnesti, din rândurile cãreia s'a ridicat si al cãrui port curat, ca sufletul tãrãnimii, îl poartã mereu, a sosit ieri la Cernãuti, pentru a se bucura de fericirea tãrisoarei sale la a cãrei realizare a contribuit o viatã întreagã. Mânat de zborul sufletului sãu românesc, a pãrãsit la 1898 orasul Suceava, al cãrui elev a fost si de atunci nu a mai cãlcat pe pãmântul Bucovinei, pânã în clipa când glasul puternic al gliei bucovinene si-a chemat fiii din toate pãrtile, ca sã ia parte la sãrbãtoarea izbãvirii sale.

Ion Zelea Codreanu a venit ca biruitor, are mângâierea duioasã a luptãtorului dârz, care îsi vede împlinitã ideea pentru care a purtat un steag ce nu l-a plecat nimãnui si niciodatã. Maiorul român,

viteazul decorat de atâtea ori în asprimea glorioasã a frontului, tãranul, fiu al acestor plaiuri, vine astãzi la noi". Iatã cine a fost tatãl lui Corneliu Zelea Codreanu.

L.V.: - Apelativul de "cãpitan" dat lui Corneliu Codreanu, de unde provine ?
M.D.: - Corneliu Codreanu nu avea un grad militar de cãpitan. El participase, ca voluntar, cu mult eroism, la campania din 1916 a primului rãzboi mondial. Fãcuse liceul militar dela Mãnãstirea Dealului si a luat parte la trecerea Carpatilor si la dezrobirea Ardealului. Când însã a început retragerea din toamna anului 1916, comandantul regimentului l-a trimis acasã, fiind prea tânãr (17 ani) pentru Front, cu toatã rugãmintea lui de a continua lupta. Spiritul de ordine si disciplinã, obtinute în aceastã perioadã l-au caracterizat în întreaga lui scurtã viatã. Ion Mota, în cãutarea unei denumiri, alta decât "sef", o denumire usor ridicolã ("Hei sefule"...), i s'a adresat primul cu titulatura de "Cãpitan", adicã "Cãpetenie", urmat apoi de toti din Legiune.

Constituirea Centrului Studentesc Legionar Timisoara

L.V. : - Acest prim contact, vizual, pe care l-ati avut la Crâng-Focsani, în 1925, cu Corneliu Codreanu, v-a marcat drumul în viatã ?
M.D.: - Nu as putea spune... Eram atunci mult prea tânãr. Ulterior însã, contactul cu Frãtiile de Cruce, cu prima si mai ales cu a doua, unde având si un aparat fotografic, fãceam fotografii în sedintele pe care le tineau, iar ulterior, în marsurile executate împreunã cu Neculai Voinea în judetul Putna si în special pe Valea Susitei, înspre munti, sunt acelea, care m'au determinat din ce în ce mai mult în aceastã directie. Dupã terminarea liceului, la Tg.Mures, am revenit acasã, nu mi-am putut continua studiile, din cauzã cã pãrintii mei nu mai aveau mijloacele financiare necesare, fiind loviti si ei de criza economicã mondialã, declansatã în 1929. În aceastã perioadã, am adâncit activitatea legionarã, alãturi de acelasi Neculai Voinea. În anul urmãtor m'am dus la Timisoara la Politehnicã, unde, dupã ce în prealabil trecusem pe la sediul Miscãrii Legionare din Bucuresti (am luat dela Corneliu Codreanu autorizatia de-a face un cuib legionar la Politehnica din Timisoara), am înfiintat primul cuib la Politehnica din orasul de pe Bega. Corneliu Codreanu mi-a dat si un om de contact în judetul Timis-Torontal, profesorul Ilie Ghenadie, care era un legionar cunoscut la Centru. Deci în toamna lui 1932 am înfiintat la Timisoara primul cuib legionar, care ulterior a crescut la vreo sase cuiburi, care au constituit Centrul Studentesc Legionar Timisoara, pe care l-am condus pânã am plecat din România, în 1938.

L.V.: - Cum se fãcea, practic, constituirea unui cuib legionar ?
M.D.: - Se poate afla citind "Cãrticica sefului de cuib". La Timisoara se afla atunci o mare cantitate de membri ai partidului lui A.C.Cuza. De asemenea comunistii si simpatizantii lor, erau numerosi. Erau multi studenti din Basarabia, dintre care foarte multi de origine rusã. La Timisoara se dãdeau cu precãdere burse pentru studentii din Basarabia. În aceastã mare de studenti, care în majoritate erau afiliati LANC-ului (Liga Apãrãrii National Crestine) lui A.C.Cuza si dupã câteva luni de zbateri, am gãsit câtiva camarazi, câtiva prieteni, chiar din anii superiori dela Politehnicã (cu 4-5 ani mai mari decât mine), care înclinau spre Codreanu, dar nu erau activi. Astfel era bãiatul profesorului Brãileanu dela Cernãuti (era student în anul IV, eu fiind atunci în anul preparatoriu), altul era Gheorghe Dragomirescu. Trebuie sã spun cã eu am introdus la Timisoara un sistem de organizare, care diferea de cel prescris de publicatiile legionare. Fãcusem un cuib central, compus din sefii cuiburilor, iar fiecare din acest cuib central devenea seful garnizoanei, prin rotatie, timp de o lunã. Eu eram seful cuibului central.

L.V.: - În terminologia legionarã ce se întelege prin "garnizoanã" ?
M.D.: - Totalitatea legionarilor dintr'un centru oarecare. Garnizoana la care m'am referit era cea a Centrului Studentesc Legionar Timisoara. În felul acesta, fiecare dintre sefii de cuib primea posibilitatea de a conduce întreaga garnizoanã timp de o lunã, sub supravegherea sefului de cuib central, care eram eu. Activitatea noastrã consta din marsuri de propagandã prin judetul Timis-Torontal si ulterior în judetele Severin si Caras. Însã mai aveam si alte activitãti. Centrul Studentesc Legionar Timisoara a luat parte la o tabãrã de muncã, care construia un cãmin studentesc în Cluj. În anul urmãtor am luat parte, cu studentii legionari din Timisoara, la tabãra de la Carmen Sylva, care era condusã personal de Corneliu Codreanu. Acolo construiam un dig de piatrã, de apãrare contra valurilor.

L.V.: - Miscarea Legionarã, a fost acuzatã, printre altele, cã ar fi fost o miscare (grupare) paramilitarã, având si o uniformã specificã (cãmasã verde cu centurã si diagonalã). De unde aceastã cãmasã verde ?
M.D:: - Miscarea Legionarã nu a fost niciodatã "paramilitarã"... Uniforma (cãmasã verde cu centurã si diagonalã) a fost o necesitate, pentru a deosebi Legiunea de cuzisti, care aveau cãmãsi albastre si de formatiunile lui Gheorghe Brãtianu, care purtau cãmãsi galbene. Ulterior Corneliu Codreanu i-a acordat o semnificatie de simbol legionar. Culoarea verde în sine provenea dela culoarea ierbii proaspete de pe plaiurile românesti, nu era o "inovatie" de "import".

L.V.: - Ideea cã Miscarea Legionarã ar fi o grupare militarã provenea si dela denumirile specifice în Legiune...
M.D.: - Când Codreanu si ceilalti au ales la închisoarea Vãcãresti pe Arhanghelul Mihail, ca patron, singura denumire potrivitã cu misiunea pe care o avea Arhanghelul cu ostile ceresti, care se lupta cu Diavolul - misunea pe care Codreanu si ceilalti (care erau cu el la închisoare) si-au asumat-o, nu putea fi alta decât una cu rezonantã de luptã. "Legiune" deci, nu partid, asociatie, grupare etc., care nu indicau nimic. Termenul de "garnizoanã legionarã" este lipsit de orice semnificatie militarã, putând fi foarte bine înlocuit cu "grup legionar", dar traditia obligã... În rezumat, nimic nu indicã, cã Miscarea Legionarã ar fi fost vreodatã o grupare paramilitarã, care ar fi functionat dupã regulamente militare, sau cvasi-militare.

Tabãra de muncã dela Carmen Sylva

L.V.: - Cum decurgea viata pentru legionarii în tabãra dela Carmen Sylva (actuala Eforie Sud, iar pe vremea lui Dej "Vasile Roaitã") ?
M.D.: - Stãteam în corturi, pe malul mãrii. Tabãra era condusã personal de Corneliu Codreanu, care se ocupa îndeaproape de educatia legionarilor, care veneau de pe tot cuprinsul tãrii, în schimburi de 2-3 sãptãmîni. Tabãra dura toatã vara, deci trei luni, dar participantii se schimbau. În fiecare searã ne adunam în jurul unui foc de tabãrã, unde Cãpitanul în picioare, explica,
pagina 9 punea întrebãri sau rãspundea la întrebãri.

L.V.: - Câti luau parte la tabãra dela Carmen Sylva ?
M.D.: - În jur de 150 de persoane pe "schimb". Tabãra dela Carmen Sylva a fost organizatã ani de-a rândul, fãrã întrerupere. Acolo am avut ca participanti si multi studenti polonezi, din organizatia nationalistã polonezã ABC. Mâncarea se fãcea în comun, erau tot felul de negustori din Constanta si din Bucuresti care ne donau alimentele, iar camaradele noastre gãteau. Acolo se afla si Nicoleta Nicolescu, care era sefa organizatiei legionare de femei si care era deseori "indignatã", cã rolul femeilor în Miscare nu este suficient de subliniat. Nicoleta Nicolescu dorea ca femeile legionare sã fie luptãtoare, si nu sã fie "la cratitã"... Într'adevãr femeile si fetele, care erau în organizatia condusã de Nicoleta Nicolescu au fost niste eroine, au rezistat la schingiuri, unele au fost aruncate în crematoriu de vii, cum s'a întâmplat în final si cu Nicoleta Nicolescu. Dupã ce a fost arestatã de autoritãtile carliste, în 1938, Nicoleta Nicolescu a fost torturatã, violatã si apoi trezitã din nesimtire si constientã, a fost aruncatã în flãcãrile crematoriului... Sã revin însã la tabãra dela Carmen Sylva. Cãpitanul era prezent incontinuu, trei luni, vara, în aceastã tabãrã, el revenea la Bucuresti abia dupã terminarea ei. Eu am venit cu aproximativ 10 insi de la Timisoara, în 3-4 corturi si mâncam la cazan, seara ascultam prelegerile lui Codreanu, iar în timpul zilei lucram la dig. Se mai fãceau si marsuri în regiune, cu cântece.

L.V. : - Care erau temele prelegerilor tinute de Corneliu Codreanu ?
M.D.: - Vorbea despre principiile Miscãrii si rãspundea la întrebãrile care i se puneau. Întrebãrile se refereau la diverse chestiuni, cum ar fi problema evreiascã, rolul femeii în societate si în Miscare, ce se întâmplã dacã Cãpitanul este asasinat...

L.V.: - Ce s'ar fi întâmplat dacã Corneliu Codreanu ar fi fost asasinat, ceea ce s'a si întâmplat ?
M.D.: - Cãpitanul a cerut sã fie rãzbunat ! Iar cei care erau prezenti au jurat sã'l rãzbune...

L.V.: - De ce a cerut sã fie rãzbunat ? În fond rãzbunarea nu este ceva crestinesc...
M.D.: - Pentru cã în toatã istoria Neamului Românesc, toti marii fãptuitori au cãzut prin trãdare ! Asa a cãzut prin trãdare Mihai Viteazu, asa a cãzut Tudor Vladimirescu, prin trãdare au cãzut si Horea, Closca si Crisan... Cãpitanul era de pãrere cã trebuie sã se termine, odatã si odatã, în istoria neamului nostru cu trãdarea !

L.V.: - La români trãdarea este o boalã cronicã veche, pânã si Nicolae Ceausescu a fost trãdat de "tovarãsii" sãi de "luptã"...
M.D.: - Toatã Istoria Românească este plinã de trãdãri !

L.V.: - Ati amintit cã la Carmen Sylva, Corneliu Codreanu vorbea despre "chestiunea evreiascã" din România. Concret, ce vã spunea Codreanu, la Carmen Sylva, în aceastã problemã ?
M.D.: - Tin minte, cã în August 1936, la Carmen Sylva, la întrebarea, de ce Miscarea Legio- narã este împotriva evreilor, Cãpitanul a rãspuns : "Solutia legionarã a problemei evreiesti în România este sus de tot, în conducerea statului si constã în totala incoruptibilitate a guvernantilor si din perfecta aplicare a legilor. Când vor constata cã nu mai au pe cine corupe si nu mai sunt români de vânzare, evreii vor pãrãsi teritoriul nostru din proprie initiativã si de nimeni constrânsi"... Ca o parantezã peste timp, asa s'a întîmplat în anii 1950- 1960, când Dej a luat mãsuri contra nomenclaturii comuniste evreiesti. Atunci nomenclatura evreiascã, vãzând cã nu mai poate face "afaceri" sub Dej, a emigrat în Israel... Codreanu a mai continuat : "Iar dacã vor mai rãmâne evrei dornici sã trãiascã în pace cu noi si capabili de muncã cinstitã, productivã, cu atât mai bine pentru ei si pentru România"... "Deci cu atât mai bine pentru noi legionarii" a conchis Codreanu. Aceasta era pozitia la care ajunsese Codreanu la maturitatea sa si a Miscãrii.

L.V.: - Care era vârsta si provenienta socialã a celor care luau parte la tabãra dela Carmen Sylva ?
M.D.: - Toate vârstele, absolut toate vârstele, chiar si mosnegi... Erau elevi, studenti, oameni de 30-40 de ani si erau si oameni de peste 70 de ani.

II. LEGIUNEA ÎNTRE ANII 1933-1937

Casa Verde

Liviu Vãlenas.: - Fiindcã ati condus d-le Dimitriu Centrul Studentesc Legionar Timisoara, cam cât la sutã, în perioada interbelicã, din studentimea tãrii, era legionarã ?
Mircea Dimitriu.: - Studenti legionari propriu zisi erau cam 15-20 %, iar simpatizanti încã vreo 30-40 %, restul studentilor erau cu totul neangajati politic, în afarã de cuzisti (care se aflau în special la Timisoara) si comunisti (în majoritate tot la Timisoara).

L.V.: - Cum se manifestau acesti studenti comunisti ?
M.D.: - Se manifestau exclusiv în clandestinitate.

L.V.: - Nu exista si o studentime liberalã si national-tãrãnistã ?
M.D.: - Exista, dar era slab reprezentatã numeric. La Timisoara aveam ceva studenti liberali.

L.V.: - Din câte stiu, ati mai luat parte pe un santier de muncã legionar, la Bucuresti, la construirea viitorului sediu al Miscãrii Legionare, asa zisa "Casã Verde"...
M.D.: - Da, am participat la acest santier, mai precis spus, la facerea cãrãmizilor necesare pentru Casa Verde. Acest santier era condus personal tot de Corneliu Codreanu. Eu aveam o grupã de aproximativ 15 studenti camarazi din Timisoara si trei sãptãmâni am fãcut cãrãmizi. La facerea cãrãmizilor, lucra cot la cot cu noi si generalul Zizi Cantacuzino-Grãnicerul, care avea peste 70 de ani...

L.V. Din ce fonduri si pe ce teren s'a construit aceastã "Casã Verde" ?

M.D.: - Terenul a fost donat de o persoanã, care fãcea parte din organizatia "Prietenii Miscãrii Legionare", mâncarea necesarã pe santier era dãruitã de negustori din Bucuresti, care erau fie legionari, fie simpatizanti ai Miscãrii.

L.V. Pânã la urmã ce s'a întâmplat cu "Casa Verde" ?
M.D.: - Dupã ce a fost construitã, la putin timp a fost ocupatã abuziv de guvernul condus de Armand Cãlinescu, pe urmã am reluat-o în 1940. În curtea casei, într'un mausoleu au fost depuse osemintele lui Corneliu Codreanu, tot acolo odihneau, din 1937 si Mota si Marin.

L.V.: - Care a fost soarta acestui mausoleu si a "Casei Verzi" ?
M.D.: - Comunistii au spulberat mausoleul... Iar Casa Verde a fost nationalizatã de comunisti, care au dat-o în administrare CFR-ului, care a deschis acolo birouri.

L.V.: - Miscarea Legionarã nu a fãcut diligente, dupã 1989, pentru recãpãtarea acestui imobil ?
M.D.: - Miscarea Legionarã actualmente nu este recunoscutã juridic în România. Se stie cã legea elaboratã în 1991, de Ion Iliescu si neocomunistii din jurul lui, interzice orice activitate legionarã... Din aceste motive Miscarea Legionarã nu a putut sã facã nici o cerere pentru retrocedarea Casei Verzi. Sunt însã informat, cã un frate al lui Corneliu Codreanu, care mai este în viatã, Cãtãlin Codreanu, ar fi fãcut o cerere pentru a primi Casa Verde înapoi, dar nu a primit-o pânã acum si sunt de fapt putine sperante sã o primeascã dela actualul regim Constantinescu.

L.V.: - Fiindcã ati pomenit de familia lui Corneliu Codreanu, ce s'a întâmplat cu sotia lui Codreanu, dupã asasinarea acestuia, în pãdurea Tâncãbesti, în noaptea de 29 spre 30 Noiembrie 1938 ?
M.D.: - Ea a fost lãsatã o vreme în pace, mai ales cã a reusit sã se ascundã în Ardeal, undeva în Muntii Apuseni si de acolo a reusit sã fugã în Ceho-Slovacia, împreunã cu fetita pe care o adoptase Corneliu Codreanu (sotii Codreanu nu au avut copii). Fetita adoptatã, Cãtãlina, era fetita unor rude. Împreunã cu Cãtãlina, d-na Codreanu a ajuns la Praga, de unde a comunicat la Berlin, lui Ciorogaru, unde se gãsesc si cã doresc sã fie ajutate sã ajungã la Berlin. Eu am fost trimis la Praga ca sã le aduc la Berlin. Am reusit sã o aduc pe d-na Codreanu si pe fetitã din Ceho-Slovacia, cu câteva ore înainte ca trupele germane sã ocupe complet Cehia (Boemia si Moravia), la 15 Martie 1939. Elena Codreanu a rãmas în continuare la Berlin, a fost primitã cu toatã condescendenta de grupul nostru, Horia Sima, Papanace si ceilalti.. În 1940, dupã ce Horia Sima a reusit sã facã un guvern cu Antonescu, d-na Codreanu a revenit în tarã. S'a bucurat atunci de toate onorurile si s'a stabilit la Husi, în casa pãrinteascã. Dupã puciul lui Antonescu, acesta a încercat sã o acuze de anumite nereguli, care tineau de codul penal, dar s'a dovedit în final cã acuzatiile nu erau fondate, asa cã a fost lãsatã în pace. A rãmas în pace doar pânã au venit comunistii la putere, care au arestat-o, doar pentru cã fusese sotia lui Codreanu... Dupã ce a fost eliberatã, a trãit la Bucuresti pânã la moartea ei, survenitã în 1994.

L.V.: - Ce viatã ulterioarã a avut fiica adoptivã a lui Codreanu, Cãtãlina ?
M.D.: - Au auzit cã este inginerã la o firmã în Cluj si nu a avut de suferit din partea Securitãtii, care s'a convins repede cã nu reprezintã nici un pericol pentru regimul comunist.

Propagandã legionarã prin Banat

L.V.: - Când l-ati cunoscut pe Horia Sima ?
M.D.: - Horia Sima mi-a fost recomandat de la Bucuresti, în 1932, ca sef al judetului Severin. Am luat contact cu el. Noi, Centrul Studentesc Legionar Timisoara, aveam obligatia sã ajutãm judetele din Banat în propaganda electoralã si în general în toate activitãtile de propagandã (de pildã marsuri). Când Horia Sima a ajuns seful regiunii Banat, a devenit un fel de superior al meu. Ce fel de om era Horia Sima ? In primul rând trebuie sã spun cã era o persoanã foarte inteligentã. În al doilea rând, era foarte îndrãznet, care nu avea nici o fricã de moarte. Se bãga unde era pericolul mai mare în luptele cu jandarmii, se expunea total.

L.V.: - Se poate face o paralelã între Corneliu Zelea Codreanu si Horia Sima ?

M.D.: - Trebuie să spun că Horia Sima abia ulterior, spre maturitate si-a dezvoltat întreaga sa personalitate. Sarcinile lui pînă în 1940 au fost destul de reduse, sef de judet si sef de regiune... În orice caz, între Codreanu si Horia Sima a existat o mare deosebire. Corneliu Codreanu era un vizionar si un educator, care a creat o ideologie, iar Horia Sima era o personalitate înclinată spre fapte, era un realizator, dacă vreti. Niciodată Horia Sima nu a pretins să-l înlocuiască pe Corneliu Codreanu !

L.V.: - După această parantează, să revenim la activitatea din Centrul Studentesc Legionar Timisoara. În marsurile de propagandă prin judet, cu ce mergeati, cu trenul ?
M.D.: - Cu trenul si pe urmă pe jos, prin sate.

L.V.: - Prin satele din Banat, în acei ani, cum erati primit ?
M.D.: - Aveam în sate, ciocniri permanente cu jandarmii. Personal am fost de mai multe ori arestat. Ciocnirile cu jandarmii aveau loc invariabil la intrarea în sate (unde ei ne asteptau), acolo ne băteam cu ei... Bătăile erau din cauza faptului că jandarmii vroiau să ne aresteze, iar noi nu doream acest lucru (...). Cu bătăi sau fără bătăi, ajungeam până la urmă în centrul satului, iar lumea începea să ni se alăture nouă. În această situatie, fie că jandarmii ne lăsau în pace, fie că continuau să ne agreseze, dar având suficienti camarazi, rezistam pe pozitii...

L.V.: - Dar de unde stiau jandarmii că trebuia să ajungeti într'un sat oarecare ?
M.D.: - Erau informati de dinainte ! De multe ori jandarmii ne asteptau în gări, unde stiau că trebuie să coborâm din tren. Ca să le dejucăm planurile, săream din tren, înainte ca trenul să ajungă în gară... Trebuie să spun că organizatia judeteană Timis-Torontal a Miscării Legionare avea în rândurile sale un mare număr de ceferisti, inclusiv mecanici de locomotivă. Vorbeam în prealabil cu ei, si ei încetineau mersul trenului acolo unde noi vroiam să sărim din tren, ca să-i evităm pe jandarmi. După aceea plecam pe jos si intram în sat sau în oras, prin partea opusă la care ne asteptau jandarmii... Trebuia să uzăm de tot felul de siretlicuri ca să ne putem face propaganda necesară...

L:V.: - Ati fost si arestat d-le Dimitriu în acei ani ?
M.D.: - Desigur ! Si nu odată... Am fost arestat de nenumărate ori, nici nu mai tin minte numărul arestărilor. De obicei eram tinut în arest câteva zile, cam 3-4 zile. În 1933 am fost să strâng semnături pentru alegerile parlamentare din acel an. M'am dus într'un sat, de unde era originar Ilie Ghenadie, care la ora aceea era seful organizatiei legionare a judetului Timis- Torontal. Acolo am început să strîng semnături de la rudele lui, pentru propunerile la Camera Deputatilor. La un moment dat primarul a telefonat la Timisoara, "că este atacat, este baricadat, legionarii iau cu asalt primăria"... Erau toate bazaconii, nici gând nu aveam de asa ceva, nimeni nu ameninta primăria din comuna Secusici. Asa că ne-am trezit din nou cu jandarmii (condusi de un maior), veniti în mare vitează, cu un camion dela Timisoara. Am fost din nou arestat... Însă după ce s'a lămurit cu adevărata situatie, maiorul de jandarmi a spus "că toată alarma este falsă, dar pe dumneata nu te pot lăsa aici, trebuie să te iau la Timisoara". Am avut deci transportul "gratuit" înapoi la Timisoara, în camionul cu jandarmii. Pe drum, tot vorbind de una alta, i-am spus : "D-le maior, o să ai ghinion dacă nu mă lasi în pace"... Si într'adevăr, se făcuse noapte, era o ploaie torentială, niste drumuri desfundate si s'a stricat camioneta. A trebuit să rămânem într'un sat, maiorul m'a luat cu el într'o cameră la un ungur. Am dormit deci o noapte cu el în aceeasi cameră (cu două paturi), rechizitionată dela o familie de unguri si la un moment dat, maiorul de jandarmi mi-a spus : "Uite ce este, am stirea că nu o să puteti face nimic, Duca o să vă vină de hac"...

Asasinarea lui I.G.Duca

L.V.: - Peste putin I.G.Duca avea să scoată în afara legii Garda de Fier...
M.D.: - La care eu am întrebat : "Cum îl cheamă ? Duca ?, atunci o să se ducă"... Maiorul de jandarmi m'a contrazis imediat, "Nu o să se ducă, stă bine pe picioare"... Pe urmă am ajuns la Timisoara, am fost tinut la Comandamentul Jandarmeriei câteva ore si apoi mi-a dat drumul, pentru că nu mă putea acuza de nimic ! S'a întâmplat apoi atentatul contra lui Duca, comis pe data de 29 Decembrie 1933. Imediat au venit să mă aresteze, însă eu eram deja dipărut dela 10 Decembrie 1933...

L.V.: - În fond dv. ce legãturã ati avut cu atentatul contra lui I.G.Duca ?
M.D.: - Nici o legãturã. Absolut nici o legãturã ! Am reusit sã fug din Timisoara si am plecat în tarã. Am fost dat în urmãrire generalã pe toatã tara, ca si "complice" la acest atentat ! Când s'au mai linistit lucrurile, la vreo patru sãptãmâni, m'am prezentat, împreunã cu un avocat, la politia din Focsani. Imediat am fost arestat si cu lanturi la picioare, însotit de doi jandarmi, am fost trimis la Bucuresti. M'au dus la Siguranta Generalã, pe bulevardul Protopopescu, m'au bãgat într'o celulã si m'au tinut câteva zile acolo cu un jandarm, la usa deschisã. Dupã aceea am fost luat la anchetã. Între timp sosise la Siguranta Nationalã rezultatul perchezitiei, care mi se fãcuse la cãminul studentesc din Timisoara unde locuiam. În acea camerã aveam doar un dulap si un cufãr... Eu fãcusem înainte niste încercãri, de a pune niste versuri pe muzicã. În acest scop fãcusem o schitã de iambi si de trohei. Erau câteva foi de hârtie în total. Ãsta era actul de acuzare ! Conspirasem la atentat, cãci utilizasem un "limbaj secret" !... Pânã la urmã am reusit sã explic ofiterului de Sigurantã care mã ancheta, cã nu era vorba de niciun "limbaj secret", de vreun cifru sau cod, erau doar iambi si trohei. Pe urmã am fost trimis, tot cu escortã, la Timisoara, unde era chestor Ovidiu Gritta. Acolo, m'au tinut vreo douã zile, însã decizia dela Siguranta Generalã de la Bucuresti, era sã fiu eliberat, din cauzã cã nu s'a gãsit nimic împotriva mea. Gritta a venit la mine si mi-a spus, "Ai scãpat nemernicule, criminalule, ai scãpat de data asta, dar te prind eu altã datã"... "Altã datã" fusese la 10 Decembrie 1933. Noi, studentii din Timisoara, fãceam în fiecare an, la 10 Decembrie, un pelerinaj la biserica din cartierul Fabrik. Ziua de 10 Decembrie era ziua studentimii, a generatiei dela 1922. La 10 Decembrie 1922 s'a realizat unitatea centrelor studentesti din tarã, sub conducerea lui Corneliu Codreanu si Ion Mota. Aceastã zi a fost sãrbãtoritã de studentii din România, în fiecare an, pânã în momentul în care Carol al II-lea a instalat dictatura. La aceastã datã de 10 Decembrie 1933 Duca a dizolvat Miscarea Legionarã si în timpul noptii au fost arestati peste 20.000 de legionari. Studentii legionari din Timisoara erau încã liberi si am participat la pelerinajul traditional la biserica din cartierul Fabrik. Când am ajuns în dreptul Prefecturii de Politie, am fost arestat... Atunci, toatã coloana de studenti, erau vreo 400 de studenti, au înconjurat Prefectura de Politie si au început sã strige sã fiu eliberat.

L.V.: - Acest demers a avut succes ?
M.D.: - La Prefectura Politiei am gãsit alti legionari, pe Constantin Stoicãnescu, care acum era seful judetului Timis-Torontal, pe Ilie Ghenadie si încã alti câtiva insi. Cum studentii strigau incontinuu sã fiu eliberat, seara, m'au dus la poarta Prefecturii si mi-au dat drumul. În momentul acela eu am si dispãrut !... Pe urmã s'a dat ordin sã fiu din nou arestat, pentru complicitate la atentatul comis împotriva lui Duca, numai cã eu nu am mai fost gãsit... Aceste lucruri s'au repetat aidoma si peste patru ani. În 1938, Carol, prin instalarea dictaturii sale din 12 Februarie, a interzis studentilor si functionarilor publici sã mai facã politicã, cu mentiunea cã aceastã dispozitie, deja se aplica, de facto, sudentilor, din Decembrie 1937. Cu toate acestea, noi, studentii legionari, împreunã cu muncitorii legionari din Timisoara, am organizat o manifestare de protest împotriva acestei mãsuri. Totul s'a desfãsurat în perfectã ordine si fãrã incidente. A doua zi am aflat cã Parchetul Militar a emis un nou mandat de arestare împotriva mea. Atunci am dispãrut din nou, cãutând adãpost la fosti colegi în Bucuresti si în provincie. Fatã de prigoana care se anunta, m'am gândit sã pãrãsesc tara, dar nu eram încã hotãrît sã fac acest pas, plin de consecinte. Când însã am fost vizitat de tatãl meu si când mi-a spus cã "un evreu, cu care fusese asociat într'o afacere, îi spusese, cã sus de tot s'a decis distrugerea Miscãrii Legionare", orice îndoialã mi s'a spulberat !... Fiind bolnav de tuberculozã, o închisoare mai prelungitã ar fi însemnat pentru mine moartea. Am început sã-mi organizez fuga si am reusit sã trec în Polonia si de acolo în Germania, stabilindu-mã la Berlin. Era în data de 8 mai 1938.

L.V.: - Revenind la atentatul comis împotriva lui I.G.Duca, pe peronul gãrii Sinaia, de legionarii Ion Caranica, Doru Belimace si Nicolae Constantinescu, cine l-a ordonat ? L-a ordonat personal chiar Corneliu Codreanu ? Sunt si variante cã în spatele atentatului ar fi fost chiar Carol al II-lea, sã fie adevãrat ?
M.D.: - Atentatul împotriva lui I.G.Duca a fost un act spontan. I.G.Duca a dizolvat Garda de Fier, în plinã campanie electoralã ! Peste 20.000 de legionari au fost arestati si schingiuti, 7 legionari au fost asasinati (Virgil Teodorescu, Constantin Nitã, Nicolae Bãlãianu, Toader Toma, Gheorghe Bujdi si Sev. Fârdea), toate publicatiile legionare au fost interzise, iar sediile Miscãrii Legionare, închise si devastate. Indignarea legionarilor a fost imensã si mai multe grupuri, necunoscute Sigurantei, au luat initiativa de

a-l pedepsi pe Duca, cu atât mai mult cu cât se bănuia că si Căpitanul ar fi fost asasinat, legăturile cu Bucurestiul fiind total întrerupte. Personal cunosc dela Petre Fleschin, că a făcut parte dintr'o grupă de legionari din Sibiu si care a fost foarte deceptionat că altii au fost mai rapizi... De altfel la procesul din 17 Martie - 5 Aprilie 1934, s'a putut constata, fără dubiu, că între conducerea Miscării Legionare si grupul Nicadorilor (Constantinescu, Belimace si Caranica) n'a existat vreo comunicare. Despre alegatia că Regele Carol al II-lea cu Eugen Cristescu ar fi organizat atentatul contra lui Duca, am luat si eu cunostiintă dintr-o brosură scrisă în Iunie 1983 de Serban Milcoveanu - la acea dată, cel putin, agent al Securitătii - dar consider că este una din fabulatiile lui, pentru care este unanim cunoscut.

L.V.: - Practic deci, de peste 60 de ani, trăiti in Exil ?
M.D.: - Nu chiar de 60 de ani, ci de 58 de ani, căci am revenit în tară, cu 4-5 zile înainte de data de 21 Ianuarie 1941, data puciului lui Antonescu.

Întâlnirea dintre Corneliu Codreanu si Alexandru Safran

L.V.: - În 1937 a avut loc o întâlnire absolut uluitoare, Corneliu Codreanu s'a întretinut mai multe ore cu cel care avea să devină, trei ani mai târziu, Rabin Sef al României : Alexandru Safran !... Aveti date despre ce au discutat cei doi atunci ?
M.D.: - Este adevărat că a avut loc această întâlnire, în 1937, la sediul Miscării Legionare, Casa Verde. Corneliu Codreanu l-a primit pe Alexandru Safran, cel care peste trei ani avea să fie seful spiritual al tuturor evreilor din România Mare. Întâlnirea, precizez acest lucru, a avut loc la cererea viitorului Rabin Sef ! Corneliu Codreanu si Alexandru Safran au făcut un schimb de vederi, de păreri, si-au expus personal, cu sinceritate ideile si crezul lor. Putem cunoaste acum ce au discutat, chiar din cartea rabinului Safran "MARX A FOST ANTISEMIT", apărută la Ierusalim, în 1979. Scrie Rabinul Sef Alexandru Safran : "Vorbeam de peste două ceasuri. Nu era o discutie de cabinet, ci s'au amestecat aici durerile lumii (...). Adevărurile lui si ale mele, ardeau, chinuiau gând si suflet, cersindu-si răspunsuri, argumente, pentru a ne despărti ca prieteni. Îl văd cum se ridică, îmi întinde mâna si-mi spune : Am avut o mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu stiu dacă am rezolvat problemele, dar am învătat fărâme din taina înfinită a credintei. Eu nu am venit să provoc urâ sau răzbunare. Mi-e sufletul curat. Nu stiu dacă toti legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu sunt decât oameni, poate chiar buni crestini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l slefuim, ci pe omul-om... Am plecat. Am cântărit mult ultimul său răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică. Apoi a venit tăvălugul. Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea, în 1938. Nu stiu dacă am procedat bine, redând această convorbire cu Corneliu Zelea Codreanu. Am vrut să se vadă ideile unui conducător politic, care a plătit cu viata pentru convingerile sale, trăgând după el mase însetate si ele după o bucătică de dreptate"... Aceste amintiri ale Rabinului Sef Alexandru Safran cred că ne dau o imagine asupra adevăratelor sentimente ale lui Corneliu Codreanu fată de poporul evreu.

L.V.: - Dar atunci de ce este permanent caracterizată Miscarea Legionară ca "antisemită", sau chiar "mâncătoare de evrei" ?
M.D.: - Miscarea Legionară a fost incontinuu calomniată, actiune care continuă cu aceeasi intensitate si acum, în 1999. Se poate deduce usor dacă Legiunea a fost antisemită sau nu, dacă ne referim la cele spuse de Corneliu Codreanu în tabăra de la Carmen Sylva : "Solutia legionară a problemei evreiesti în România nu sunt persecutiile, exproprierile si masacrele, cum ar fi foarte usor, dar este foarte rău. Ea este sus de tot, în conducerea statului si constă în totala incoruptibilitate a guvernantilor si din perfecta aplicare a legilor. Când vor constata că nu mai au pe cine corupe si nu mai sunt români de vânzare, evreii vor părăsi teritoriul nostru din proprie initiativă si de nimeni constrânsi". Codreanu a mai adăugat : "Iar dacă vor mai rămâne evrei dornici să trăiască în pace cu noi si capabili de muncă cinstită, productivă, cu atât mai bine pentru ei si pentru România"... Pot aduce nenumărate dovezi, fapte istorice care nu mai pot fi reinterpretate, că Miscarea Legionară nu i-a prigonit pe evrei. Astfel, în timpul Statului National Legionar, într'o perioadă când Germania era atotputernică în Europa, comandantul legionar Radu Gyr, în calitatea de director general al Teatrelor, a autorizat înfiintarea teatrului evreiesc Baraseum în Bucuresti (teatru care functionează si în prezent, cu mentiunea că în timpul comunismului a purtat denumirea de "Teatrul Evreiesc de Stat"), fapt unic în spatiul influentat de Germania ! Desigur că nemtii au protestat cu hotărîre împotriva deciziei de a înfiinta în 1940 acest teatru evreiesc, dar

Miscarea Legionarã nu a tinut cont absolut deloc de aceste proteste. În Ianuarie 1996, într'un interviu acordat publicatiei "Totusi iubirea", profesorul Raul Sorban - cetãtean de onoare al statului Israel - spune cã Letitia Popa din Turda, desi legionarã, a condus grupuri de evrei, prin Turda, clandestin la Bucuresti, ca sã-i scape de holocaustul, care li se pregãtea în Ardealul de Nord (aflat sub administratie ungureascã) , fãrã a cere vreo rãsplatã... Astfel de fapte nu au fost izolate, si alti legionari i-au ajutat pe evrei, când s'a pus problema sã fie exterminati de germani.

III. MISCAREA LEGIONARÃ SCOASÃ DIN NOU ÎN AFARA LEGII, 1938-1940

Atentatul împotriva lui Stefãnescu-Goangã

Liviu Vãlenas.: - Fiindcã facem acum o parantezã mai largã în trecutul Miscãrii Legionare, cine a stat în spatele atentatului comis la 27 Noiembrie 1938, la Cluj, împotriva rectorului Universitãtii "Regele Ferdinand" Stefãnescu-Goangã ? Întrebarea este justificatã, mai ales cã unii legionari au afirmat ulterior, cã acest atentat (în care a fost rãnit grav rectorul Universitãtii) a constituit picãtura care a umplut paharul lui Carol al II-lea, care s-a decis atunci sã-l suprime pe Corneliu Codreanu, împreunã cu alti 13 camarazi...
Mircea Dimitriu.: - Comandantul legionar din Cluj, Vasile Andrei, a lãsat posteritãtii niste rânduri foarte importante, care lãmuresc culisele acestei actiuni. Astfel, comandantul Vasile Andrei neagã categoric afirmatiile mincinoase ale preotului Stefan Palaghitã, în a sa "Istorie (tendentioasã) a Miscãrii Legionare", si anume cã ar fi dat personal ordinul de executare al rectorului Stefãnescu-Goangã. Vasile Andrei spune cã nu a primit un astfel de ordin si nici nu l- a dat ! De fapt Vasile Andrei era arestat încã din data de 17 Noiembrie 1938 si detinut la închisoarea militarã din Cluj. In privinta a ceea ce urma sã se întâmple, pe data de 27 Noiembrie 1938, Vasile Andrei a fost înstiintat abia cu o zi înainte, la vorbitor, de cãtre camaradul Aurel Sãrcãianu, unul din cei doi studenti care urmau, a doua zi, sã-l pedepseascã pe rectorul Stefãnescu-Goangã. Vasile Andrei, care împãrtea celula cu încã 75 de camarazi legionari, i-a istorisit, ce urma sã se întâmple a doua zi afarã, doar doctorului Victor Apostole- scu. Au urmat cele cunoscute. La o sãptãmânã însã, a fost adus în celulã profesorul Gheorghe Veres (care si-a schimbat ulterior numele în Gheorghe Voicu) si care i-a spus cã doctorul Vucu, trimis special din Bucuresti, cu ordinul expres ca executarea lui Stefãnescu-Goangã sã nu aibã loc, a ajuns prea târziu la Cluj...

L.V.: - Bãnuiesc cã ordinul si contraordinul de lichidare a lui Stefãnescu-Goangã fusese dat de Horia Sima. În fond de ce trebuia "pedepsit" Stefãnescu-Goangã ?
M.D.: - Este fals. Horia Sima a aflat de aceastã intentie si a cãutat s'o împiedice, trimitând pe doctorul Vucu cu acel ordin, care însã din pãcate a ajuns prea târziu ! Studentul în filozofie Ioan Pop, principalul autor al actiunii de pedepsire a lui Stefãnescu-Goangã, i-a mãrturisit lui Vasile Andrei, în lunile petrecute împreunã în celula sa, de condamnat la moarte, "cã pe Stefãnescu-Goangã era hotãrît sã-l pedepseascã cu mult timp înainte, cã pedepsirea lui Stefãnescu-Goangã doar coincidea cu dorinta superiorilor sãi locali, cã nu a primit un ordin expres în aceastã privintã si oricum ar fi fãcut aceasta în orice conditii, pentru cã pedepsirea lui Stefãnescu-Goangã era o datorie cãtre sufletul curat al tineretului ardelean". Era notorie "preocuparea" rectorului Stefãnescu-Goangã pentru studente, de care abuza ori de câte ori putea. Aceste apucãturi i-au adus pedepsirea. Ioan Pop, înainte de a fi executat, a mai spus : "Noi am rezistat 1000 de ani maghiarilor pentru cã sufletul ne era curat, iar tolerarea celei mai triviale imoralitãti, concretizate în Stefãnescu-Goangã, ar fi întinat cei 1000 de ani de curãtenie sufleteascã"... Cert este cã eliminarea lui Stefãnescu-Goangã de la conducerea universitãtii clujene era un imperativ, pentru toatã studentimea clujeanã, în toatã perioada 1930-1938.

L.V.: - Atentatul contra rectorului Stefãnescu-Goangã apare, în lumina acestor dezvãluiri, mai degrabã ca o initiativã personalã, desi este cert cã s'a bucurat de aprobarea Legiunii. Acest atentat, comis la Cluj, pe 27 Noiembrie 1938, nu l-a determinat totusi pe Carol al II-lea sã hotãrascã lichidarea întregii conduceri a Miscãrii Legionare, douã zile mai târziu ?
M.D.: - Legiunea n'a aprobat acest atentat, cum am arãtat deja, iar Carol a luat decizia încã din timpul vizitei sale la Londra din Noiembrie 1938, cel putin asa sustine diplomatul Vardala, dela Legatia

României din Londra, martor fiind la o convorbire între Carol al II-lea si ministrul României la Londra, Viorel I.Tilea. În plus, dupã întâlnirea ulterioarã cu Hitler, Carol s'a asigurat cã actiunea sa de suprimare a conducerii Miscãrii Legionare, în frunte cu Cãpitanul, nu va avea consecinte externe serioase.

Încep disensiunile în Legiune

L.V.: - Încã din anii '30 au început divergente puternice în Miscarea Legionarã, cum s'au nãscut ele, care a fost cauza lor ?
M.D.: - Dacã dizidenta s'a manifestat pe fatã ceva mai târziu, divergentele dintre noi au apãrut în schimb mult mai devreme. Diferentele de vederi s'au manifestat, imediat dupã moartea Cãpitanului, mai ales între Horia Sima si Constantin Papanace. Aceste diferente de vederi erau legate de strategia pe care trebuia sã o urmeze pe viitor Legiunea, dupã arestarea lui Corneliu Codreanu. În grupul refugiat la Berlin, între anii 1938-1940, Horia Sima si Constantin Papanace, au colaborat totusi foarte strâns. Se uitaserã divergentele, Horia Sima avea ca misiune legãturile cu România si reorganizarea Miscãrii Legionare în tarã, în timp ce Constantin Papanace avea conducerea grupului din Berlin. În acest scop Horia Sima s'a dus de 4-5 ori în tarã, înainte de cãderea lui Carol al II-lea. Horia Sima reusise sã creeze o filierã de trecere clandestinã în România, prin Banatul iugoslav. Aceastã filierã era utilizatã si de Horia Sima personal, dar si de alti legionari, printre care si multi intelectuali. Trebuie sã fac acum o parantezã mai lungã. Sub presiunea succeselor germane pe toate fronturile, Carol a crezut, gresit de altfel, cã Miscarea Legionarã este sprijinitã de nemti si din cauza asta a cãutat sã se împace cu Miscarea. La sugestia Elenei (Magda) Lupescu, Carol l-a ales, pentru o viitoare colaborare, pe Vasile Noveanu. Tatãl lui Noveanu fusese evreu botezat, trecut la religia crestinã. Noveanu era un tip foarte maleabil, nu era tipul de luptãtor. Carol s'a gândit sã-l facã pe el seful Miscãrii. L-a scos din lagãr si l-a chemat la Palat, având mai multe întâlniri cu el. Noveanu pe de altã parte, în urma acestor întâlniri la Palat cu Carol, a obtinut eliberarea din lagãr a lui Radu Mironovici si a altor fruntasi ai Miscãrii. În urma acestei "autoritãti" de a-i scoate pe legionari din lagãre, Carol, cât si Noveanu, credeau cã în acest fel Noveanu se va impune ca sef al Legiunii... Noveanu era asistat de un alt fruntas legionar, Augustin Bidianu (care fusese sef legionar de judet).

L.V.: - Cu toate acestea, nici Noveanu si nici Bidianu nu au reusit în final sã se impunã în fruntea Miscãrii Legionare, de ce ?
M.D.: - Acesti oameni nu aveau simpatii în rândul Miscãrii. În primul rând pentru cã nu fãcuserã nimic deosebit (în afarã de administrarea unui judet) ! Pe de altã parte, celulele legionare reorganizate în România de Horia Sima dela Berlin, erau loiale lui Horia Sima. Stârnea si admiratie faptul cã Horia Sima trecea clandestin granita româno-iugoslavã, de câte ori vroia, fãrã sã aibã fricã, cã va fi prins de autoritãtile carliste... În urma unei astfel de treceri, probabil, Horia Sima a organizat si pedepsirea lui Armand Cãlinescu !... Spun probabil, pentru cã nu cunosc detalii.

Asasinarea lui Armand Cãlinescu

L.V.: - În privinta asasinãrii lui Armand Cãlinescu, la 21 Septembrie 1939, lucrurile nu sunt clare nici pânã in ziua de astãzi. Cert este cã Horia Sima nu a explicat niciodatã, în mod clar, cine a dat ordinul de lichidare a lui Armand Calinescu, cine a stat în spatele actiunii. Dacã a vorbit, a vorbit oarecum ambiguu, totusi, nu a negat faptul cã s'ar fi declarat de acord cu eliminarea fizicã a lui Armand Cãlinescu. Care este adevãrul ?
M.D.: - Dacã Miscarea Legionarã nu reactiona în niciun fel împotriva lui Armand Cãlinescu, ERA POLITIC DESFINTATÃ ! Sã nu uitãm cã Armand Cãlinescu era ASASINUL Miscãrii Legionare, din ordinul sãu fuseserã asasinati Codreanu, nicadorii si decemvirii, cu alte cuvinte asasinase conducerea Miscãrii. Iar acei legionari care erau în lagãre si închisori, erau pentru Miscare pierduti si asa... Pentru motivul, cã ori trebuiau sã batjocoreascã memoria Cãpitanului, prin declaratii colaborationiste (ca sã poatã iesi afarã), ori aveau soarta de a fi omorîti, asasinati... Un caz tipic este cel al lui Ilie Gârneatã si Mile Lefter, care au iesit din lagãrul dela Vaslui, numai dupã ce s'au dezis de Corneliu Codreanu... Drept rãsplatã, Carol l-a numit pe Gârneatã avocat la Frontul Renasterii Nationale (FRN), formatiunea politicã a lui Carol al II-lea, l-a obligat sã îmbrace uniforma FRN. Restul legionarilor din lagãr au rãmas permanent cu aceste exemple de lasitate ale celor doi, Gârneatã si Lefter... Strâns cu usa, Carol încerca

sã capteze bunãvointa Germaniei, cedând în toate domeniile, cu exceptia aliantelor pe care le avea cu Franta si Anglia, la care nu vroia sã renunte nici în ceasul al 12-lea. În speranta, cã dacã colaborează cu Miscarea, nemtii nu se vor atinge de tronul sãu, el i-a gãsit initial, asa cum am mai spus, pe Noveanu si Bidianu, ca "purtãtori" ai acestei "desprinderi" de trecut... Carol a esuat în aceastã manevrã, pentru cã legionarii din clandestinãtate, cei din lagãre si din grupul de la Berlin nu au fost de acord. În aceastã situatie, Carol a jucat ultima sa carte fatã de Miscarea Legionarã, a cerut grupului de la Berlin sã vinã în tarã si sã colaboreze cu el. Însã nici Horia Sima, nici Constantin Papanace, nu erau de acord sã vinã în tarã si sã colaboreze cu Carol. La prima delegatie trimisã de Carol la Berlin, Horia Sima si Papanace au rãspuns, "Dacã, Carol renuntã la alianta cu Franta si Anglia si trece de partea Axei, atunci ei se reîntorc in România"... Carol nu a fost multumit de acest rãspuns si dupã o lunã a trimis din nou o delegatie. La aceste parlamentãri, a reusit sã se introducã în discutii Constantin Stoicãnescu, care era împotriva unei colaborãri cu Regele si în orice caz, Stoicãnescu urmãrea ca Horia Sima si Papanace sã nu facã concesii prea mari. Delegatia s'a reîntors la Bucuresti, cu o luare de pozitie scrisã din partea lui Horia Sima si Papanace. Papanace cerea si el alipirea României la politica Germaniei, dar pozitia lui marca o diferentã fatã de Horia Sima, Papanace oferea, unilateral, renuntarea la violentã din partea Miscãrii Legionare. Acest lucru era o contradictie a ceea ce, împreunã cu Horia Sima, se plãnuise : rãsturnarea lui Carol ! Toatã munca lui Horia Sima de pânã atunci vizase tocmai acest obiectiv, organizarea unei revolutii în România, pentru rãsturnarea lui Carol.

L.V.: - Din ce spuneti dv. rezultã implicit, cã Horia Sima a trimis personal în tarã echipa de "prahoveni" condusã de avocatul Miti Dumitrescu, ca sã-l asasineze pe Armand Cãlinescu, pe 21 Septembrie 1939...
M.D.: - Horia Sima, cât si Papanace, au stat de vorbã, personal, la Berlin, cu Miti Dumitrescu, restul echipei lui Miti Dumitrescu se afla in tarã. Este evident cã atât Papanace, cât si Horia Sima, au aprobat actiunea pe care o proiecta Miti Dumitrescu ! Cert este, cã ulterior, în lagãrul de la Berkenbrück, Papanace i-a fãcut un elogiu impresionant lui Miti Dumitrescu. Papanace a spus atunci; "Prin pedepsirea lui Armand Cãlinescu, Miti Dumitrescu si prahovenii sãi au salvat Miscarea Legionarã dela disparitie"... Cãpitanul însusi ceruse sã fie rãzbunat, dacã ar fi fost lichidat de autoritãtile carliste si toti legionarii au apreciat în 1939 cã pedepsirea lui Armand Cãlinescu era si o datorie politicã si moralã a Legiunii...

Comandamentul de Prigoanã

L.V.: - Adversarii lui Horia Sima au afirmat tot timpul, "cã Horia Sima era un epigon jalnic al Cãpitanului"... Cu alte cuvinte Codreanu era contrapus lui Horia Sima si Horia Sima lui Codreanu, ce s'a urmãrit prin aceasta ?
M.D.: - Nicolae Iorga a spus foarte bine odatã, "Dacã vrei sã distrugi o haitã de câini, împuscã câinele care este fruntas"... Când Codreanu a condus Miscarea, a fost tinta tuturor atacurilor, de toate felurile (cã este un venetic, cã fabricã bani falsi la Rãsinari etc.). Pe urmã atacurile s'au revãrsat asupra lui Horia Sima, mai ales cã el era lipsit de experienta conducerii. El s'a pomenit împins de evenimente în fruntea Miscãrii, datoritã curajului, perseverentei si a abnegatiei totale, care i-au surprins pe toti fruntasii legionari, mai mult sau mai putin descurajati.

L.V.: - Tocmai asta i s'a reprosat lui Horia Sima, cã a ajuns în fruntea Miscãrii Legionare fãrã a fi omul cel mai potrivit pentru aceasta...
M.D.: - Nu a fost nimeni altul ! Pot sã vã spun pe scurt, cum a ajuns Horia Sima în aceastã functie. Când Codreanu a fost arestat, s'a format aproape imediat un Comandament de Prigoanã. Acest comandament a fost mereu schimbat, pentru cã tot timpul politia aresta pe cineva din el. Horia Sima nu avea fisier la Sigurantã si din aceastã cauzã se putea misca mai liber prin tarã. Horia Sima primise sarcina sã reorganizeze infrastructura în tarã, din legionarii rãmasi nearestati. Acestia doreau sã se facã ceva, mai ales cã Codreanu se afla dupã gratii. Sã se facã ceva era si opinia lui Horia Sima si a lui Alexandru Cantacuzino, care era si el în acest Comandament de Prigoanã. În opozitie cu opinia lor, era Constantin Papanace, care era de pãrere "Cã nu trebuie fãcut nimic, legionarii trebuie sã stea linistiti, pentru cã altfel viata Cãpitanului este în pericol"... Dintr'o scriere a lui Papanace (cartea se cheamã "Fãrã Cãpitan") reiese clar cã aceastã pozitie de "liniste" a fost, ulterior, lansatã chiar de Sigurantã, pentru ca sã nu se producã "o reactie" la asasinarea plãnuitã a Cãpitanului...

L.V.: - Sã fi lucrat, constient, sau inconstient, Constantin Papanace pentru Sigurantã ?
M.D.: - Nu, deloc ! Papanace a explicat convingãtor, cã pozitia sa se baza pe grija legatã de soarta Cãpitanului.

L.V.: - Cum vedea Horia Sima aceastã "revolutie" ?
M.D.: - Cum a vãzut-o si dupã aceea. A vãzut-o exact cum s'au si întîmplat lucrurile la 3 Septembrie 1940...

L.V.: - Gheorghe Barbul, secretarul generalului Antonescu, a afirmat, intr'o discutie mai lungã purtatã cu subsemnatul, la 24 Octombrie 1994, "Cã legionarii erau destul de slabi în Septembrie 1940 pentru a-l rãsturna singuri pe Carol, dar Antonescu si anturajul sãu au exagerat deliberat pericolul legionar, forta legionarilor, pentru a-l speria pe Carol si în felul acesta sã-l oblige în final sã plece". "Nu avea importantã cum pleca, de ce pleca, important era sã plece", a afirmat Gheorghe Barbul în 1994...
M.D.: - Realitatea este putin alta. Este posibil, cã fortele legionare, care fuseserã decimate de Carol în 1938-1939 (sã ne aducem aminte de mãcelul din 21-22 septembrie 1939, când au fost executati sumar în întreaga tarã 252* de legionari nevinovati, aproape toatã elita Miscãrii), sã nu fi fost atât de puternice, ca ele singure sã-l poate rãsturna pe Carol. Însã, nu trebuie uitat, toatã tara dorea plecarea lui Carol... Vreau acum sã revin la momentul discutiilor de la Berlin, cu a doua delegatie sositã acolo. Horia Sima si Papanace avuseserã în vedere crearea unor echipe legionare în tarã, care sã ia legãtura cu cadre din armatã, în vederea rãsturnãrii lui Carol. Acest plan era o creatie comunã a lui Horia Sima si Papanace. Delegatia a plecat înapoi în tarã, dar între timp, Horia Sima trimisese 47 de legionari, clandestin, în tarã, ca sã organizeze revolutia anticarlistã. Conducerea acestei actiuni trebuia sã o preia, personal, Horia Sima. Dar când sã plece, tot clandestin, Horia Sima în tarã, Papanace s'a opus, "Nu, nu trebuie sã pleci, am promis lui Carol cã încetãm orice actiune contra lui"... Horia Sima nu a vrut sã renunte în niciun fel la planul sãu si i-a spus lui Papanace, "Cã el a crezut cã promisiunea de liniste datã de Papanace emisarilor lui Carol, era o diversiune, pentru a acoperi actiunea lui în tarã".

---------- * Repartitia celor 252 de legionari executati fãrã judecatã în zilele de 21-22 Septembrie 1939 este urmãtoarea : Bucuresti : 10, Spitalul Militar Brasov : 7, Lagãrul dela Miercurea Ciuc : 44, Penitenciarul Râmnicu Sãrat : 13, Lagãrul dela Vaslui : 31, jud. Durostor : 3, jud. Timis-Torontal : 3, jud. Caliacra : 3, jud. Gorj : 3, jud. Constanta : 4, jud. Putna : 3, jud. Vâlcea : 3, jud. Lãpusna : 3, jud. Bacãu : 3, jud. Mehedinti : 3, jud. Arges : 3, jud. Cluj : 2, jud. Bihor : 2, jud. Roman : 1, jud. Vaslui : 1, jud. Brãila : 2, jud. Caras : 3, jud. Neamt : 3, jud. Olt : 3, jud. Fãlciu : 3, jud. Teleorman : 2, jud. Ialomita : 3, jud. Dâmbovita : 3, jud. Dorohoi : 3, jud. Turda : 3, jud. Bãlti : 3, jud. Brasov : 4, jud. Mures : 3, jud. Hotin : 3, jud. Cernãuti : 3, jud. Severin : 3, jud. Sãlaj : 1, jud. Ciuc : 3, jud. Tighina : 3, jud. Nãsãud : 3, jud. Cetatea Albã : 3, jud. Tecuci : 3, jud. Muscel 2, jud. Covurlui : 3, jud. Soroca : 3, jud. Arad : 3, jud. Maramures : 3, jud. Iasi : 3, jud. Hunedoara : 3, jud. Orhei : 3, jud. Romanati : 2, jud. Suceava : 1, jud. Buzãu : 1, jud. Trei Scaune : 2, jud. Botosani : 3, jud. Satu-Mare : 2, jud. Câmpulung : 3 si jud. Târnava Micã : 3. Din aceastã listã, 6 legionari au fost asasinati ulterior datei de 22 Septembrie 1939, însã ordinul pentru executarea lor a fost dat de autoritãtile carliste în data de 21 Septembrie 1939. În general, cadavrele legionarilor executati, au fost lãsate 2-3 zile în aer liber, pentru a servi ca exemplu... - nota L.V.

Aceasta a fost începutul unor mari disensiuni si dezacorduri între cei doi ! Cert este cã Horia Sima nu a putut fi oprit, cãci îl asteptau în tarã oamenii trimisi deja de el dela Berlin. Dacã renunta, vesnic ar fi purtat anatema de las si fricos, iar "Revolutia" nu ar fi avut loc, cu toate consecintele nefaste ce ar fi avut loc.

IV. LEGIUNEA REINTRÃ ÎN POLITICÃ - 1940

Colaborarea cu Mihail Moruzov

Liviu Vãlenas.: - Revenind la anul 1940, ce s'a ales din intentia lui Horia Sima de a merge în tarã si de a prelua personal conducerea operatiunilor contra lui Carol ?

Mircea Dimitriu.: - Horia Sima, cu toatã opozitia lui Papanace, a ajuns, clandestin (tot prin filiera iugoslavã) în România, dar, de data aceasta, a fost arestat si transportat la Bucuresti, la sediul Sigurantei Generale. Dupã cãteva sãptãmâni, Horia Sima a fost dus la Niky Stefãnescu, care era seful Sigurantei. Niky Stefãnescu a început sã-i explice, "Cã in situatia deosebit de grea în care se aflã România (Germania amenintã cu cedarea Ardealului la unguri, Bulgarii vor Cadrilaterul si Silistra, iar Rusia presează continuu în Est) se impune colaborarea tuturor fortelor politice cu Carol, inclusiv legionarii". Cu alte cuvinte Niky Stefãnescu a tatonat ca sã vadã dacã Horia Sima este dispus sã colaboreze cu Carol. De jure Horia Sima era condamnat la moarte (sentintã datã în contumacie, când Horia Sima era la Berlin), ca atare se astepta sã fie executat în orice moment. Horia Sima si-a dat seama cã singura sa sansã ca sã iasã viu din inchisoare si sã poatã apoi organiza rãsturnarea lui Carol, era ca el sã accepte, formal, o colaborare cu Carol... Ulterior l-a vãzut si pe Mihail Moruzov, seful Serviciului Secret de Informatii al Armatei Române (SSI). În final Horia Sima a fost primit în audientã de Carol. Acesta i-a cerut lui Horia Sima ca toti legionarii sã se înscrie în noul sãu partid pe care-l preconiza, Partidul Natiunii (creat oficial abia pe data de 21 Iunie 1940). Horia Sima si-a dat seama cã aceastã propunere îi dã posibilitatea sã actioneze liber sau relativ liber. I-a spus lui Carol, cã nu-i poate convinge pe legionari sã se înscrie în acest nou partid, decât dacã vorbeste personal cu ei, iar pentru aceasta trebuie sã aibã libertate de miscare, sã actioneze liber... Carol a fost de acord si Horia Sima a putut actiona în libertate. În timpul pregãtirilor pentru revolutia anticarlistã, vine dela Berlin pãrintele Palaghitã, trimis de Papanace, cu un manifest, care sã fie tipãrit si împrãstiat prin tarã. În rezumat acest manifest denunta actiunea lui Horia Sima si pregãtirea revolutiei legionare... Noroc numai cã preotul Palaghitã a putut fi convins sã renunte la rãspândirea manifestului de cãtre însusi paracliserul lui (care nu era legionar), care întâmplãtor l-a citit, împedicându-se astfel o nouã catastrofã pentru Miscarea Legionarã.

L.V.: - Ajungând la episodul arestãrii lui Horia Sima în 1940 si ale tratativelor duse cu el la Sigurantã, tratative la care a participat si Mihail Moruzov, s'a afirmat constant ulterior, de diverse persoane si cercuri, inclusiv de unii legionari, "cã Horia Sima, Constantin Stoicãnescu, Traian Borobaru, Radu Mironovici si Mile Lefter au lucrat pentru Moruzov, fiind agenti în slujba lui", fapt ce ar fi explicat si asasinatele dela Jilava din 26/27 Noiembrie 1940, inclusiv lichidarea lui Moruzov... Cât adevãr existã în aceste acuze ?
M.D.: - Întrebarea este bine venitã, cãci lucrurile trebuiesc odatã si odatã lãmurite, mai ales cã acest episod a fost continuu (inclusiv în prezent) speculat, dupã 1948, de cãtre Securitate. Securitatea a construit un întreg roman pe seama relatiilor dintre Horia Sima si Moruzov, în scopul compromiterii lui Horia Sima în ochii legionarilor si a obtine astfel destrãmarea Miscãrii Legionare. Asupra acestui subiect trebuie stãruit, mai ales cã starea actualã a Legiunii se datorează în bunã mãsurã acestei mãiestre operatiuni a Securitãtii. În realitate lucrurile stau cu totul altfel. Când Horia Sima a ajuns în 1940 în celula Sigurantei, si-a vãzut pe de o parte toate planurile sfãrâmate, iar pe de altã parte, îsi astepta executia. Dar când a fost dus la Niky Stefãnescu, a vãzut sansa, care-i permitea nu numai sã-si salveze viata, dar mai ales care îi permitea sã-si ducã planurile la îndeplinire, adicã izgonirea lui Carol de pe Tron. Când a fost dus si în fata lui Moruzov, a avut certitudinea cã totul va depinde de abilitatea lui. Horia Sima si-a dat seama cã va trebui sã joace poker cu Moruzov, a acceptat acest joc, convins cã are asul lui în mânecã... Acest poker cu Moruzov era însã un joc periculos, cea mai micã gresealã însemna moartea si totul ar fi fost pierdut. Trecut prin sita Moruzov-Ghelmegeanu- Urdãreanu, el a ajuns la Carol, care i-a cerut, dupã mai multe ore de discutie, sã intre în guvern si sã fie ajutorul lui într'un partid nou, ce urma a fi creat, Partidul Natiunii, în care trebuiau sã fie adusi toti legionarii. Horia Sima a acceptat, dar a obiectat : "Dupã toate cele întâmplate, legionarii sunt reticenti si va trebui sã-i aducã rând pe rând la Bucuresti, pentru a sta cu ei de vorbã si a-i convinge sã intre în noul partid al lui Carol"... Carol a înteles situatia, a fost de acord si l-a însãrcinat pe Moruzov sã patroneze si sã finanteze actiunea (aducerea si cazarea a sute de legionari în Capitalã provocând inerente cheltuieli) si binenteles, sã o si supravegheze. Horia Sima, ajutat de Stoicãnescu si Borobaru s'a pus pe lucru, fãrã sã piardã câtusi de putin din ochi planul propriu, care trebuia realizat acum sub ochii suspiciosi ai lui Moruzov si ai Sigurantei. Horia Sima, care a obtinut si eliberarea tuturor legionarilor din închisori, a "convins" pe multi legionari sã se înscrie în viitorul partid al lui Carol, dar cu legionarii de mare încredere pregãtea în plus, "ora X", ziua în care trebuia rãsturnat Carol. În timpul acestor pregãtiri, cade însã, ca o loviturã de trãznet, ordinul de concentrare la regimentele din provincie pentru Horia Sima, Borobaru si Stoicãnescu, dar inexplicabil, si pentru Radu Mironovici si Mile Lefter, care nu erau initiati în planul lui

Horia Sima. Toti acestia, trebuiau, în termen de trei zile, sã se prezinte la unitãtile lor militare, în caz contrar îi astepta Tribunalul Militar !

L.V.: - Cine credeti cã a stat în spatele acestei actiuni ?
M.D.: - Noi am bãnuit serviciile secrete britanice, prin ofiterii din Statul Major. Prin îndepãrtarea lui Horia Sima si a celorlalti din Capitalã, se dorea împiedicarea lui Carol de a ajunge la o întelegere cu Legiunea si bineînteles cu Germania. În orice caz, Horia Sima s'a vãzut confruntat în vara lui 1940 cu o problemã în plus, care putea sã ducã la prãbusirea întregului sãu plan. Horia Sima si-a dat seama, cã singura solutie era sã-i cearã, prin Moruzov (care era patronul actiunii), Regelui sã intervinã. Suveranul a evitat însã sã se confrunte direct cu puternicul Stat Major al armatei (ordonându-i pur si simplu sã anuleze ordinele de concentrare) si a gãsit o solutie abilã, cerându-i lui Moruzov sã comunice Statului Major "cã cei cinci (Horia Sima, Stoicãnescu, Borobaru, Lefter si Mironovici) sunt mobilizati pe loc, în cadrul Serviciului Secret de Informatii, cu misiuni speciale" (...) si sã-i angajeze pe cei cinci, pro forma, în Serviciul Secret de Informatii (SSI)", ca sã poatã continua activitatea, de înfiintare a partidului nou, Partidul Natiunii. Pentru Horia Sima si colaboratorii lui, esential era sã rãmânã în Capitalã si de aceea a fost de acord cu orice fel de solutie, cãci numai astfel îsi putea realiza planul, acela de a-l îndepãrta pe Carol de pe Tron. "Angajarea" lor în Serviciul Secret de Informatii al lui Moruzov a fost luatã în serios numai de Mile Lefter, care nefiind initiat, mergea regulat la "serviciu", fiind surprins cã numai el singur se duce, cã stã într'un birou gol si nu primeste nimic de fãcut... În aceasta a constat "faimoasa" "colaborare" a lui Horia Sima cu Mihail Moruzov. Cert este cã prin "mobilizarea pe loc în SSI", Horia Sima a reusit sã organizeze revolutia legionarã dela 3 Septembrie 1940. O altã acuzatie care decurge tot din "angajarea" lui Horia Sima în SSI, este aceea cã Moruzov l-ar fi propulsat pe Horia Sima la conducerea Miscãrii Legionare în 1940. Nimic mai absurd ! Este nevoie de multã rea credintã pentru a putea stâlci astfel o realitate atât de evidentã. Horia Sima n'a ajuns la conducerea Miscãrii Legionare, numai pentru cã a fost ajutat sã rãmânã în Capitalã, ci pentru cã a fost singurul dintre fruntasii legionari rãmasi în viatã, care riscând totul, a avut curajul, tenacitatea si iscusinta de a actiona în interesul unei Miscãri Legionare aproape în agonie, redându-i încrederea si aducând-o în pozitia de a fi factor de decizie în politica tãrii, tocmai când aceasta se afla într'un moment critic pentru suveranitatea ei.

L.V.: - Pentru a lãmuri mai bine chestiunea colaborãrii lui Horia Sima cu SSI, voi reproduce integral un referat al SSI, datat 31 August 1940, semnat chiar de directorul general Mihail Moruzov : "Dupã înapoierea domnului Horia Sima în tarã, în urma unor aranjamente luate fatã de Forul Conducãtor al statului (Carol al II-lea - nota L.V.) s'a ordonat urmãtoarele : 1. Sã fie pus în libertate. 2. Sã se întreprindã prin elemente foste legionare indicate de d-sa si pe rãspunderea d-sale, o propagandã în tarã, rãspândindu-se formula : "Credintã pentru Rege si în slujba intereselor Tãrii". În executarea acestui ordin, domnul Horia Sima mi-a prezentat o listã de 11 persoane, din 40 câti am cerut, în frunte cu d-sa pentru a li se clarifica situatia militarã si a fi pusi în posibilitatea de a executa aceste ordine. Acestia sunt : Horia Gh. Sima, Augustin Bidianu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Ilie Colhon, Mile Lefter, Emil Popa, Constantin Stoicãnescu, Seman B. Traian, Simion Lefter, Ion I Bârsan. În ceea ce priveste partea juridicã, în legãturã cu latura penalã, s'a hotãrât acordarea amnistiei, ceea ce s'a fãcut. Pentru aranjarea situatiei militare, Ministerul Apãrãrii Nationale a ordonat detasarea acestor elemente la Cabinet si apoi - în mod secret - repartizati la Serviciul Secret. La prezentarea în serviciul ordonat, am îndeplinit forma disciplinarã, însãrcinând cu aceasta pe domnul colonel N. Vlãdescu, fãrã ca personal sã-i cunosc sau sã vorbesc cu ei, pentru executarea misiunilor pe care s'au angajat pe cuvânt de onoare, iar pentru orice abateri vor primi sanctiuni legale. Paralel cu misiunea de mai sus, acestora li s'a dat si însãrcinarea sã culeagã informatii, prin legãturile ce au în toate straturile sociale, în ce priveste propaganda comunistã, teroristã, iredentistã. Rezultatul activitãtii lor se aflã consemnat în alãturatul dosar. În legãturã cu lotul dela Berlin, domnul Ghelmegeanu mi-a spus cã este neapãratã nevoie ca sã se clarifice situatia lor. Cum demersurile fãcute nu au dat rezultate, cei vizati, ezitând a avea contact cu Legatia noastrã din capitala Reich-ului, s'au exprimat cã singurul element în care au încredere este cel militar. Domnul Victor Moldoveanu, secretar general, a apelat la domnul colonel Vorobchievici, atasatul nostru militar dela Berlin, care i-a adunat în jurul sãu si a reusit sã-i aducã la simtãmântul de constiintã nationalã, reusind sã li se schimbe atitudinea, cu exceptia a trei dintre ei. Profitând de ocazia venirii în tarã a d-lui colonel Vorbchievici, s'a cerut d-lui Horia Sima sã-si dea pãrerea, ce este de fãcut cu grupa separatistã. Consfãtuirea a avut loc la domnul general Coroamã. Rezultatul a fost cã

separatistii sã fie abandonati deocamdatã, neprezentând importantã, cãci nici d-sa nu-i poate convinge. În concluzie : Toatã actiunea s'a executat conform ordinelor primite si s'a raportat locului în drept. Este neînteles cum dintr'o actiune ordonatã în interes de stat, se interprete- azã si se fac deductii. O singurã explicatie poate sã fie : Ori ne aflãm în fata unei actiuni de provocare, ori de necunoastere a realitãtilor. În orice caz, trebuie sã se ancheteze cu toatã severitatea aceste cazuri, sã se dea satisfactii pentru cei nevinovati si sã se aplice cele mai severe sanctiuni pentru oricare ar fi vinovatul". Acest referat, aflat, bineînteles, în arhiva SRI, fond "d", dosar nr.1, nu ne lãmureste pe deplin, în ce a constat concret colaborarea lui Horia Sima si a grupului sãu cu SSI, pe linia "culegerii de informatii". Din textul referatului nu rezultã implicit cã cei nominalizati ar fi spionat pe alti legionari, doar dacã prin "activitãti teroriste", am vrea sã întelegem neapãrat activitãti legionare... Mihail Moruzov mentioneazã însã un dosar-anexã. Acest dosar, ca si restul documentelor privind colaborarea lui Horia Sima si a grupului sãu cu SSI, s'a pierdut, sau a fost distrus. Dacã materialele informative au fost distruse, nu se stie când au fost distruse si de cãtre cine... Nu este exclusã nici ipoteza, ca aceste dosare sã existe, dar din ratiuni obscure, SRI-ul le tine în continuare sub cheie...

M.D.: - Unii au insinuat cã documentele la care faceti referire ar fi fost distruse chiar de Horia Sima, sau de Miscarea Legionarã, cât timp a fost la guvernare, între Septembrie 1940 si Ianuarie 1941. Este fals, dupã 6 Septembrie 1940 Serviciul Secret de Informatii a fost tot timpul în mâna lui Antonescu, Legiunea nu a avut nici un control asupra SSI, nici în perioada când la conducerea SSI era colonelul Ioan Nicolaid (6 Septembrie 1940 - 15 Noiembrie 1940) si nici când Antonescu l-a înlocuit cu Eugen Cristescu (15 Noiembrie 1940 - 23 August 1944). Dacã documentele au fost distruse, distrugerea nu a putut fi fãcutã decât de Eugen Cristescu, sau, mai probabil, dupã 1948, de Securitate. Dar este posibil ca aceste dosare si documente sã se afle si dosite undeva la SRI.

Participare la guvernul Tãtãrescu

L.V.: - Un episod de asemenea controversat, este intrarea lui Horia Sima în guvernul Tãtãrescu, pe data de 28 Iunie 1940 si apoi retragerea sa precipitatã, dupã numai câteva zile, la 8 Iulie 1940. Care a fost mobilul acestor douã actiuni ?
M.D.: - Din pozitia de subsecretar de stat în guvernul Tãtãrescu, în care fusese numit fãrã a fi întrebat, Horia Sima a desfãsurat o intensã campanie de alarmare a personalitãtilor politice si nepolitice, asupra pericolului din partea Axei, de a da satisfactie revendicãrilor Ungariei si Bulgariei, dacã România nu iese cât mai urgent din blocul de aliante anti-germane, renuntând la garantiile engleze si având un guvern cu oameni noi, în care Axa sã poatã avea încredere. Dupã expunerea fãcutã de Horia Sima lui Carol, guvernul Tãtãrescu (format la 11 Mai 1940) a fost înlocuit, la 4 Iulie 1940, cu altul, condus de Ion Gigurtu si compus din oameni noi, dar si cu doi generali, la Interne si la vicepresedentia Consiliului de Ministri. Pentru a-i da o oarecare aparentã cât mai pro-Axã, Carol a numit, iarãsi fãrã sã-i întrebe, trei legionari, în resorturi guvernamentale de minimã importantã : Horia Sima la Culte si Arte, Noveanu la Inventar si Bidianu subsecretar de stat la Finante. Pentru Horia Sima era mult mai putin decât se asteptase dupã audienta la Carol, dar a acceptat numirea, în speranta cã din interiorul guvernului va putea influenta politica lui, având în vedere cã majoritatea ministrilor nu erau adversari ai Axei, ci dimpotrivã. Dar dupã primul Consiliu de Ministri, Horia Sima s'a lãmurit, cã noul guvern nu va avea putere de decizie, fiecare ministru trebuind, sãptãmânal, sã prezinte la Palat dosarul cu problemele curente, iar Carol decidea pânã si în cel mai minor caz. Astfel cã de fapt nu guvernul, ci Camarila conducea tara pe o directie anti-germanã, iar guvernul si mai ales cei trei legionari aveau menirea de a adormi suspiciunile Axei. Miscarea Legionarã nu putea accepta acest rol si dupã o încercare disperatã de a-l convinge pe Rege de necesitatea urgentã de a realiza o schimbare realã, care sã fie credibilã la Berlin si Roma (pentru a împiedica noi sacrificii teritoriale), încercare total esuatã, Horia Sima a prezentat la 8 Iulie 1940 primului ministru Ion Gigurtu demisia sa, neurmat însã, decât mult mai târziu, de ceilalti doi legionari, Vasile Noveanu si Augustin Bidianu...

L.V.: - Din perioada când Horia Sima a functionat în guvernul Tãtãrescu, apare o notã a SSI, datatã 30 Iunie 1940. Reproduc prima parte a acestui material : "În anturajul subsecretarului de stat Horia Sima s'a discutat ieri urmãtoarele probleme, care ar fi urmat sã fie supuse M.S. Regelui : 1. Formarea unui guvern compus din elemente nationaliste tinere, din miscarea legionarã, nazistã (partidul lui Stefan

Tãtãrescu - Pavãza de Otel National-Socialistã-Fascistã - n. L.V.) si gogistã, care - sub presedintia sa, sau eventual în extremis, altei persoane desemnate de M. S. Regele, sã adopte o politicã indicatã de împrejurãri. 2. Strângerea raporturilor politice si militare cu Germania cât mai grabnic si cât mai adânc ; 3. Sã se cearã Berlinului trimiterea în România a unei misiuni militare, care - împreunã cu autoritãtile militare românesti - sã studieze si sã pregãteascã în amãnuntime rãzboiul împotriva Rusiei, care crede cã nu va întârzia mai mult de o lunã sau douã. În legãturã cu aceste zvonuri, în cercurile oficiale ale Legatiei germane se afirmã cã aceasta s'a produs în urma sugestiilor fãcute lui Horia Sima de cãtre von Ritgen (...)", arhiva N.I.C., fond P.C.M.- S.S.I., Politica externã a României, dosar nr. 2/1937, f.316-318. Cu o zi înainte, pe 29 Iunie 1940, o altã notã a SSI, este semnatã chiar de Mihail Moruzov, din care reproduc urmãtoarele rânduri : "Astãzi, subsecretarul de stat Horia Sima, mi-a spus categoric cã Germania ar dori un guvern sub presedintia d-sale, încadrat de personalitãti si specialisti (...)", arhiva N.I.C., fond P.C.M. - S.S.I., Politica externã a României, dosar nr.. 2/1937, p.308-309.

Rãsturnarea lui Carol al II-lea

L.V.: - Pânã la urmã cum s'a desfãsurat "revolutia" lui Horia Sima ?
M.D.: - Înainte de a aborda acest punct, vreau sã fac o micã parantezã. La sfârsitul lui August 1940, Horia Sima s'a gândit sã-l elibereze, prin fortã, pe generalul Antonescu, internat de Carol al II-lea la Mãnãstirea Bistrita. În acest scop a pregãtit chiar si o echipã care urma sã ia cu asalt mãnãstirea. Lui Horia Sima îi era teamã ca generalul Ion Antonescu sã nu împãrtãseascã soarta lui Corneliu Codreanu si a camarazilor sãi. Desigur, Horia Sima nu era la curent, cã înainte de plãnuita sa actiune, nemtii l-au atentionat pe Carol, "ca nu cumva generalul Antonescu sã pãteascã ceva", fapt ce l-a obligat pe Suveran sã dea asigurãri ferme germanilor, cã lui Antonescu nimeni nu-i pune viata în pericol. Actiunea lui Horia Sima nu a mai avut loc, pentru simplul motiv cã Regele Carol i-a luat-o "înainte", eliberându-l el pe Antonescu, de care acum avea nevoie pentru a-si pãstra Tronul. Horia Sima a fost foarte mirat aflând de eliberarea lui Antonescu dela Mãnãstirea Bistrita si mai ales de chemarea lui la Carol. Abia atunci si-a dat seama prin ce primejdie trecuse în vara lui 1940, când aflat la Bucuresti, a vrut sã-i încredinteze generalului Antonescu (încã neinternat la Mãnãstirea Bistrita) datele revolutiei pe care o plãnuia, adicã rãsturnarea lui Carol. Din fericire, având poate o presimtire, nu i-a spus atunci nimic... Dacã i-ar fi spus ceva, probabil cã Antonescu l-ar fi denuntat lui Carol si revolutia legionarã din 3 Septembrie nu ar fi putut avea loc. Revin însã la întrebarea dv. Alarmat de informatia cã Regele pregãteste o nouã prigoanã, stire coroboratã cu destituirea lui Moruzov si a lui Niky Stefãnescu, precum si cu aducerea generalului Antonescu dela mãnãstirea Bistrita (Moruzov plecase între timp în Italia, la Venetia), pe data de 3 Septembrie 1940, Horia Sima si-a pus în aplicare planul, lansând un manifest si organizând manifestãri contra lui Carol în toatã tara. În acest scop au fost mobilizati zeci de mii de oameni. S-au tras si focuri de armã, dar violente masive nu au fost. La Brasov si Bod au fost totusi împuscati cinci legionari, iar la Constanta am avut alte trei pierderi. Carol îsi dãdea foarte bine seama, cã o represiune armatã masivã contra legionarilor ar fi ridicat toatã tara. Se pierduse Ardealul, Basarabia, Nordul Bucovinei si Herta, era în curs si pierderea Cadrilaterului si toate acestea s'au produs fãrã sã se tragã un singur glont !... În România era atunci o atmosferã generalã de ostilitate împotriva lui Carol si mai ales împotriva Elenei Lupescu si a Camarilei. Desi Horia Sima nu reusise prin actiunea sa de la 3 Septembrie 1940 sã-l determine pe Carol sã plece, actiunea lui a fost totusi scânteia, care a aprins revolta întregii tãri... La Bucuresti legionarii au organizat o imensã demonstratie, din care poate numai un sfert era legionarã, restul erau cetãteni care erau în opozitie fatã de Carol. Imensa multime a debordat apoi în Piata Palatului, s'a urcat chiar pe gardul Palatului Regal, fapt ce a provocat panicã lui Carol, care i-a cerut generalului Coroamã, comandantul militar al Bucurestiului, sã tragã în multime. La aceastã cerere a Suveranului erau prezenti si Antonescu si generalul Mitrea. Coroamã, care avea simpatii legionare, i-a rãspuns, "Majestate, eu nu trag"... Atunci Regele s'a îndreptat spre Antonescu ; "Dar dumneata tragi" ?... Antonescu la vremea aceea nu avea în Capitalã nici un regiment si binenteles nu avea cu ce sã tragã. Antonescu se gãsea atunci la Palat, pentru cã Regele credea, în mod gresit, cã generalul Antonescu ar fi prieten cu legionarii, si ca atare, îi va putea linisti. Antonescu nu a fost NICIODATÃ prietenul Legiunii... În orice caz, Antonescu i-a spus lui Carol, "Dacã Coroamã nu trage, atunci nu trag nici eu"... De fapt refuzul lui Antonescu era oricum inutil, cãci nu avea cu ce sã tragã... În plus militarii stiau foarte bine, cã în conditiile în care nu trãseserã nici un glonte pentru apãrarea teritoriului pierdut în 1940, a trage în tineretul tãrii i-ar fi dezonorat pe vecie ! În aceste conditii, Carol s'a vãzut în final

nevoit sã abdice, spre satisfactia lui Antonescu, care nu-i putea ierta Suveranului cã-l internase în vara lui 1940 la mãnãstirea Bistrita (Antonescu îl acuzase in prealabil pe Carol, mai voalat, mai direct, cã sustrãsese din fondurile înzestrãrii armatei, fapt la care Carol a reactionat cu duritate). Carol chiar dorise sã-l judece în vara lui 1940 pe Antonescu, dar a renuntat la aceastã intentie, sfãtuit de niste generali sã nu facã asa ceva, cãci îsi ridicã Armata în cap. Carol mai încercase si în trecut sã-i facã greutãti lui Antonescu, îi montase acestuia, cu ajutorul lui Moruzov, un proces de bigamie, proces însã câstigat, în final, de Antonescu...

L.V.: - Generalul Ion Antonescu, care îl iubea pe Carol al II-lea tot asa de mult ca si legionarii, dând dovadã de multã perseverentã, dar si de siretenie, l-a determinat în final pe Carol sã abdice (o veritabilã loviturã de stat) si sã pãrãseascã România. Ajuns singur la putere, Ion Antonescu s'a vãzut confruntat imediat cu o problemã stringentã, aproape de nerezolvat : alcãtuirea unui guvern. Ce propuneri, concrete, i-a fãcut Ion Antonescu lui Horia Sima, dupã 6 Septembrie 1940 ?
M.D.: - Evenimentele au descurs în felul urmãtor : initial, Antonescu a primit de la Carol numai mandatul de a forma un guvern de Uniune Nationalã, care sã restabileascã ordinea. Antonescu s'a adresat partidelor politice, dar toate l-au refuzat. Antonescu avea sã declare în 1946 : "În douã zile am depus de douã ori mandatul". Sub presiunea demonstratiilor ostile, cu decretul regal nr. 3053 din 5 Septembrie 1940, Carol îl învesteste pe Antonescu cu "puteri depline", în schimbul promisiunii cã va rãmâne pe Tron. Astfel Carol i-a transmis lui Antonescu dictatura sa... Noul demers pe lângã partidele politice fiind iarãsi esuat, Antonescu îsi calcã pe inimã ("Cu Horia Sima nu duc medieri") si îl trimite pe Icã (Mihai) Antonescu sã-l caute pe Horia Sima, "pentru cã Horia Sima reprezenta baza politicã a tãrii în acele momente, toatã tara se manifesta pentru regimul legionar" (din declaratia lui Antonescu la asa zisul proces al "Marii Trãdãri Nationale" din 1946). Icã Antonescu a reusit sã afle adresa din Brasov unde se gãsea ascuns Horia Sima, iar tratativele, care au durat o întreagã noapte, s'au purtat în masina lui Mihai Antonescu. Horia Sima însã a conditionat participarea la guvern de abdicarea lui Carol. La încãpãtânarea lui Horia Sima, care nu admitea altã solutie pentru rezolvarea crizei, decât abdicarea lui Carol, Icã Antonescu a sfârsit prin a fi de acord, dându-i un telefon de la Brasov lui Antonescu, spunându-i : Regele Carol nu se poate mentine, în aceste conditiuni, pe Tron"... Între timp manifestatia din 6 Septembrie 1940 l-a constrâns pe Carol, pãrãsit si de generalul Coroamã, comandantul gãrzii Palatului, sã abdice. Din pozitia de dictator, confirmatã, la cerere, de noul rege Mihai, prin decretul regal nr. 3072 din 7 Septembrie 1940, Antonescu începe tratativele cu Horia Sima, încheiate la 14 Septembrie, prin proclamarea statului national-legionar.

V. STATUL NATIONAL LEGIONAR, 1940-1941

Legiunea guverneazã împreunã cu Ion Antonescu

Liviu Vãlenas.: - Din ce spuneti dv. d-le Dimitriu, rezultã cã Ion Antonescu s'a debarasat de Carol al II-lea la presiunile lui Horia Sima ?
Mircea Dimitriu.: - Da, la presiunile exercitate de Horia Sima. Ceea ce afirmã Gheorghe Barbul, reprezintã punctul de vedere al lui Ion Antonescu, Gheorghe Barbul, din dorinta de a-l scoate cât mai bine pe Antonescu, a mai fãcut ulterior afirmatii partinice. Dupã generalul Vasile Mitrea, rolul esential l-a avut generalul Dumitru Coroamã (pentru cã a refuzat sã-l apere pe Carol) si nu Antonescu.

L.V.: - Cert este cã Antonescu l-a obligat pe Carol sã abdice, mai mult chiar, sã plece a doua zi din tarã, pe motivul, "cã nu-i poate asigura securitatea"... Horia Sima, nu se gândise însã ca Suveranul sã rãmânã în tarã, pentru a fi judecat si "pedepsit", pentru ceea ce fãcuse în 1938- 1939 Miscãrii Legionare ?
M.D.: - Sigur cã da, Horia Sima se gândise la judecarea sau la pedepsirea lui Carol, numai cã Regele Carol al II-lea a reusit sã fugã din tarã cu complicitatea lui Antonescu. Acesta îi promisese lui Carol, "Cã dacã abdicã si pleacã din tarã, îi asigurã securitatea pânã la iesirea din tarã", iar generalul s'a tinut de cuvânt, organizându-i în secret plecarea...

L.V.: - Înainte de a ajunge Horia Sima la guvernare, ne-ati spus, cã în Exil, în cadrul grupului de la Berlin, existau mari divergente între Horia Sima si Papanace, aceste divergente au continuat si dupã data de 14 Septembrie 1940 ?
M.D.: - Cu toate divergentele care au avut loc între Papanace si Horia Sima, înainte de Septembrie 1940, Horia Sima a chemat tot grupul de la Berlin la Bucuresti, încadrându-l la guvernare. Papanace a devenit subsecretar de stat, iar doi dintre criticii cei mai acerbi ai lui Horia Sima, Vojen si Constant, au primit si ei functii importante, Vojen fiind numit ministru plenipotentiar la Roma, iar Constant a primit functia de subsecretar de stat în cadrul guvernului.

L.V.: - I s'a reprosat ulterior lui Horia Sima, cã a angajat prematur Miscarea Legionarã la guvernare, la 14 septembrie 1940, neavând deloc cadre corespunzãtoare. Nu sunteti de acord cu aceastã apreciere ?
M.D.: - Da, unii i-au imputat lui Horia Sima angajarea la guvernare a unei Miscãri Legionare complet decimatã, cu cele mai bune capete asasinate, o Miscare în care autoritatea conducerii nu era consolidatã, în total contrast cu ce a spus Cãpitanul în 1937, când Miscarea se gãsea la apogeu si dispunea de cadre de maximã competentã. Cãpitanul afirmase, în 1937, cã "Legiunea nu este încã pregãtitã sã vinã la guvernare". Însã cine poate afirma cã situatia României din Septembrie 1940 era identicã cu cea din 1937 ? Puterile Axei, biruitoare în 1940, au impus tãrii noastre dureroase pierderi teritoriale, iar clasa politicã, în frunte cu Regele si camarila sa, adversarã declaratã a Germaniei, se comporta de asa naturã, încât noi pierderi teritoriale erau în continuare posibile... Nici mãcar pierderea completã a suveranitãtii nationale nu era exclusã. De altfel, aceastã perspectivã sumbrã a determinat si grupul legionar de la Berlin sã decidã alungarea lui Carol de pe Tron si a determinat plecarea clandestinã a lui Horia Sima în tarã, ca sã-l rãstoarne pe Carol. Cei 300.000 de refugiati din provinciile pierdute si întreaga populatie din restul teritoriului românesc, erau adânc convinse de necesitatea de a fi înlocuitã conducerea statului cu o altã conducere, în care Germania ar fi avut încredere si astfel s'ar fi putut evita pierderea de noi teritorii. Revolutia dela 3 Septembrie 1940 si alungarea lui Carol au revelat populatiei cã aceastã alternativã existã, iar populatia a cerut cu vehementã punerea în aplicare a acestei alternative. Însusi Antonescu, a declarat la procesul sãu din 1946; "Horia Sima reprezenta baza politicã a tãrii în acele momente, toatã tara se manifesta pentru Miscarea Legionarã"... Dacã Horia Sima s'ar fi sustras, în 1940, vointei poporului, tara ar fi rãmas mai departe amenintatã din partea Germaniei, pentru cã Antonescu neavând nici o bazã politicã proprie si fiind refuzat de toate partidele sã facã un guvern cu el (cum singur a declarat) el ar fi fost nevoit sã apeleze, în final, tot la oamenii lui Carol, care erau în guvernare. Adicã, ar fi trebuit sã apeleze tot la aceia care au mãcelãrit în modul cel mai bestial Miscarea Legionarã, tineretul tãrii. Si dupã cum s'a vãzut ulterior, s'ar fi aruncat din nou asupra Miscãrii Legionare cu si mai mare ferocitate. Acesta a fost al doilea motiv important pentru care Horia Sima a angajat Miscarea la guvernare. Al treilea motiv a fost necesitatea urgentã a Miscãrii Legionare, de a-si completa cadrele, decimate de prigoana lui Carol, care nu era posibilã decât într'o perioadã de liniste si lipsitã de persecutii si care, în situatia datã, nu o putea asigura, decât participarea la guvernare. Horia Sima nu putea proceda altfel, cãci dupã rãsturnarea lui Carol, restul era obligatoriu. Dacã ar fi fãcut altfel, ar fi distrus DEFINITIV Miscarea Legionarã ! Aceastã scurtã guvernare, de numai patru luni si 9 zile, a avut totusi rezultate hotãrîtoare, atât pentru tarã, cât si pentru Miscarea Legionarã. Tara nu a mai suferit pierderi teritoriale, câstigând în final încrederea Germaniei prin intrarea în alianta Axei. Antonescu a câstigat si el încrederea lui Hitler, iar Miscarea Legionarã a reusit sã-si mãreascã, cu câteva sute de mii, numãrul cadrelor Frãtiilor de Cruce si al simpatizantilor. Aceste persoane, în lungile perioade de prigoanã ce au urmat, au devenit legionari si cu toate imensele pierderi suferite sub Antonescu si sub comunisti, au asigurat continuitatea biologicã a Miscãrii Legionare, pânã în prezent. Cât priveste decizia lui Hitler de a-l prefera pe Antonescu Miscãrii si de a bãga Miscarea Legionarã în lagãrele de concentrare germane, i-a adus Legiunii, pe termen scurt, o sângeroasã prigoanã. Însã pe termen lung, ea i-a asigurat existenta, atât biologicã cât si politicã, cãci ce s'ar fi ales de Miscarea Legionarã, dacã invazia sovieticã din 1944 ar fi gãsit-o la guvernare ? Pe lângã Siberia si executii masive, Tribunalul International dela Nürnberg ar fi declarat-o "criminalã de rãzboi"... Pe de altã parte, tratamentul ingrat la care a supus-o Hitler, i-a asigurat nu numai absolvirea de nazism sau fascism, dar si le-a permis democratiilor vestice, în special Statele Unite ale Americii si Franta, sã colaboreze cu Miscarea Legionarã, montând operatiuni comune contra comunismului.

L.V.: - Un alt episod controversat este refuzul lui Horia Sima, de a-l însoti pe Antonescu, în ianuarie 1941 la Hitler... În fond de ce a refuzat Horia Sima sã-l vadã pe Hitler (cei doi nu s'au întîlnit niciodatã de altfel) ?
M.D.: - La Berkenbrück, în lagãr, Horia Sima a fost atacat violent pe aceastã temã de grupul Papanace-Gârneatã. Reprosul era alimentat de repetatele declaratii ale lui Rademacher (consilier de legatie în ministerul de externe al lui Ribbentrop), care venea, aproape în fiecare lunã la Berkenbrück si declara "Führerul nu va colabora niciodatã cu Horia Sima"... Acest fapt l-a determinat atunci pe Horia Sima sã renunte la conducerea Miscãrii, dar punând conditia ca guvernul german sã readucã Miscarea Legionarã la guvernare, din nou cu Antonescu împreunã, care nerealizându-se, renuntarea a fost caducã....

L.V.: - În fond de ce a declinat Horia Sima cele douã invitatii de a-l vedea în 1940-1941 pe Hitler, la cartierul sãu general din Germania ?
M.D.: - A fost de fapt o singurã invitatie, care a venit din partea Führerului, pentru Antonescu si Horia Sima. Horia Sima fusese deja invitat de Rudolf Hess pentru 15 Ianuarie 1941 si primise asigurãri (e drept neoficiale) cã va fi primit si de Hitler. Când a fost invitat împreunã cu Antonescu, pentru 14 Ianuarie 1941, la numai o zi de invitatia la Hess, a înteles cã este victima unei intrigi Antonescu-Fabricius, cu succes si la Hitler, care intentiona împiedicarea lui de a-l vedea singur pe Hitler. Iar dacã Antonescu repeta mitocãnia comisã fatã de Sturdza, ministrul lui de Externe (pe care l-a tinut la usã în timpul convorbirilor cu Hitler), invitatia era o farsã menitã sã-l umileascã, nu atât pe el personal, cât Miscarea. Dacã totusi vor ajunge împreunã în fata lui Hitler, Antonescu sigur se va plânge, acuzând Miscarea Legionarã de toate relele, majoritatea nãscociri ale lui Eugen Cristescu. În aceastã nedoritã situatie (foarte posibilã de altfel), el, Horia Sima, va trebui sã rãspundã, fãcând din Hitler arbitrul problemelor interne românesti., ca pe vremuri Poarta Otomanã. Si cum multe firme germane au fost împiedicate de Miscare sã preia întreprinderile "românizate", Horia Sima a simtit cã este atras într-o capcanã, din care independenta Miscãrii nu poate iesi decât sacrificatã si a refuzat sã dea curs invitatiei de a-l vedea pe Hitler împreunã cu Antonescu. Gestul lui - mai curând instinctiv, decât rational - a deservit momentan Miscarea Legionarã, dar cu totul neprevãzut, a creat premizele unei evolutii, care împreunã cu alte actiuni instinctive ale lui Horia Sima, au asigurat continuitatea si actualitatea politicã a Miscãrii Legionare.

L.V.: - A urmat apoi guvernarea de patru luni Antonescu-Sima...
M.D.: - În care majoritatea posturilor erau ocupate de militari sau de oameni livrati de partidele istorice, iar pentru a fi stãpân absolut, Antonescu îl înlocuieste la 8 Septembrie 1940 pe generalul Coroamã de la comanda trupelor din capitalã, cu un prieten de-al sãu, generalul Dumitru Popescu, Coroamã fiind trimis cât mai departe, în Moldova...

Eugen Cristescu, dusmanul Legiunii

L.V.: - Înseamnã cã statul "national legionar", proclamat la 14 Septembrie 1940 nu a fost decât o fictiune ?
M.D.: - Horia Sima a cerut lui Antonescu sã organizeze alegeri parlamentare. Antonescu a refuzat categoric, stiind cã el nu are nici un partid si nu are nici o sansã ca sã fie ales. Chiar la procesul sãu din 1946, Antonescu a declarat "În Septembrie 1940 toata tara era cu legionarii". Se pune întrebarea de ce a dorit Horia Sima aceste alegeri ? Pentru motivul cã Miscarea Legionarã niciodatã nu a vrut sã ajungã la putere printr'o loviturã de stat, sau prin înselãciune. Capitanul afirmase totdeauna, "Atunci când vom avea peste jumãtate din populatia tãrii cu noi, atunci ne vom face gânduri sã guvernãm". Ceea ce este foarte important pentru cele ce vor urma în tarã, a fost faptul cã Antonescu a cerut tot timpul sã fie el seful Miscãrii Legionare ! ! De trei ori a insistat pe lângã Horia Sima, care l-a refuzat politicos, demonstrându-i cã nu este posibil, pentru cã legionarii nu pot sã fie comandati ca la armatã ! În plus existã o legãturã sufleteascã între seful Miscãrii si legionari. La 6 Septembrie 1940, înainte de formarea guvernului, Horia Sima a fost consacrat de Forul Legionar, într'o sedintã, la propunerea lui Corneliu Georgescu, ca sef al Miscãrii Legionare. Propunerea a fost acceptatã cu aclamatii, iar Horia Sima a fost consacrat ca urmas al lui Corneliu Codreanu. Ion Antonescu a fost continuu refuzat de Horia Sima la cererea lui de a prelua el sefia Miscãrii. La ultimul refuz al lui Horia Sima, Antonescu l-a chemat pe Eugen Cristescu si l-a numit seful Serviciul Special de Informatii (SSI), în locul unui ofiter din armatã

de mai putinã încredere. Eugen Cristescu trebuia sã rãspundã numai fatã de generalul Ion Antonescu. Eugen Cristescu a declarat ulterior, "În calitate de sef al Politiei de Sigurantã, timp de 14 ani, am activat împotriva Miscãrii Legionare si am efectuat dizolvãrile Gãrzii de Fier din 1931 si 1933" !... Tocmai aceastã activitate trecutã a lui Eugen Cristescu l-a determinat pe Antonescu, sã-l numeascã, la 15 Noiembrie 1940, ca sef al SSI, continuatorul SSI-ului lui Moruzov... Ca o parantezã, cu numai o sãptãmânã înainte, la 8 Noiembrie 1940, la Iasi, Antonescu a îmbrãcat pentru ultima datã cãmasa verde si a cerut din nou lui Horia Sima, sefia Miscãrii Legionare...

L.V.: - Eugen Cristescu, aici nu mai încap dubii, a fost foarte loaial generalului Antonescu...
M.D.: - Nu numai loial, l-a si dezinformat cu bunã stiintã. Astfel, cu putin timp înainte de anul nou 1941, Cristescu l-a informat pe Antonescu, "Cã SSI a primit informatii care aratã cã legionarii pregãtesc RÃFUIALA CEA MARE, pentru noaptea de revelion, din care vor sã facã o adevãratã noapte a Sfântului Bartolomeu, iar în acest scop Politia Legionarã a întocmit o listã de 2.000 de democrati proscrisi în Capitalã si peste 20.000 în întreaga tarã" !... Reaua vointã a acestei comunicãri si falsitatea ei, rezultã si din faptul cã Politia Legionarã fusese oficial desfiintatã la 2 Decembrie 1940... Eugen Cristescu a cerut generalului Antonescu,"Sã ia mãsuri ferme contra legionarilor", dar acesta i-a rãspuns : "Nu este vremea, îi sustin încã germanii, continuã si urmãreste-i în continuare si tine-mã la curent cu toate constatãrile"... Eugen Cristescu, nemultumit de rãspunsul lui Antonescu, a mai adãugat în final : "De fapt am informatii cã vor sã vã împuste într'o sedintã a Consiliului de Ministri"... Nu mai încape nici un dubiu, cã activitatea contra legionarilor era cea mai importantã activitate contrainformativã a SSI în statul asa zis "national legionar", prin proportiile si implicatiile sale politice... Care va se zicã, acest ticãlos de Eugen Cristescu a fost acela care l-a atâtat permanent pe Ion Antonescu contra Miscãrii Legionare, cu informatii false, care nu aveau NIMIC de-a face cu intentiile Miscãrii Legionare.

Profesorul Ion Zelea Codreanu pretinde sefia Legiunii

L.V.: - Un episod straniu din istoria Legiunii s'a petrecut în Noiembrie 1940, când tatãl lui Codreanu, profesorul Ion Zelea Codreanu, a luat cu asalt un sediu din Bucuresti al Miscãrii, dorind ca sã fie el sef în locul lui Horia Sima, ce s'a întâmplat în realitate ?
M.D.: - Da, este vorba de sediul aflat în casa generalului Zizi Cantacuzino-Grãnicerul, de pe strada Gutenberg nr. 3. Desi profesorul Codreanu a participat, la rãsturnarea lui Carol, alãturi de Horia Sima, ulterior a început sã aibã pretentii asupra sefiei Miscãrii. Adevãrul este cã profesorul Codreanu fusese manipulat de adversarii din Legiune ai lui Horia Sima, printre ei preotul Dumitrescu-Borsa si Ciorogaru. Preotul Dumitrescu-Borsa conducea Comandamentul de Prigoanã de la Berlin, dar dupã asasinarea lui Armand Cãlinescu în 1939 nu a mai vrut sã stie nimic de Legiune, acuzându-l pe Horia Sima "cã a distrus Legiunea si tineretul tãrii". Ciorogaru în schimb se considera sef al grupului de la Berlin pe motivul cã "el a fost numit în aceastã functie chiar de Corneliu Codreanu personal, ca persoana care rãspundea de relatiile Legiunii cu germanii" (singura realizare a lui Ciorogaru în Germania a fost publicarea în germanã a cãrtii "Pentru Legionari" a lui Codreanu, dupã moartea acestuia). Când s'au reîntors în tarã, dupã 3 Septembrie 1940, preotul Dumitrescu-Borsa si Ciorogaru au început sã-l atâte incontinuu pe profesorul Codreanu contra lui Horia Sima. Nu era prea multã nevoie de aceste atâtãri, pentru cã deja profesorul Codreanu ridicase pretentia, înainte de congresul Legiunii dela Iasi, din 8 Noiembrie 1940, "cã el trebuie sã fie numit seful Miscãrii, fiind succesorul pãmântean al Cãpitanului"... Desi a purtat lungi discutii cu profesorul Codreanu, Horia Sima nu a reusit sã-l convingã sã renunte la aceastã pretentie. In zadar i-a demonstrat Horia Sima profesorului Codreanu, "cã el a fost desemnat de Forul Legionar sã conducã Miscarea", Ion Zelea Codreanu a rãmas pe pozitia lui, nimic nu l-a putut îndupleca pe profesorul Codreanu sã renunte la ideile sale. Corneliu Codreanu îl folosise pe tatãl sãu exclusiv pentru felul sãu de a vorbi maselor, foarte colorat si foarte convingãtor...

L.V.: - Dacã l-ati cunoscut îndeaproape, cum l-ati caracteriza acum pe tatãl lui Corneliu Codreanu ?
M.D.: - Mare român. Împreuna cu A.C. Cuza, Iorga, Sumuleanu, Gavanescul, a fost un premergator al nationalismului românesc. Sfatuitor al Capitanului în probleme nationale.

L.V.: - Actiunea de "comando" a profesorului Codreanu, cum s'a terminat ?

M.D.: - Profesorul Codreanu a venit însotit de un grup de tineri, care nu stiau despre ce este vorba. Au intrat în curtea sediului de pe strada Gutenberg nr.3, pãzit de o gardã normalã, ce l-a lãsat pe profesor sã intre în clãdire, el s'a dus si s'a asezat la masa unde stãtea de obicei Cãpitanul, iar însotitorii sai au rãmas afarã, lor nu li s'a permis accesul în clãdire. Nenorocirea a fost cã s'a dus vestea cã sediul este ocupat, nu se stia exact de cine, diverse grupe legionare s'au alarmat si au venit sã despresoare sediul. A fost un moment de confuzie, garda care pãzea sediul vãzându-i pe legionarii veniti sã despresoare clãdirea, au crezut cã acestia sunt o nouã grupã care vor sã ocupe sediul. S'a deschis focul si pânã s'au lãmurit lucrurile, doi legionari au fost împuscati. A venit la sediu si Horia Sima care i-a explicat profesorului Codreanu cã actiunea lui nu are nici un rost, eventual doar sã compromitã Legiunea. Destul de supãrat, profesorul Codreanu s'a retras, plecând apoi la Husi. În ceea ce-i priveste pe preotul Dumitrescu-Borsa si pe Ciorogaru, acestia au fost trimisi la locurile lor de origine, ca sã nu aibã de suferit represiuni din partea unor legionari mai indignati. Ciorogaru s'a dus în satul lui natal din Gorj si a stat acolo, pânã când a fost arestat de comunisti.

L.V.: - Ulterior datei de 23 Ianuarie 1941, ce s'a mai întâmplat, pânã la moartea sa, cu profesorul Ion Zelea Codreanu ?
M.D.: - Profesorul Ion Zelea Codreanu, împreunã cu câtiva legionari, s'au oferit generalului Antonescu, pentru a continua colaborarea cu Miscarea Legionarã, întreruptã de puciul acestuia, dar Antonescu, dupã câteva discutii, a respins oferta, desi guvernul german a încercat sã creeze o alternativã legionarã - fãrã, sau chiar anti-Sima, pusã sub conducerea generalului Antonescu. Ce s'a mai întâmplat dupã aceea cu profesorul Codreanu, nu sunt informat, nemaifiind în tarã. Presupun cã a avut de suferit si sub comunisti, cãci nu era omul sã plece capul.

Asasinatele dela Jilava, Strejnic si Snagov

L.V.: - Un alt episod controversat sunt asasinatele din noaptea de 26 spre 27 Noiembrie 1940 dela Jilava. Printre cei asasinati aici a fost si Mihail Moruzov, fostul sef al SSI. Existã bãnuiala cã legionarii aveau intentia precisã de a-l lichida, pentru a sterge urmele unei trecute colaborãri cu el, este adevãrat ?
M.D.: - Este fals. In primul rând pe Moruzov nu l-au arestat legionarii, ci militarii lui Antonescu. Când zilele lui Carol în România erau numãrate, Moruzov a plecat în Italia, la Venetia (la invitatia Serviciului Secret German, pentru o consfãtuire), toatã lumea credea cã nu va mai reveni în tarã, chiar si Canaris l-a sfãtuit insistent sã nu revinã pe moment în România, "pânã nu se vor linisti apele"... Moruzov însã a primit niste asigurãri, false desigur, cã poate sã vinã linistit în tarã, pentru cã nu i se va întîmpla nimic. Moruzov, care era foarte versat a cãzut însã în capcanã, s'a urcat pe data de 4 Septembrie 1940 în trenul spre România si via Iugoslavia, a ajuns în seara zilei de 5 Septembrie 1940 la Bucuresti. A doua zi Carol a fost nevoit sã abdice si aproape imediat Mihail Moruzov a fost arestat de patru ofiteri din Statul Major al Armatei. Canaris a intervenit de trei ori pe lângã Antonescu, ca Moruzov sã fie eliberat, fãrã succes însã. Ultima datã a intervenit chiar si Hitler personal, si el fãrã succes. Antonescu stia sã urascã... Antonescu nu-i ierta lui Moruzov procesul de bigamie si internarea sa la mãnãstirea Bistrita. Nu-i ierta nici dosarul compromitãtor întocmit mamei sale, Litã Baranga. Odatã cu el, Antonescu a ordonat si arestarea lui Niky Stefãnescu, revenit si el, cu acelasi tren dela Venetia.

L.V.: - Fiindcã ne-am referit la asasinatele din Noiembrie 1940 de la Jilava, ce s'a întâmplat de fapt si cine este vinovat (sau vinovati) pentru aceste omoruri ?
M.D.: - Nefiind în tarã în acele zile, îmi lipseste informatia proprie, dar din tot ce am aflat ulterior, am ajuns la concluzia cã acest act nu a fost premeditat si cu atât mai putin comandat. În Septembrie 1940 Antonescu a inclus pe lista lui de vinovati, fãcutã chiar publicã, o multime de oameni politici, colaboratori ai lui Carol, ca Tãtãrescu, Ghelmegeanu, Mirto, Titeanu, Lobey, generalul Ilcus, generalul Tenescu etc. Lista a fost redusã, la insistentele lui Horia Sima, la numai 60 de mari vinovati. La aceastã listã, comisia de anchetã înfiintatã ad-hoc, a mai descoperit încã 4 mari vinovati. Acesti 64 au fost dusi la Jilava, într'o sectie separatã, unde la cererea expresã a lui Antonescu, trebuiau sã fie pãziti de legionari si nu de soldati (care s'ar fi putut lãsa mituiti). Dar acest zel punitiv al lui Antonescu a început cu Noiembrie 1940 sã se diminueze simtitor, sub interventiile rudelor influente ale multora dintre detinuti, dar si din cauza refuzului lui Horia Sima de a-i preda conducerea Miscãrii Legionare (o dorintã imposibil de realizat, Miscarea nefiind un regiment, cãreia i se numeste un comandant nou). Din acest

moment Antonescu a devenit un dusman al Miscării Legionare si a apelat la serviciile lui Eugen Cristescu, care va căuta prin toate mijloacele serviciului secret să distrugă, pentru a patra oară, Miscarea Legionară. Comisia de anchetă, s'a aliniat, cu satisfactie, la pozitia lui Antonescu, declarând nevinovati doi asasini (Traian Cinghită, ofiterul care la Vaslui a ordonat împuscarea a 31 de legionari si pe comisarul Davidescu, care a schingiut si omorît zeci de legionari), cerând punerea lor în libertate. Mai mult, a decis internarea generalului Bengliu si a generalului Gavrilă Marinescu, într'un sanatoriu. Colonelul Zăvoianu, prefect al Politiei Capitalei s'a opus acestor cereri. Cum Mihai (Ică) Antonescu, ministrul Justitiei, refuza permanent să fixeze un termen pentru procesul celor 64 de asasini, a devenit clar tuturor legionarilor, că clica lui Antonescu asteaptă numai un moment favorabil, pentru a-i face scăpati si absolviti de orice vină, putând fi acum de folos, cu experienta lor, contra Miscării Legionare. La 26 Noiembrie 1940 au început săpăturile la movila din interiorul Jilavei, unde, după spusele asasinilor, erau înmormântati Căpitanul, Nicadorii si Decemvirii. Se adunaseră multi legionari si se lucra în schimburi neîntrerupte. Toti erau cuprinsi de o stare de emotie si de revoltă, care se amplifica pe măsură ce lucrările înaintau. Se făcuse noapte si la slaba luminã a felinarelor, aparitia uriasului bloc de beton a zguduit emotional pe toti cei prezenti până la un punct, când explozia de revoltă putea fi stâpânită numai de certitudinea că asasinii vor fi judecati si condamnati. Si poate că nu s'ar fi întâmplat nimic, dacă în acest moment de maximă tensiune, unde stăpânirea de sine se afla la punctul critic, nu ar fi sosit stirea că Antonescu a dat ordin unitătii militare din Jilava să înlocuiască, imediat, paza asasinilor cu o gardă militară, ordin confirmat de pregătirile neobisnuite ale militarilor din incinta Jilavei. Subit, toti au înteles că Antonescu vrea să-i elibereze pe toti asasinii si să lase crimele lor împotriva Miscării Legionare neispăsite. E posibil ca cineva să fi aruncat o lozincă, cert este că toti legionarii dela mormânt, împreună cu garda de schimb, tocmai sositã si cu cea care trebuia schimbată, au luat cu asalt celulele asasinilor, hotărîti să ia în mâna lor pedepsirea acestora, pentru că Antonescu si clica lui vroiau să o împiedice. Întreaga răspundere o poartă în realitate Antonescu, care nu mai vroia să le facă proces si pentru că a trimis ordinul de schimbare a responsabilitătii pazei la Jilava, tocmai în momentul dezgropării Căpitanului, când starea emotională a grupului de legionari care lucrau, era la paroxism. Întreaga Miscare Legionară, atunci si ulterior, a fost solidară cu acest act nedorit de justitie, cealaltă cale, pe care a dorit-o, si permanent a cerut-o, fiindu-i refuzată si făcută imposibilă...

L.V.: - Se stie că profesorul Nicolae Iorga a fost asasinat, imediat după masacrul de la Jilava, de o echipă condusă de Traian Boeru, dela Institutul National al Cooperatiei. Se cunosc si motivatiile acestei răzbunări sângeroase, care a adus ulterior Miscării Legionare o condamnare unanimă. Dar de ce a fost asasinat la Snagov profesorul de economie Virgil Madgearu ? Ce avea Miscarea Legionară cu el ?
M.D.: - În echipa lui Boeru a fost si Stefan Cojocaru. Bănuiesc că el a avut initiativa. Fusese "trântit" la examen de Madgearu si a vrut să se răzbune. În plus am aflat ulterior, că Stefan Cojocaru avea o sotie rusoaică. Este interesant că nu a fost implicat în procesul lui Boeru, desi se afla în tară. A ajuns ulterior în Germania, fiind internat la Rostock si la Buchenwald. S'a reîntors în tară si a fost arestat de comunisti mult mai târziu decât ceilalti.

L.V.: - Ar fi fost posibilă salvarea lui Iorga si Madgearu ?
M.D.: - Când Horia Sima, a fost informat, pe la orele 14,00, în data de 27 Noiembrie 1940, de arestarea lui Madgearu de către Traian Boeru si de intentia de a-l aresta si pe Nicolae Iorga, el se afla blocat la Presedintia Consiliului de Ministri, ocupată de armată, angajat într'o sedintă dramatică, începută încă la orele 4,00 si provocată de cele petrecute în cursul noptii la Jilava si ulterior, la orele 7,00, de stirea arestării lui Tătărescu, Ghelmegeanu, Argetoianu, Gigurtu si a generalului Ilasievici (ulterior acestia au fost eliberati, scăpând nevătămati). Horia Sima, la început singur, apoi cu ministri legionari si cu Forul Legionar, erau masiv atacati pentru cele întâmplate si li se cerea ultimativ să-l proclame pe generalul Antonescu, ca sef al Miscării Legionare, pentru a se putea "restabili ordinea"... Horia Sima fiind în imposibilitate de a părăsi sedinta, s'a mărginit a telefona la Ploiesti, ca Boeru să fie interceptat si retinut, iar lui Nicolae Petrascu, i-a cerut să-i telefoneze lui Iorga, ca să plece de acasă, fapt ce a fost confirmat la procesul lui Boeru, de către sotia profesorului. Iorga însă a crezut că este o cursă si a rămas acasă, fapt ce i-a fost în final fatal. Boeru nu a mai putut fi retinut la Ploiesti si si-a continuat cursa criminală spre Sinaia. Pe de altă parte, în sedinta de la Presedintie, când s'a aflat, la orele 18,00, si de arestarea lui Iorga, acuzatiile si cererea de sefie a Miscării Legionare pentru Antonescu, au devenit tot mai puternice, iar sansele de rezistentă a Miscării Legionare si mai diminuate. O ruptură părea inevitabilă, când pe la

orele 19.00 apare Neubacher, trimis de legatia germanã, care în discutii separate cu ambele pãrti, a putut gãsi un compromis acceptat de toti. Era searã târzie, când Horia Sima a putut pleca personal în cãutarea lui Boeru. Drama fusese deja consumatã.

L.V.: - L-ati cunoscut personal pe Traian Boeru, asasinul lui Iorga ?
M.D.: - L-am cunoscut numai la Buchenwald, unde era evitat de ceilalti, cu toate cã se manifesta zgomotos pentru Horia Sima. N'a fost la Viena si s'a dedicat bursei negre în stil mare si a fãcut multi bani. Ulterior s'a aliat dizidentei, finantând-o. Ajutat de generalul Ion Gheorghe, de Aureliu Rãutã, de colonelul Tomoroveanu, de Uscãtescu si de Ilie Gârneatã, a organizat "un consiliu de onoare" la Paris, cu intentia de a stabili cã a actionat (la asasinarea lui Iorga si Madgearu) din ordinul Miscãrii Legionare, ceea ce era complet fals ! Mai târziu, desi fusese condamnat (în contumacie) la moarte în România, si-a adus familia în Occident, cu vizã de iesire în regulã, datã de autoritãtile comuniste de la Bucuresti. Mentionez cã familia sa nu a avut de suferit, nici sub Antonescu, nici sub comunisti... A mai încercat, în 1954, cu ajutorul argatilor lui (dizidenti legionari) rãpirea lui Horia Sima...

L.V.: - Miscarea Legionarã a mai fost acuzatã si de faptul cã a asasinat evrei la Abator, este adevãrat ?
M.D.: - "Masacrul de la Abator" se pretinde cã s'a" produs" între 21-23 Ianuarie 1941. Fiind atunci în tarã, nu am auzit de asa ceva ! Acest masacru pur si simplu nu a existat ! "Masacrul de la Abator" a fost o înscenare ulterioarã a lui Eugen Cristescu, pentru a-i furniza lui Icã Antonescu material pentru cartea "Pe marginea prãpastiei", ca de altfel si celãlalt fals "celebru", cealaltã legendã, "soldatul român ars de viu de legionari". Cu toate cã ar fi dorit mult de tot, Mihai Antonescu nu a reusit sã prezinte niciun legionar, cãruia sã i se facã proces pentru aceastã presupusã faptã oribilã (masacrarea unor evrei la Abatorul din Bucuresti), fie chiar si în contumacie. De abia în 1945 Ilya Ehrenburg reia "afacerea", urmat de "România Liberã" si "Tribuna Poporului", care se întrec în detalii fanteziste. În 1946 Procuratura, în proportie deja de 90 % comunistã, se autosesiseazã si începe ancheta. Dr. Aurel Naghel, fost director în 1941 al Abatorului, precum si sute de fosti angajati, sunt anchetati. Numai mãcelarul Horváth (evreu maghiar) crede cã a fost un pogrom, dar el a fost angajat al Abatorului, ulterior "masacrului". În schimb un alt evreu, angajat în acea perioadã la Abator, Segal, a declarat cã nu a existat NICIUN MASACRU ! Neputând gãsi niciun indiciu, Procuratura comunistã închide dosarul... De altfel, chiar înainte de audierea martorilor, fosti medici si angajati ai Abatorului Bucuresti, protestează, printr'o întâmpinare, adresatã ziarelor "Universul" si "Dreptatea" împotriva alegatiilor din "România Liberã" si "Tribuna Poporului", declarând pe propria rãspundere, cã faptele descrise sunt de domeniul fanteziei ! Dezmintirea n'a mai apãrut, cele douã ziare, "Dreptatea" si "Universul" fiind interzise de comunisti, dar ea a fost publicatã în facsimil în "Expres Magazin" nr.13 din Aprilie 1992. De altfel conducãtorul Federatiei Evreiesti de atunci, dr. Wilhelm Fildermann, nu pomeneste despre un astfel de pogrom si nici chiar mai târziu Rabinul Sef Moses Rosen, cunoscut adversar declarat al Legiunii si al nationalismului românesc, dar binecunoscut si pentru exagerãrile lui fanteziste ! În 1991 a fost editatã în România, de Centrul de Studii al evreilor din România, lucrarea "Martiriul evreilor din România în 1940-1941", un studiu de 300 de pagini, lucrare prefatatã de Rabinul Sef Moses Rosen. În acest studiu nu se pomeneste nici un cuvânt despre presupusul masacru dela Abator, autorii studiului nu au dorit sã se discrediteze relatând fapte inexistente. În fine, pânã si Tribunalul International dela Nürnberg a aruncat acuzele lui Ilya Ehrenburg la cosul de gunoi...

Puciul din 21-23 Ianuarie 1941

L.V.: - Dv. d-le Mircea Dimitriu sustineti cã Antonescu este vinovat de puciul sângeros, din 21-23 Ianuarie 1941 ?
M.D.: - Este clar lucrul acesta ! El l-a plãnuit si el l-a condus ! Cu o zi înainte de acest puci, Antonescu l-a destituit pe ministrul de interne, generalul Petrovicescu, un simpatizant al Legiunii, pe motivul ridicol al asasinãrii maiorului german Döhring (asasinat produs în plin centrul Capitalei de un agent englez, grec de origine). Dupã aceea, l-a rechemat pe ministrul plenipotentiar de la Berlin, Constantin Greceanu, care era legionar, lãsând intentionat postul vacant la Berlin, ca sã nu poatã fi nemtii în niciun fel influentati. Mai înainte, Antonescu si-a fãcut un buncãr la sediul guvernului din Piata Victoriei, ca sã fie sigur cã nu va putea fi atacat. Pe data de 19 Ianuarie 1941, a chemat urgent Divizia 3 a Corpului 1 de Armatã de la Pitesti, precum si alte trupe din provincie, asa cã la 21 Ianuarie 1941 erau în Bucuresti

(după generalul Vasile Mitrea) 20.000 de soldati cu echipament de războiu si 200 de tancuri. Cu o zi înainte, la 20 Ianuarie 1941 secretarul de stat de la Interne Riosianu, recheamă urgent la Bucuresti numai prefectii legionari, în număr de 40, în timp ce alti cinci prefecti (nelegionari) nu au fost chemati !...

L.V.: - Esecul (pentru că a fost categoric un esec) guvernării în comun Antonescu-Sima, s'a datorat si naivitătii (de care ati si pomenit de fapt) lui Horia Sima ?
M.D.: - O anumită naivitate, cert, Horia Sima a avut. Experienta lui cu levantinismul Vechiului Regat era nulă. Cu totul fals, legionarii crdeau că Antonescu este un prieten al Legiunii. El judeca oamenii după caracterul său propriu. Horia Sima si-a închipuit că Antonescu, fiind si militar, este un om de onoare. În plus, Antonescu îl indusese premeditat în eroare pe Horia Sima, îmbrăcând de mai multe ori cămasa verde. Trebuie să tinem cont că Horia Sima era "un sef al Legiunii în devenire", pe lîngă el erau altii, cu o vechime mult mai mare în Miscare, dar nu fuseseră activi, fuseseră "adormiti"...Totusi Horia Sima trebuia să tină seama si de ei. Pot să spun, cu mâna pe inimă, că Horia Sima era în schimb curat, era un om cinstit. Ca să nu fiu înteles gresit, eu nu am fost în relatii de prietenie strânsă cu Horia Sima, dar am colaborat îndeaproape cu el, din 1932 si pînă la moartea sa în 1993, adică vreme de 61 de ani, aproape neîntrerupt... În 1940 autoritatea lui Horia Sima în Miscarea Legionară nu era consolidată si nici nu putea fi în câteva săptămâni de la proclamarea sa ca sef al ei, în Miscare neexistând constrângere, ci numai consimtireliberă.

L.V.: - Când s'a hotărât Hitler în favoarea lui Antonescu, în toamna lui 1940 sau numai în Ianuarie 1941 ?
M.D.: - Am fost informat, pe la mijlocul lui Ianuarie 1941, prin niste intermediari, că interpretul lui Hitler, Schmidt, a declarat într'un cerc de intimi "Führerul s'a hotărât pentru Antonescu si dacă Sima nu-si bagă mintile în cap, am terminat cu el !... Persoana care mi-a adus informatia nu mi-a comunicat data la care Hitler luase această hotărâre confidentială. Eu când am aflat de hotărârea lui Hitler, am părăsit imediat Berlinul, cu primul avion.

L.V.: - Ati zburat fără escală până la Bucuresti ?
M.D.: - Nu. Avionul s'a oprit la Budapesta. De aici, am luat trenul până la Bucuresti. După o zi am reusit să-l găsesc pe Horia Sima, i-am comunicat informatia confidentială pe care o primisem la Berlin. Fac o parantează, pe Horia Sima îl cunoasteam foarte bine, eram în relatii strânse, datoritâ faptului că lucrasem o bună perioadă de timp împreună, Horia Sima fiind seful regiunii Banat. I-am comunicat deci lui Horia Sima ceea ce am aflat, dar el a rămas foarte incredul la cele comunicate de mine. Mi-a spus chiar; "Nu cred că poate să fie chiar asa de ticălos generalul, noi dacă am vrea, am putea să-l lichidăm în fiecare moment. La usa lui, în cabinet, se găsesc doi legionari, cu pistoale mitralieră, care fac de gardă. Oricând poate fi lichidat, dar nu ne-a trecut niciodată prin gând asa ceva. Nu, nu cred că el poate să facă astfel de chestii"...

L.V.: - Avea Horia Sima o încredere atât de mare în Hitler ?
M.D.: - Nu, nu avea. Dar în schimb avea încredere în Antonescu, pe care îl credea un om de onoare. Antonescu îmbrăcase cămasa verde, ori asta a însemnat mult pentru Horia Sima. Adevărul este că Horia Sima era naiv în această chestiune. Deci Horia Sima, persistând în naivitatea sa, a primit informatia mea cu neîncredere, "că nu este posibil ca Antonescu să se gândească să-l înlăture"... În ceea ce mă priveste, nu am reusit să-l conving pe Horia Sima de adevărul situatiei, peste câteva zile a venit puciul lui Antonescu contra noastră si începând cu data de 24 Ianuarie 1941 a trebuit din nou să mă ascund, intrând în clandestinitate. Am încercat apoi să obtin o vizâ dela Ambasada Germaniei din Bucuresti, unde aveam o colegă dela "Aussenwissenschafliche Fakultät" din Berlin. Însă, spre surprinderea mea, după ce s'a consultat cu superiorii săi, a refuzat să-mi dea viza de intrare în Germania...

L.V.: - Concret, ce ati făcut, d-le Dimitriu, în zilele puciului din 21-23 Ianuarie 1941 ?
M.D.: - Puciul m'a suprins în locuinta fratelui meu din Bucuresti. Până la clarificarea situatiei, n'am părăsit locuinta, ascultând doar stirile la radio. Din precautie, m'am mutat apoi în locuinta unui fost coleg din Timisoara, stabilit în Bucuresti, nelegionar. Întâmplător, pe stradă, am întâlnit o studentă, fostă în organizatia fetelor legionare din Timisoara, mutată în Bucuresti cu părintii pensionari. Ea era

activã în organizatia femininã din Bucuresti si m'a pus în contact cu Maria Cantacuzino, sora mai micã a generalului Zizi Cantacuzino-Grãnicerul si a Ioanei Catacuzino (Ioana se ocupase de munca de curierat, dintre grupul de la Berlin si legionarii rãmasi în tarã), pe care o cunoscusem la Berlin si acum era într'un lagãr. Nefiind legionarã, Maria Cantacuzino preluase totusi contactele Ioanei cu serviciile secrete germane. Aflând de situatia imposibilã în care erau ascunsi niste legionari cãutati nominal, am organizat cu Maria Cantacuzino (care avea un automobil) si cu logodnicul ei Constantin Sideri, cãpitan aviator în rezervã (dar acum mobilizat), o actiune de evacuare a lor. Uniforma cãpitanului aviator Constantin Sideri, la volanul automobilului Mariei Cantacuzino, ne asigura trecerea necontrolatã prin toate cordoanele militare instalate de generalul Ion Antonescu... Prin contactele Mariei au putut fi dusi vreo 10 legionari într'o magazie a firmei "Adesgo", de care dispuneau maistri germani. Din aceastã magazie legionarii erau preluati si dusi în Germania. Plecau în camioane militare germane, îmbrãcati în uniforme ale armatei germane, convoaiele militare germane nefiind controlate de autoritãtile românesti.

VI. EXILUL DIN GERMANIA SI GUVERNUL DELA VIENA

Internati în lagãre de concentrare

Liviu Vãlenas.: - În aceastã situatie cum ati reusit sã fugiti din România ?
Mircea Dimitriu.: - Pe data de 9 Mai 1941, am pãrãsit Capitala si m'am dus la Timisoara. Acolo fostii mei camarazi aveau legãturi cu organizatia svabilor bãnãteni, care se ocupa si ea de transportul clandestin al unor nemti, spre Germania. M'am adresat lor, am primit de la ei o manta militarã germanã si cu un camion german am ajuns pânã la Viena. Autoritãtile germane aveau însã ordinul, ca toti legionarii pe care-i aduc din România, sã fie dusi si internati la Rostock. Or, eu tocmai acest lucru vroiam sã-l evit... Ca atare, eu m'am dat jos din camion la Viena, am spus "multumesc" soferului, am scos mantaua de pe mine si am plecat mai departe cu trenul la Berlin, unde aveam locuinta mea (nu mã dezanuntasem de la acest domiciliu), în care locuiam legal.

L.V.: - Bãnuiesc cã aceastã libertate nu a durat prea mult, cãci Antonescu fãcea presiuni din ce în ce mai mari asupra Germaniei, ca toti legionarii, dacã nu sunt extrãdati în România, atunci mãcar sã fie toti internati în lagãre, sub pazã strictã...
M.D.: - Da, numai cã asta a mai durat un timp. La Berkenbrück erau internati Horia Sima, Ilie Gârneatã, Constantin Stoicãnescu, Vasile Iasinschi, Dimitrie Groza, Viorel Trifa, Corneliu Georgescu, Nicolae Horodniceanu, Traian Borobaru si altii. Eu continuam sã locuiesc legal la Berlin, aveam pasaport românesc, activam în continuare în cadrul cuibului meu la Berlin. Dupã un timp au fost ridicati si acei legionari, care stãteau legal in Germania, cazul meu de pildã. Eu am fost arestat de GESTAPO la Paris, în 1942, unde fãcusem o scurtã vizitã. Dupã închisoarea "Cherche-Midi" si dupã Spandau am ajuns în lagãrul de la Buchenwald, sectia Fichtenheim. Acolo erau patru barãci, una pentru lucru, una pentru familii si celelalte pentru noi. Eram pãziti de nemti, dar si de ucrainieni si rusi, probabil din armata generalului Vlasov. Spun probabil, pentru cã mai erau si alte grupãri rusesti si ucrainiene, care luptau de partea nemtilor.

L.V.: - Revenind la perioada petrecutã la Berlin, imediat dupã fuga dv. din tarã din 1941, ce ati mai fãcut ?
M.D.: - În lagãrul din Berkenbrück, era si Constantin Stoicãnescu, care iesea, clandestin, aproape în fiecare noapte din lagãr. Acesta venea la Berlin si lua contact cu mine si cu încã o camaradã, Tiana Silion (care mai trãieste). Eu în acea perioadã eram încã liber, locuiam legal la domiciliul meu. În felul acesta eu eram "adresa" la care soseau stirile din tarã, fie prin curieri, fie prin oamenii de afaceri care veneau în Germania, si care aduceau stiri dela legionarii din tarã. La fel era în Italia, unde "adresa" era o altã camaradã, Maria Bucur, care era spicheritã la radio Roma în limba românã. Tiana Silion era în schimb spicheritã în limba românã la Radio "Donau". Prin semnale convenite, cele douã camarade puteau comunica de la Roma la Berlin si invers. Toate acestea s-au întâmplat pânã în anul 1942. Eu întretineam si legãturi cu autoritãtile germane, necesare pentru a combate intrigele pe care adversarii lui Horia Sima de la Berkenbrück le fãceau prin memorii adresate ministerului de externe german.

L.V.: - Dupã arestarea dv. de cãtre GESTAPO, în 1942 la Paris, ati fost apoi transferat în Germania, la Spandau, apoi care a fost traseul pe care l-ati urmat ?
M.D.: - Am fost dus în lagãrul de la Buchenwald. Acolo am gãsit o parte din grupa adusã dela Rostock, iar ulterior a venit si a doua grupã de la Rostock, al cãrei sef era Mile Lefter, comandant al Bunei Vestiri. La scurt timp, toti care eram acolo l-am alungat pe Lefter de lângã noi, pentru cã nu mai puteam suporta servilismul lui supãrãtor, înjosirea lui, în fata oricãrui soldat din lagãr.

L.V.: - De ce au apãrut aceste disensiuni si certuri între legionarii internati în lagãrele germane ?
M.D.: - Divergentele dintre noi si dizidenti (ulterior botezati de noi "mexicani") au apãrut relativ devreme, fãrã însã a duce imediat la o dizidentã.

L.V.: - De ce "mexicani" ?
M.D.: - În glumã, un legionar mai putin dotat cu inteligentã, le-a spus acestor dizidenti "mexicani"...

L.V.: - Cum era viata în lagãrul dela Buchenwald ?
M.D.: - La început, am fost toti bãgati într'o clãdire din cãrãmidã, în interiorul lagãrului mare. De restul lagãrului eram despãrtiti numai printr-o sârmã ghimpatã. Dupã câteva luni, nemtii au construit pentru noi un "lãgãrus" mai mic, compus din patru barãci mari de lemn, una era pentru familiile legionare, alta atelier, unde noi reparam binoclurile aduse de pe front si în alte douã stãteam noi, cei "nefamilisti". Aveam si o micã infirmerie, iar lângã infirmerie, era corpul de gardã, care era compus din soldati nemti si din soldati rusi. Totul îngrãdit cu sârmã ghimpatã, pusã sub tensiune...

L.V.: - Câti legionari se aflau internati la Buchenwald ?
M.D.: - Circa 450. Deci grosul Miscãrii Legionare din Germania se afla internat în acest lagãr. În schimb conducerea Miscãrii, care fusese internatã în lagãrul de la Berkenbrück, acum se afla internatã în lagãrul de la Dachau.

L.V.: - Munca în lagãrul de la Buchenwald era salarizatã de nemti ?
M.D.: - Noi munceam câte sase ore pe zi, exclusiv la reparat de binocluri. Erau doi maistri dela Carl Zeiss Jena care ne-au învãtat cum sã facem reparatiile si lucram câte sase ore în douã schimburi pe zi. Eram remunerati prin mâncare si o ratie de trei tigãri pe zi. Eram privati de orice contact cu exteriorul, regimul la care eram supusi, în terminolgia germanã se chema "Nacht und Nebel" ("Noapte si ceatã"). În limbajul politienesc german asta însemna practic, "pierduti fatã de exterior"...

L.V.: - Ce s'a mai întâmplat în continuare la Buchenwald si Dachau ?
M.D.: - Dupã ce l-am scos din rîndurile noastre pe Mile Lefter, nemtii nu au mai avut ce sã facã cu el si l-au transferat la Dachau, unde se afla internatã conducerea Miscãrii Legionare. Între timp am fost confruntati cu o altã problemã. Dela Dachau plecau incontinuu memorii, semnate de Papanace, cãtre ministerul de externe german, în care Horia Sima era denuntat ca "antigerman"... În Decembrie 1942, Horia Sima reusise sã pãrãseascã Germania, oarecum clandestin (el nu era încã internat în lagãr, dar aflase de iminenta lui internare), si s'a dus la Roma, cu convingerea cã va fi primit de Mussolini (cum fusese asigurat de altfel, de Mario Appelius) si va putea sã-l determine pe Duce sã întervinã în favoarea legionarilor internati în Germania. Antonescu a aflat imediat de fuga lui Horia Sima, l-a amenintat pe Hitler, "Cã retrage armata românã de pe front, dacã Horia Sima nu este readus imediat în Germania si internat în lagãr". Mussolini, sub presiunea lui Hitler, nu s'a mai întâlnit cu Horia Sima, iar GESTAPO-ul l-a arestat pe Horia Sima si l-a readus imediat în Germania. Hitler, furios, a vrut sã-l execute (ca trãdãtor), dar la interventia lui Himmler, a acceptat în final numai izolarea lui, în închisoarea din lagãrul Oranienburg-Sachsenhausen. Aveau nevoie de el, pentru a-l santaja în continuare pe Antonescu. Bineînteles, cã în urma plecãrii clandestine a lui Horia Sima la Roma, nemtii au înãsprit regimul de lagãr, iar la Dachau, cei care erau contra lui Horia Sima au profitat de acest fapt, Constantin Papanace, Ilie Gârneatã si Mile Lefter l-au "demis" pe Horia Sima din functia de sef al Miscãrii si în locul lui l-au "ales" pe Vasile Iasinschi... Însã grosul Miscãrii se afla la Buchenwald, iar legionarii de aici au intrat în conflict cu grupul restrâns dela Dachau si nu au recunoscut "demiterea" de cãtre nemti a lui Horia Sima. Cei de la Buchenwald au trimis autoritãtilor germane un memoriu de solidarizare cu Horia Sima. Am avut surpriza sã fim amenintati de conducerea lagãrului cu împuscarea, dacã nu suntem "cuminti", a fost

arestat conducãtorul grupului nostru, doctorul Iosif Dumitru, tinut vreo sãptãmânã si ceva într'un buncãr situat în interiorul lagãrului, amenintat când cu câini, când cu împuscarea, dacã nu-si schimbã "atitudinea". Noi în aceastã situatie am declarat greva foamei, iar nemtii ne-au spus "cã ceea ce facem noi este o actiune contra Führerului, pentru cã sabotãm lucrul"... Noi continuam însã sã reparãm binoclurile, cu toatã greva foamei, asa cã nu puteam fi acuzati "cã-l sabotãm pe Führer".. Actiunea noastrã a "culminat", în a 6-a zi de grevã a foamei, când am fost înconjurati de soldati nemti si rusi, cu proiectoare directionate asupra noastrã si cu mitraliere în pozitie de tragere (fusesem scosi cu forta din bãrãci si aliniati între bãrãci). Am petrecut toatã noaptea în aceastã situatie... Către zori a sosit un nou ordin si au fost retrase proiectoarele si mitralierele. Am aflat ulterior cã generalul Müller a venit cu o dispozitie de la Himmler, ca sã împace lucrurile cu noi.

L.V.: - Nu au existat si încercãri de asasinare a lui Horia Sima în perioada captivitãtii sale în Germania ?
M.D.: - Au existat aceste tentative de asasinat. La Rostock a fost descoperit un complot, urzit de un agent al lui Eugen Cristescu, Musat, care l-a gãsit pe unul, Gheorghe Serbu, care trebuia sã-l asasineze pe Horia Sima. La un moment dat Serbu a dispãrut de acolo si dupã douã luni s'a reîntors. S'a descoperit asupra lui un pasaport românesc, cu vizele germane de iesire si intrare în Germania, precum si vizele de intrare si iesire din România... Luat din scurt, a declarat cã a fost la Bucuresti si instruit în tirul cu pistolul, cum sã-l asasineze pe Horia Sima. Asasinatul era plãnuit pentru 26 Decembrie 1942, în pãduricea de la Berkenbrück, unde Horia Sima îsi fãcea regulat plimbãrile. Când acest complot a fost comunicat GESTAPO-ului, GESTAPO-ul s'a arãtat foarte indignat, a protestat cã nu este adevãrat, cã el nu are niciun amestec... Noi însã am fost convinsi cã acest complot, plãnuit de SSI, a fost montat cu asentimentul GESTAPO-ului.

L.V.: - Plãnuirea acestui atentat era opera exclusivã a lui Eugen Cristescu, sau seful SSI executa o dispozitie dela Ion Antonescu ?
M.D.: - Eu cred cã atentatul era plãnuit exclusiv de Cristescu, fãrã stirea lui Ion Antonescu, dar cu asentimentul lui Icã Antonescu. El tot timpul s'a ocupat de atâtarea lui Antonescu contra Miscãrii.

L.V.: - În timpul când legionarii erau internati în lagãre, care era comportamentul nemtilor fatã de Legiune ?
M.D.: - Ministerul de Externe German ne privea cu dusmãnie, organele politienesti, SD si GESTAPO (care aveau informatiile lor precise din România, peste capul Ambasadei Germaniei de la Bucuresti) aveau o oarecare simpatie fatã de legionari. Nu am avut de suferit niciun act de brutalitate din partea lor.

L.V.: - În perioada când erati internati în lagãrele germane, dar si în perioada guvernului dela Viena, erati la curent cã existau camerele de gazare si milioane de evrei (dar nu numai evrei) au
pagina 40 plãtit cu viata ?
M.D.: - În Buchenwald eram total izolati (regimul "Nacht und Nebel") asa cã nu am putut afla nimic despre camerele de gazare. Nu am putut afla nici la Viena, nimeni nu ne-a informat asupra existentei lor, iar noi nu puteam bãnui cã ar exista asa ceva !

L.V.: - Timpul a trecut si a sosit si ziua de 23 August 1944, ce s'a întîmplat în aceastã zi cu legionarii internati în lagãrele de concentrare din Germania ?
M.D.: - La Buchenwald ziua de 23 August 1944 a debutat pentru noi cu o mare surprizã, am primit "vizita" unor bombardiere britanice (RAF-ul) care ne-au bombardat barãcile de lemn. Am avut 5 morti si 40 de rãniti. Noi eram obisnuiti cu aceste bombardiere britanice, ele treceau regulat deasupra noastrã, în raidurile care le fãceau asupra Jenei. Dar de data aceasta ele s-au învãrtit asupra lagãrului si în final au largat bombele direct pe noi... În noaptea de 23 spre 24 August 1944 am cantonat sub cerul liber, iar a doua zi dimineatã ni s'a comunicat cã ne asteaptã un tren, la statia cea mai apropiatã, care sã ne ducã la Viena, unde ne asteaptã Horia Sima !

L.V.: - Care credeti cã a fost motivatia raidului britanic (în fond au fost aruncate bombe asupra unui lagãr de prizonieri si internati) ?

M.D.: - Nu stiu care a fost motivatia raidului. Noi aveam însã în lagãr un mic aparat de radio, de care nemtii nu stiau. Si nu micã ne-a fost mirarea, când auzind BBC-ul în dupã amiaza zilei de 23 August 1944, am aflat, "cã în fine toti legionarii internati în lagãrul de la Buchenwald au fost lichidati"... Probabil cã Aliatii se gândeau, cã dupã 23 August 1944, noi le-am fi putut încurca planurile în România... Dar certitudini nu avem, doar supozitii.

Guvernul dela Viena

L.V.: - Ajunsi la Viena, ce ati mai fãcut ?
M.D. : - La Viena ne astepta Horia Sima. El ajunsese la Viena cu o zi înainte, dupã ce fusese dus în prealabil, din lagãrul de la Sachsenhausen, la cartierul general al lui Hitler, la Wolfschanze dela Rastenburg, unde s'a întîlnit cu Ribbentrop si cu Himmler (cu Hitler nu s'a vãzut, probabil cã s'a jenat sã-l vadã pe Horia Sima, dupã tot ce-i fãcuse...). Ribbentrop si Himmler l-au întrebat dacã este dispus, dupã tot ce i s'a întâmplat în Germania, sã devinã aliatul Germaniei si sã lupte alãturi de ea, împotriva comunistilor care au invadat România. Din motive evidente ideologice, Miscarea Legionarã fiind pânã în ziua de astãzi un dusman declarat al comunismului si comunistilor, Horia Sima a acceptat propunerea lui Ribbentrop si Himmler, cu atât mai mult cu cât Miscarea a apreciat cã dupã 23 August 1944 în România nu mai existã un guvern legal. Totusi trebuie sã spun, cu deosebitã claritate, propunerea germanã a fost acceptatã de Horia Sima numai dupã o lungã sovãialã. Horia Sima personal si Miscarea Legionarã, pierduserã orice simpatie fatã de Germania hitleristã, care-i tratase atât de ingrat. În plus, Horia Sima personal fusese umilit, târît prin închisori si scãpat ca prin minune dela o executie, pe care Hitler o dorea (se pare cã o si ordonase). Pe de altã parte înfrângerea Germaniei devenise evidentã. Cu toate acestea Horia Sima, a acceptat în final propunerea Germaniei, gãsind si asentimentul legionarilor, cu exceptia celor dizidenti. Horia Sima a considerat cã Miscarea Legionarã nu poate fi absentã de la lupta contra comunismului, care a invadat tara. Începând cu data de 23 August 1944 România se gãsea sub ocupatie strãinã, comunisto-bolsevicã. Pentru a salva onoarea României, care nu trebuia sã înceteze lupta contra comunismului, Horia Sima a acceptat aceastã colaborare cu Germania. Colaborarea, trebuie sã spun, a fost din nou sabotatã de Ministerul de Externe German, la interventia personalã a generalului Ion Gheorghe, care fusese ambasadorul României la Berlin, omul de încredere al lui Ion Antonescu. Generalul Ion Gheorghe nu mai era ministrul României la Berlin, dar refuzase sã se reîntoarcã în tarã, rãmãsese în Germania si trãgea toate sforile posibile contra Miscãrii... În plus, ministerul de externe german si Ion Gheorghe erau ajutati si de dizidentii nostri, de "mexicani", adicã de Papanace, Lefter si Gârneatã. Între timp sosise dela Bucuresti sotia unui cunoscut agent al lui Eugen Cristescu, pe numele de Nicolae Terianu, cunoscut ca asasinul lui Nae Ionescu (l-a omorât pe acesta cu o tigarã otrãvitã), iar sotia acestui agent primise ordin de la Bucuresti sã se infiltreze în Miscarea Legionarã, în grupul dela Viena.

L.V.: - Istoricul german Andreas Hillgruber a afirmat cã Hitler cochetase cu ideea sã-l numeascã chiar pe generalul Ion Gheorghe în fruntea guvernului de la Viena, este adevãrat ?
M.D.: - Este posibil, numai cã Ion Gheorghe a refuzat în final aceastã functie, vãzând cã Germania va pierde sigur rãzboiul...

L.V..: - Dar Horia Sima nu credea cã Germania va pierde rãzboiul ?
M.D.: - Ba da, fãrã îndoialã, Horia Sima vedea cã Germania va pierde rãzboiul ! Însã Horia Sima a considerat cã Miscarea Legionarã nu poate sã fie absentã la combaterea comunismului, cãci altfel s'ar fi dezis de însãsi ratiunea pentru care Corneliu Codreanu a creat-o. Mai mult, Horia Sima s'a gândit si la represaliile din partea biruitorilor, ce se prevedeau la orizont. Când Papanace, Gârneatã si Lefter au refuzat colaborarea cu Guvernul National dela Viena, în sinea lui el a fost bucuros, cã cel putin o parte din Miscare va putea fi feritã de consecinte, putând duce astfel mai departe Miscarea Legionarã.

L.V.: - Când Horia Sima a acceptat constituirea guvernului sãu dela Viena, spera poate cã Germania va reusi sã mentinã frontul pe Carpati, iar în Transilvania de Sud se va instala noul guvern al sãu ?
M.D.: - Da, asa i s'a promis, numai cã pe zi ce trecea, frontul se deteriora. Cãnd Horia Sima a vãzut cã Transilvania a fost pierdutã pentru frontul german, atunci el a trecut la realizarea unui plan, care dacã ar fi reusit, ar fi schimbat situatia în România. Astfel, el i-a trimis în tarã, clandestin, peste liniile din

Cehoslovacia si Ungaria, pe Stoicãnescu, Schmidt si Petrascu. Stoicãnescu trebuia sã contacteze cadrele superioare ale armatei (printre care generalii Avramescu, Dragalina si Coroamã) pentru a face o defectiune majorã, antiruseascã, in timp ce Schmidt si Petrascu trebuiau sã ridice masele. Nicolae Petrascu a si rãmas în continuare în tarã. Ideea lui Horia Sima era, cã dacã armata românã s'ar fi rãsculat împotriva rusilor (acestia fiind slãbiti prin întãrirea frontului lor pe Oder) le-ar fi fãcut acestora dificultãti atât de mari, încât rusii, ori ar fi chemat în ajutor pe Aliati (care se aflau în Grecia si care dacã ar fi rãmas ulterior în tarã, ar fi împiedicat comunizarea României), ori ar fi încheiat un armistitiu cu România, asemãnãtor celui încheiat cu Finlanda. Misiunea emisarilor a fost încununatã de succes, ora X a fost stabilitã, iar Stoicãnescu si Andreas Schmidt au plecat spre Germania (la Viena) pentru a comunica data si ora actiunii si de a coordona actiunea românească cu un redus sprijin aerian german. Dar, din nou a functionat trãdarea, telegrafistul lui Schmidt, NicolaeTãranu, a comunicat totul rusilor, avionul a fost doborît lângã Seghedin de aviatia de vânãtoare românească (alertatã de rusi si obligatã sã se ridice în aer). Astfel actiunea a esuat... Trebuie subliniat faptul cã doctorul Tãranu nu a fost legionar, el a fost pe vremuri seful organizatiei cuziste din judetul Timis-Torontal si fusese racolat si instruit ca telegrafist de serviciile secrete germane si îi servea personal lui Andreas Schmidt, seful Grupului Etnic German din România. Nu stim de când a devenit d-rul Tãranu omul rusilor, în mod sigur a fost constrâns sã lucreze pentru ei... În urma acestei trãdãri, generalii români implicati în complot au fost arestati...

L.V.: - Cum a reactionat Horia Sima fatã de acest esec ?
M.D.: - Horia Sima nu era omul care sã se descurajeze. El a fortat pregãtirea voluntarilor pentru parasutare si a trimis noi grupe de parasutisti în munti.

L.V.: - Care a fost soarta ulterioarã a lui Andreas Schmidt si Constantin Stoicãnescu ?
M.D.. - Dupã ce avionul fost doborât în flãcãri, Schmidt si Stoicãnescu, rãniti, au fost luati imediat prizonieri, au fost transportati la Seghedin, apoi în România, iar de aici au fost preluati de rusi care i-au dus în URSS, unde au fost anchetati. Dupã mai multi ani petrecuti la Vorkuta, Andreas Schmidt a reusit sã se întoarcã in Germania Occidentalã, în schimb Stoicãnescu a dispãrut fãrã urmã. Cineva care a fost prizonier la minele de cãrbuni din Rusia, a spus cã în fundul unei galerii s'au întâlnit cu o altã grupã care venea din cealaltã parte a minei, între ei fiind un perete care trebuia spart. Din a doua grupã, ar fi strigat cineva, prin perete, "sã stiti cã eu sunt Stoicãnescu"... Poate cã a fost doar un zvon, cert este cã Stoicãnescu niciodatã nu a mai revenit din Rusia. Ce s'a întâmplat cu el, nimeni nu stie. Încã o enigmã a istoriei...

L.V.: - De ce Guvernul dela Viena s'a constituit abia dupã trei luni si jumãtate, la 10 Decembrie 1944 ?
M.D.: -Pentru cã personal Ribbentrop s'a opus la constituirea acestui guvern. Ribbentrop avea legãturile sale cu generalul Gheorghe Ion. Pe urmã formarea guvernului a fost întârziatã si de nesfârsitele intrigi fãcute de Papanace, Gârneatã, Stãnicel, Lefter si în final si de Palaghitã.

L.V.: - Dv. dle Dimitriu, ce functie ati avut în acest guvern ?
M.D.: - Atasat de presã. Oficial eram atasat de presã, dar in realitate conduceam un grup de legionari care îi asigurau protectia lui Horia Sima.

L.V.: - Dar cine vroia sã-l asasineze la Viena pe Horia Sima ?
M.D.: - Din România veniserã o multime de refugiati, fie cu automobilele, fie cu trenul, fie pe jos... Între ei se gãseau o multime de agenti ai Serviciului Special de Informatii (SSI) dela Bucuresti. Cea mai cunoscutã agentã, pe care am cunoscut-o si personal, era sotia lui Neculai Terianu, despre care am mai relatat. Aceastã doamnã s'a stabilit într'un hotel si nu se stie cum, a intrat în relatii intime cu Stãnicel. Stãnicel, care si asa era în tabãra dizidentilor, a fost "întãrit" în pozitia lui dizidentã de aceastã doamnã, si ca atare a încercat sã-i convingã pe generalul Chirnoagã, pe colonelul Ciobanu, pe comandorul Bãilã, pe mitropolitul Visarion Puiu, pe deputatul basarabean Vladimir Cristi si pe profesorul Ion Sângiorgiu, sã nu colaboreze cu Horia Sima la alcãtuirea noului guvern... Toate aceste lucrãturi au împiedicat formarea guvernului prezidat de Horia Sima, timp de aproape patru luni...

L.V.: - Cum ati putea caracteriza activitatea guvernului dela Viena, care oficial a luat sfârsit odatã cu capitularea Germaniei, la 8 Mai 1945 ?
M.D.: - Guvernul de la Viena a fãcut trei lucruri importante. Mai întâi a alcãtuit trei regimente, care erau sub comanda generalului Platon Chirnoagã, ajutat de coloneii Alexandrescu, Ciobanu si Bãilã. O parte din aceste regimente au participat la luptele de pe frontul de Est (pe Oder). Fac o parantezã, noi am pus conditie nemtilor, pe care ei au acceptat-o, cã unitãtile "Armatei Nationale" ale Guvernului dela Viena, nu vor lupta contra românilor, indiferent ce se va întâmpla pe viitor. Nemtii au fost de acord cu aceastã cerere a noastrã. Al doilea lucru important a fost pregãtirea a cca. 100 de legionari, antrenati si echipati pentru actiuni de diversiune în spatele frontului. Acesti legionari au fost parasutati în România. Ei au constituit nucleul rezistentei armate din munti, care a hãrtuit regimul comunist, mai îndelung decât în orice altã tarã ocupatã de Soviete si au creat mari probleme rusilor. Al treilea lucru pe care l-a fãcut Guvernul dela Viena a fost asistenta acordatã miilor de refugiati, care veneau din România. Acestia au gãsit la Viena unde sã doarmã si ce sã mãnânce, putând apoi sã plece mai departe spre Vest. Frontul însã apropiindu-se de Viena, în Februarie 1945 ne-am mutat mai în vestul Austriei, în Salzkammergut, la Alt-Aussee, unde a functionat în continuare guvernul Horia Sima. Cu noi erau si 200-300 de legionari. Aveam grupe în pregãtire pentru Armata Nationalã si grupe care se pregãteau pentru parasutare în România. Însã odatã cu sinuciderea lui Hitler a luat sfârsit si activitatea guvernului nostru.

VII. COLABORAREA CU STATELE UNITE SI FRANTA

Legiunea din nou pe drumuri

Liviu Vãlenas.: - Ce ati fãcut în aceste conditii ?
Mircea Dimitriu.: - Fiecare a plecat unde a putut. Eu m'am dus cu o grupã, pentru o ultimã rezistentã, în muntii Dachstein, dar dupã douã nopti, ne-am dat seama cã totul este în zadar, nemtii încetaserã rezistenta pe toate fronturile. Atunci fiecare am plecat unde am vãzut cu ochii... Horia Sima a dispãrut cu alte douã persoane, am aflat ulterior cã a ajuns la Freiburg si de acolo în Italia. Eu am plecat spre Bavaria, împreunã cu Grigore Manoilescu (care mi se dãduse în grijã). Însã am nimerit, în drum spre Bavaria, într'un lagãr american de prizonieri. Cum lagãrul era în curs de formare si avea o pazã ineficientã, am reusit sã fugim din el. Mergând pe jos, am trecut Salzachul pe un pod si dupã alte douã nopti dormite la tãrani, ne-am oprit la un alt tãran, în Bavaria, unde am rãmas un timp. Ne-am angajat ca slugi, plãtiti numai cu mâncare si casã, dar cum Manoilescu era bãtrân si nu putea lucra, am plãtit eu pentru el ca sã fie tinut cu casã si masã... Deci profesorul Manoilescu era angajat ca argat, dar nu lucra, dar eu lucram de-a binelea... Asta a durat pânã în Noiembrie 1945. În Noiembrie 1945 am trecut în Austria si aici am primit indicatii cum se poate trece în Italia, clandestin. Pe Valea Salzachului, prin zãpadã pânã la brâu, am trecut, împreunã cu profesorul Manoilescu, în Italia, mai precis spus, în Tirolul de Sud, unde am înoptat la un neamt. De la acest neamt, cu un omnibuz am ajuns la o statie de cale feratã, si cu trenul, la Roma. Acolo am gãsit niste camarazi, printre care Ilie Olteanu, fostul director al Bãncii "Albina" din Sibiu. La Roma functiona deja un Comitet Român. Dela Roma am plecat mai departe spre Neapole. În ceea ce-l priveste pe Grigore Manoilescu, acesta a fost primit de o contesã la Castel Gandolfo. Din Neapole am plecat la Aversa, unde era un lagãr condus de englezi. Intentia mea era sã ajung în Portugalia, dar la un moment dat m'a cãutat Traian Borobaru si când am iesit din lagãr l-am vãzut si pe Horia Sima !

L.V.: - Horia Sima era internat si el la Aversa ?
M.D.: - Nu, venise sã mã caute acolo, la Aversa. Horia Sima se refugiase si el în Italia, iar când ne-am întâlnit, mi-a dat dispozitie sã mã duc în Austria, ca sã-i conduc pe legionarii din Austria si Germania.

L.V.: - Dar cine finanta toate aceste deplasãri ?
M.D.: - Când ne-am despãrtit la Alt-Aussee, eu am primit 100 de dolari, care pe atunci erau bani seriosi. În Italia am primit si un ajutor de la Comitetul Român din Roma. Cât am stat la Roma, am luat contact cu diversi refugiati sârbi si nemti. Exista un salon la o contesã, care era frecventat de acesti refugiati. Acolo am cunoscut un general sârb, un altul italian (probabil din Serviciul Secret). Am dat unui neamt

din Tirolul de Sud, un formular de emigrare pentru Argentina, primit de la Comitetul Român, iar el m'a recomandat familiei lui, ca sã mã ajute sã trec clandestin în Austria. Am plecat la aceastã familie, la Vipiteno, care m'a primit foarte cãlduros. Am stat acolo vreo 10 zile, asteptând o vreme potrivitã (era iarnã). Nu au vrut sã primeascã bani de la mine si m'au însotit pânã la frontiera cu Austria, am trecut frontiera si via Innsbruck, am ajuns la Salzburg. Între timp camarazii puseserã pe picioare un Comitet Român în acest oras.

L.V.: - Comitetele românesti erau toate legionare ?
M.D.: - Da, erau toate legionare !

L.V.: - Dupã 1945 unde au apãrut aceste Comitete românesti ?
M.D.: - Aproape în toatã Europa Occidentalã. În Austria si Germania, erau la Salzburg, la München, la Kõln, la Hanovra, la Hamburg, la Freiburg si prin alte localitãti. În Franta era un Comitet Român la Paris.

L.V.: - Care era rolul acestor Comitete românesti ?
M.D.: - Aceste Comitete românesti organizau ajutoare pentru refugiatii din România, indiferent de apartenenta lor politicã. Noi nu ne ocupam numai de refugiatii legionari, ci de toti refugiatii români, majoritatea nu era legionari. Cine erau acesti refugiati ? Erau de toate categoriile, profesori universitari, diplomati, elevi, studenti, muncitori, tãrani, oameni în vârstã. La Salzburg am fost ajutati foarte mult de un preot romano-catolic Dr. Florian Müller (care trãieste si în prezent, aici în Germania, în landul Baden-Würtenberg). Preotul Florian Müller era neamt, originar din Dobrogea, avusese o misiune pastoralã în România, nu era legionar, dar era un mare anticomunist, fusese foarte impresionat si marcat de faptul cã în România fusese arestat episcopul romano-catolic de Timisoara, Dr. Augustin Pacha (ulterior aveau sã fie arestati în tarã toti episcopii greco-catolici si alti episcopi romano-catolici). Preotul Florian Müller a organizat foarte repede un comitet de asistentã al bisericii catolice, care se ocupa si de îngrijirea spiritualã a refugiatilor români, indiferent de confesiunea lor. Noi oricum, în Salzburg nu aveam nici un preot ortodox. Cu ajutoarele financiare de la pãrintele Florian Müller am reusit sã cumpãrãm un cãmin, adicã o baracã de lemn, chiar în apropierii gãrii din Salzburg, care a fost pusã pe un fost buncãr, pe care eu si câtiva camarazi, l-am amenajat ca salã de mese si bucãtãrie. Pentru amenajarea buncãrului a trebuit sã muncim fizic serios... În baracã aveam 15 paturi si ofeream mâncare si adãpost pentru cine venea din România, ca refugiat. Noi deschisesem si o filierã clandestinã spre România, filierã prin care am putut sã aducem mai multe persoane în Austria. Desigur majoritatea refugiatilor, dupã ce se opreau la noi si primeau acest sprijin despre care v'am vorbit, plecau mai departe, fie în Franta, fie în Statele Unite, fie în Canada, fie în Venezuala etc., în multe cazuri cu ajutorul nostru direct. As mai vrea sã adaug ceva, dizidentii nostri, imediat dupã dizolvarea guvernului Sima dela Alt-Aussee, au dispãrut, nu ne-au ajutat cu nimic în organizarea acestor Comitete românesti. Petre Vãlimãreanu a ajuns în Italia la Roma, iar ulterior a publicat în "Lupta" lui Mihai Korne imensa aberatie, "Cã la Viena Horia Sima ar fi însãrcinat pe cineva sã-l împuste, iar acela ar fi refuzat sã execute ordinul" !??... Stãnicel cu Neculai Tudose au dispãrut si ei. Fac acum o micã parantezã, acest Neculai Tudose era o figurã tristã a Miscãrii, a fost seful politiei legionare a lui Groza, care înfiintase aceastã "politie" în 1940, fãrã stirea lui Horia Sima. Dimitrie Groza era seful Corpului Muncitoresc Legionar, încã din timpul lui Codreanu, si se credea îndreptãtit sã facã ce vroia el. În aceastã "politie" erau elemente de tot felul. Neculai Tudose, care era si schiop, fãcea raiduri în 1940, pe cont propriu, pe la evrei, îi înspãimânta si îi obliga sã-i plãteascã bani... Antonescu a fost informat de abuzurile lui Neculai Tudose si l-a sesizat pe Horia Sima, imputându-i acest lucru. Horia Sima, care nu stia nimic despre aceasta, a negat aceste fapte, ca pânã la urmã sã afle cã existã într'adevãr aceastã "politie" care îsi face de cap. A desfiintat-o imediat ! Acest Tudose împreunã cu Stãnicel, umblau acum prin Austria, ca sã-l caute pe Horia Sima si sã-l dea americanilor, ca sã fie arestat... La Innsbruck, care se afla în zona militarã francezã, cu autoritãti militare franceze comuniste, Constantin Antonovici si alti dizidenti, i-au denuntat francezilor pe legionarii refugiati în Tirol. Acestia au fost bineînteles arestati si tinuti în lagãrul Reichenau aproape un an, pânã de Gaulle a schimbat ofiterii comunisti cu gaullisti, iar drept consecintã, legionarii au fost eliberati din lagãr... Ba mai mult, chiar li s'a propus sã colaboreze la depistarea refugiatilor români care erau comunisti. Denuntul dizidentilor le-a fãcut bine în final...

Colaborare cu Biserica Romano-Catolicã

L.V.: - Istoricul spaniol Francisco Vega, sustine în teza sa de doctorat "ISTORIA GÃRZII DE FIER", "Cã un subiect interesant pentru o viitoare tezã de doctorat, ar fi relatiile, de dupã 1945, între Biserica Romano-Catolicã si Miscarea Legionarã". Ce a vrut sã spunã prin aceasta istoricul Vega ?
M.D.: - Probabil s'a referit la faptul cã am fost ajutati de Biserica Romano-Catolicã. V-am vorbit deja de preotul Florian Müller, care era un bun nationalist, un mare anticomunist. Preotul Müller a colaborat cu noi foarte strâns, foarte prieteneste. Însã a fost si un prelat al Bisericii Catolice, mai precis spus a celei greco-catolice, care ne era adversar. Este vorba de monseigneurul Octavian Bârlea, care s'a stabilit la Munchen. În schimb alti preoti uniti ne-au ajutat când si cât au putut, atât în Europa, precum si în alte continente. Dar nu atât ca preoti, ci ca Români anticomunisti...

L.V.: - Este interesant ceea ce spuneti, pentru cã în ultima carte a regretatului Mircea Ciobanu, consacratã Regelui Mihai, o carte apãrutã în 1994 la Iasi, într'un document anexã, cineva îl acuza de contrariul pe monseigneurul Bârlea, "cã nu i-a ajutat decât pe legionari"...
M.D.: - Dimpotrivã, monseigneurul Bârlea nu ne-a înghitit niciodatã ! Avea o adversitate, tãrãnistã poate, împotriva noastrã. Este interesant faptul cã monseignerul Bârlea a fost o perioadã de timp în America, iar acolo o revistã, "Boian Report" l-a acuzat deschis cã lucreazã cu comunistii împreunã. Nu stiu ce a dres, ce a fãcut monseignerul Bârlea în America, ca sã merite o astfel de acuzã gravã... În schimb pãrintele Vasile Zãpârtan, care a venit ulterior în locul lui Florian Müller, ne-a oferit toatã asistenta spiritualã necesarã, primise în acest sens si o dispensã de la Vatican, ca sã se ocupe si de ortodocsi. Dincontrã, pãrintele Bârlea a fost refractar de a acorda asistentã spiritualã ortodocsilor, abia mai târziu a oficiat niste slujbe de înmormântare si pentru camarazii ortodocsi...

L.V.: - Dupã Salzburg ce ati mai fãcut în continuare ?
M.D.: - De la Salzburg am plecat la Hanovra, trecând fraudulos granita germanã în Bavaria, prin Obersalzberg. Am fost de mai multe ori interceptat de grãnicerii bavarezi. Eu însã, în München, m'am înscris la facultate, la Süd-Ost Institut, aveam o legitimatie de student si o camerã mobilatã în München. Deci aveam înregistrare în München, dar aveam si o altã înregistrare cã locuiesc în Salzburg, ca atare grãnicerii, dupã ce-mi perchizitionau rucsacul (ca sã vadã dacã nu sunt contrabandist), mã lãsau în pace. În felul acesta fãceam turneul Germaniei, luam legãtura cu legionarii rãspânditi în Germania. Horia Sima îmi dãduse aceastã sarcinã, ca sã mã ocup de acest lucru, sã conduc legionarii din aceste douã tãri, Germania si Austria. Umblam peste tot, în Germania, la Linz, în Tirol, numai la Viena nu mã puteam duce, acolo erau rusii...

L.V.: - Comitetele românesti, trebuiau sã dispunã de o oarecare finantare. De unde proveneau fondurile lor ?
M.D.: - Noi asiguram doar masã si dormit, în mod gratuit. Altceva nu prea puteam oferi. Eram ajutati, asa cum am spus, de diferite organizatii caritabile, în special de Biserica Romano- Catolicã. Dupã preotul Müller a venit în locul sãu preotul greco-catolic Vasile Zãpârtan, care s'a ocupat si el de procurarea ajutoarelor pentru Comitetul Românesc. Am mai primit ajutoare dela americani, în special pachete cu alimente. Ne mai ajutau si autoritãtile locale, care erau si multumite, cã în cãminele noastre era disciplinã, refugiatii erau înregistrati, nu umbla nimeni sã fure (cum se întâmplã astãzi cu refugiatii români, din pãcate)...

Tribunalul International dela Nürnberg si Miscarea Legionarã

L.V.: - Pânã când v'ati ocupat de aceastã muncã de curierat pentru legionarii din Germania si Austria ?
M.D.: - Pânã în anul 1949-1950, când a început o actiune de colaborare a Miscãrii Legionare cu organele militare franceze si americane.

L.V.: - Tribunalul International dela Nürnberg cum a luat în considerare Miscarea Legionarã, consideratã si în prezent de cãtre unii, drept "fascistã" ?
M.D.: - Ca urmare a unui memoriu, înaintat americanilor din Austria de cãtre fosti membri ai Guvernului National Român dela Viena, în 1946, au fost internati în lagãrul american de prizonieri dela

Glasenbach (Austria), urmãtorii legionari : Vasile Iasinschi, generalul Platon Chirnoagã, comandorul Eugen Bãilã, Mihai Enescu si Traian Popescu. De asemenea, Spiridon Neatã si Ion Rãdulescu, legionari din Salzburg, denuntati de Stãnicel si Tudose. În acest lagãr, ofiterii americani, trimisi de Tribunalul International dela Nürnberg, fãceau trierea colaboratorilor si respectiv a criminalilor de rãzboi. Concomitent cu anchetarea grupului legionar dela Glasenbach, legionarii dela Freising (lângã München), au înmânat lui Robert Murphy, ambasador si consilier politic al lui Eisenhower, un memoriu explicativ despre Miscarea Legionarã. Prin decizia Tribunalului International dela Nürnberg, grupul legionar de la Glasenbach a fost pus în libertate. De asemenea a fost toleratã activitatea legionarã în tot spatiul controlat de occidentali (în Tirol cu întârziere). În sedintele publice ale Tribunalului International, nu a existat, conform protocoalelor publicate ulterior, vreo referintã la Miscarea Legionarã. În sedintele interne însã, s'au luat multe decizii (aceste protocoale sunt în schimb sub cheie) si desigur cã acolo s'a decis, în mod pozitiv, despre Miscarea Legionarã. Fãrã o astfel de decizie a Tribunalului International dela Nürnberg, nu ar fi fost posibilã libertatea de activitate a Miscãrii Legionare, dupã 1946 si cu atât mai putin, oferta de colaborare fãcutã Miscãrii Legionare, în 1950, de cãtre franco-americani si respectiv de cãtre britanici.

Legionarii sunt parasutati în România

L.V.: - Concret, cum a debutat aceastã colaborare cu Statele Unite si Franta ?
M.D.: - Începutul acestei colaborãri, a fost colaborarea de la Innsbruck, între legionarii care fuseserã internati în lagãr, pentru depistarea comunistilor înfiltrati printre refugiati. Americanii si francezii ne-au fãcut apoi propunerea, ca Miscarea Legionarã sã colaboreze cu ei, pentru anumite actiuni ofensive în România. Francezii i-au fãcut, la Paris, doctorului Mircea Musetescu aceastã propunere, iar la Innsbruck mie. Horia Sima si-a dat aprobarea pentru aceastã colaborare, dupã ce a participat la o întâlnire a noastrã cu cei doi ofiteri, francez si american, desemnati pentru aceastã colaborare. Colaborarea francezilor si americanilor cu Miscarea Legionarã a fost hotãrâtã la cel mai înalt nivel, de presedintele Frantei Vincent Auriol si de presedintele Statelor Unite Harry Truman. Aceastã colaborare se înscria într'un plan mai larg, subordonat direct celor doi presedinti Truman si Auriol, de a slãbi, cu ajutorul emigratilor, regimurile comuniste instalate de rusi în Estul Europei. De asemenea se avea în vedere pregãtirea populatiei din tãrile subjugate de rusi, în eventualitatea unui atac sovietic asupra Europei Occidentale. Se urmãrea si cunoasterea potentialul inamic, în afarã de cãile conventionale. Sectia pentru România, a organismului militar franco-american, s'a adresat initial Comitetului National Român, dar constatând posibilitãtile lui reduse, a fost nevoit sã se adreseze Miscãrii Legionare, dupã ce în prealabil a obtinut, dupã cum am mai spus, aprobarea presedintelui Truman si a presedintelui Auriol. De asemenea a fost obtinut si asentimentul generalului Nicolae Rãdescu, care desi nu mai era în fruntea Comitetului National Român, avea în continuare trecere pe lângã americani, americanii fiind foarte deceptionati de Constantin Visoianu, care era succesorul lui Rãdescu la presedintia Comitetului National Român. Pentru Miscarea Legionarã, propunerea deschidea noi perspective. Pe de o parte, ea obtinea o dovadã, mai vizibilã si mai convingãtoare decât cea obtinutã la Tribunalul International dela Nürnberg, cã nu este o organizatie nazistã sau fascistã. Pe de altã parte, deschidea posibilitatea Miscãrii Legionare de a intra mult mai usor în contact cu legionarii din tarã si de a-i reorganiza, dupã arestãrile masive, în vederea unei rãscoale populare în România, în cazul unui conflict între rusi si puterile occidentale. De asemenea, era de interes organizarea de filiere terestre spre tarã, prin care s'ar fi putut refugia în Occident cei mai periclitati dintre legionari, care nu erau încã arestati. Din aceste considerente Horia Sima, informat fiind de Musetescu, a venit în Franta si m'a chemat si pe mine, pentru definitivarea acestei colaborãri cu franco-americanii.

L.V.: - Pe dv. de ce v'a chemat, erati specialist în domeniu (cum a sustinut ulterior fostul sef al contraspionajului din DSS, generalul Neagu Cosma) ?
M.D.: - Eram vechi legionar, aveam gradul de comandant-ajutor, colaboram îndeaproape cu Horia Sima de multi ani, avea în mine suficientã încredere. Horia Sima era convins, cã în aceastã colaborare, eu voi apãra interesele Miscãrii.

L.V.: - La Viena, în 1944-1945, v'ati ocupat în fond de asigurarea protectiei lui Horia Sima...

M.D.: - Poate cã si asta l-a influentat pe Horia Sima, nu pot sã stiu exact. Cert este cã Horia Sima, s'a gândit cã în aceastã colaborare, trebuie sã fie si interesele Miscãrii Legionare apãrate si nu ar fi fost de acord cu neglijarea lor.

L.V.: - Tot în aceeasi perioadã, generalul D.Petrescu, i-a trimis un memoriu Regelui Mihai, prin care propunea formarea în Occident, a unei armate române, de 5.000 de combatanti, care urmau sã fie recrutati din Exil, si care ar fi luptat în România, dacã ar fi izbucnit preconizatul conflict între sovietici si occidentali. Miscarea Legionarã a luat legãtura cu generalul Petrescu ?
M.D.: - Eram la curent cu acest plan. Cert este cã generalul Petrescu a luat el legãtura cu noi, prin intermediul generalului Chirnoagã, care comandase Armata Nationalã. Din pãcate generalul Petrescu avea idei fanteziste. Pe cine se putea baza ? S'ar fi putut baza pe legionari, numai cã noi nu eram, în Exil, în numãr de 5.000... Iar ceilalti care erau în Exil, se gândeau în primul rând cum sã se aranjeze material, cum sã-si rezolve problemele de zi cu zi ale vietii si nu sã meargã în România si sã lupte contra rusilor... Acum se ridicã si întrebarea, în fond de ce francezii si americanii au apelat la noi, la legionari ? Pentru simplul motiv, cã datele serviciilor lor secrete, atât a celor care activau în România, cât si în Occident, au relevat cã legionarii sunt total anticomunisti. Din actele oficiale pe care le-au avut dupã cucerirea Germaniei, americanii s'au convins cã Miscarea Legionarã este rezistentã la orice compromis si cã legionarii îsi asumã orice risc în actiunile pe care le întreprind. De asemenea stiau despre Armata Nationalã pe care noi o organizasem la Viena, de echipele pe care acest guvern dela Viena le-a trimis, pentru actiuni de diversiune, în spatele frontului. Prin urmare franco- americanii erau convinsi cã legionarii sunt combatanti, fãrã fricã de moarte...

L.V.: - Deci pentru franco-americani, legionarii erau un fel de "kamikaze"...
M.D.: - Poate, cine stie. În fond militarii japonezi "kamikaze" nu erau cei mai rãi... Probabil cã americanii si-au dat seama cã si noi, suntem gata sã mergem pânã la capãt, cã nu ne este fricã de moarte... Si asta o puteau cunoaste din toatã istoria Miscãrii Legionare.

L.V.: - Cum au decurs discutiile cu franco-americanii ? Iar acesti franco-americani reprezentau serviciile secrete sau armata ?
M.D.: - Erau reprezentatii serviciilor secrete militare. Trebuie sã precizez cã si englezii au contactat Miscarea Legionarã, Horia Sima a fost în acest sens la Londra. Pânã la urmã si englezii au colaborat cu noi, instruind câteva grupe, dar dupã 1949. Eu însã colaborând numai cu franco-americanii, nu cunosc concret în ce a constat colaborarea Miscãrii cu englezii. Dupã ce s'au fixat conditiile colaborãrii între franco-americani pe de o parte si Miscarea Legionarã pe de altã parte (bineînteles nu pe hârtie, în fata noastrã, dar mai mult ca sigur cã existã documente în acest sens, în arhivele militare americane si britanice - un subiect de cercetare pentru viitorii istorici militari), deci dupã ce s'au stabilit conditiile colaborãrii, s'a trecut la actiune. Miscarea Legionarã a promis, pentru început, un numãr de 50 de persoane, care sã fie instruite. Franco-americanii urmau sã punã la dispozitie finantarea necesarã, centrele de instructie si anumiti instructori, pentru cã altii erau ai Miscãrii Legionare.

L.V.: - Acesti 50 de legionari erau pregãtiti exclusiv pentru actiuni pe teritoriul României ?
M:D.: - Sigur cã da ! Franco-americanii ne-au pus la dispozitie mai multe centre de instructie, la Issny, Biberach, Lindau, toate în Germania, în zona francezã, Longjoumeau, Montfermeil, Andilly si Chevilly la Rue, ultimele patru centre în Franta, în jurul Parisului. Actiunea urma sã se desfãsoare pe douã planuri, una ofensivã, de pãtrundere si activitate în România si una contrainformativã, în afara României, în scop de protectie a primei actiuni. Prin aceste centre de instructie au trecut din partea noastrã 50 de persoane, fiind pregãtite pentru planul ofensiv, si tot 50 de persoane au fost instruite de noi pentru planul contrainformativ, care erau aproape în totalitate voluntari.

L.V.: - Cei 50 plus 50, au fost selectionati în prealabil dintr'un numãr mai mare ?
M.D.: - Bineînteles, a fost o selectie initialã. Mai întâi trebuiau sã fie voluntari, apoi li se aducea la cunostintã despre ce este vorba, iar dacã se hotãrau pentru o astfel de actiune, li se dãdea un timp de gândire, în care se mai puteau rãzgândi. Dupã un timp treceam din nou pe la ei si aveam rãspunsul, pozitiv sau negativ. Am avut si persoane care au refuzat, adicã legionari care nu au vrut sã se angajeze în aceste actiuni.

L.V.: - În ce consta instructia, la cele douã sectiuni, ofensivã si contrainformativã ?
M.D.: - În primul rând era telegrafia Morse. Fiecare echipã, de trei sau patru oameni, trebuia sã aibã un telegrafist. Pentru asta era un instructor din partea noastrã, legionar, care fusese instruit de nemti la Viena, în anii 1944-1945, în scopul parasutãrii în România si care dupã ce a fost parasutat a reusit sã se întoarcã în Occident, iar un alt instructor era din partea francezilor. A doua fazã de instruire era confectionarea, de unul singur, a legitimatiilor pentru a se putea camunfla într-o viatã regulatã. Respectivul trebuia sã-si facã orice stampilã, fãrã alte instrumente decât un fir de chibrit si tus. O a treia fazã de instruire era utililizarea unei arme pentru a se putea apãra. A patra fazã a instruirii era identificarea locului unde trebuie sã fie parasutat si cunoasterea lui cât mai amãnuntitã, pe bazã de hãrti militare.

L.V.: - Bãnuiesc cã se fãcea si o instructie de parasutare...
M.D.: - Fãrã îndoialã. Exercitiile de parasutare se fãceau în sudul Frantei. Instructia viza tehnica saltului cu parasuta, dar mai ales orientare pe timp de noapte, dela locul parasutãrii. Orientarea viza parcurgerea unei distante de pânã la 20 km, noaptea, pânã la locul stabilit. Am avut si un accident la aceste excercitii, un camarad s'a rãnit la aterizare, la genunchi si cu toate îngrijirile medicale, a rãmas invalid pe viatã. Un om ca sã treacã de acest exercitiu avea nevoie de 10 salturi executate. Ceea ce era baza la aceastã sectiune, nu era saltul propriu zis cu parasuta, ci orientarea pe timp de noapte cu busola.

L.V.: - La instructia privind apãrarea cu arma în mânã, ce armã se folosea ?
M.D.: - Numai pistolul. Se exersa în special precizia tirului, instructorii erau francezi. Toti
pagina 50 instructorii francezi fãceau parte din serviciile militare de informatii. Când, pentru necesitãtile instructiei, trebuia sã facem naveta între Germania si Franta, eram transportati numai cu avioane militare franceze si aterizam invariabil pe aeroporturi militare.

L.V.: - Dv. d-le Dimitriu, ce rol ati avut în aceastã instructie ?
M.D.: - Eu si doctorul Musetescu nu am fost instruiti. Noi eram acei care organizasem aceste centre de instructie si tineam contactul administrativ cu organele militare franco-americane. Cu alte cuvinte, eu si doctorul Musetescu nu participam la instructie, dar vizitam regulat aceste centre pentru a identifica si remedia orice nemultumire, orice defectiune.

L.V.: - În ce mai consta instructia ?
M.D.: - Am încercat fabricarea de aparate de emisie-receptie, cele furnizate fiind prea mari si grele.. Am avut o echipã de tehnicieni, unul venise chiar de la Melbourne, din Australia, un inginer legionar, care lucra la televiziunea de acolo si care la Paris a condus o grupã, ce fabrica
manual aparate de emisie. În aceastã grupã aveam un strungar legionar, un alt inginer legionar, specialist în electronicã. M'am ocupat si eu personal de astfel de aparate de emisie.

L.V.: - Instructia cât a durat în total ?
M.D.: - A durat un an, pânã în 1950, pentru prima promotie de cursanti si apoi non-stop, pânã în 1954, la încheierea colaborãrii cu franco-americanii, pentru cã tot timpul alimentam cursurile cu alti voluntari.

L.V.: - Tot în 1949 s'a înfiintat în Germania, initial sub un strict control american, Serviciul Federal de Informatii (BND), condus de generalul german Gehlen (în cadrul armatei germane, în timpul celui de al doilea rãzboi mondial, generalul Gehlen a rãspuns informativ de URSS). Miscarea Legionarã a colaborat, începând cu 1949, cu BND-ul ?
M.D.: - Da, am avut un grup legionar, condus de Mailat, la Salzburg, care a colaborat cu BND-ul, pe linie de audieri ale refugiatilor care veneau din România, iar rezultatele mergeau la Gehlen. Colaborarea noastrã cu BND-ul era numai pe linie contrainformativã. Grupa lui Mailat culegea informatii strict dela refugiati, cine sunt, de unde vin, ce relatii au avut în tarã, ce se întâmplã în tarã, cine este sef la primãrie si la Politie, cine conduce Securitatea în respectivul oras si asa mai departe. De asemenea ne interesa situatia unitãtilor militare din România.

L.V.: - BND-ul functionând în acei ani sub control american, înseamnã cã toate informatiile ajungeau si la americani...

M.D.: - Fãrã îndoialã ! Am avut si o confirmare personalã cã asa se întâmplau lucrurile. A apãrut astfel un duplicat al acestor "Berichte", acestor rapoarte, pe care le fãceam BND-ului, si la o grupã americanã. Am avut o problemã, absolut neplãcutã, fiind chemat personal sã dau socotealã americanilor, pentru cã un sef legionar, care a cerut aceste rapoarte numai pentru informarea sa, a predat ulterior, din exces de zel, aceste rapoarte si altor americani...

L.V.: - În timp ce cei 100 de legionari se instruiau în 1949-1950 în Franta si în Germania, Securitatea a mirosit cã se pregãteste ceva peste hotare împotriva ei ?
pagina 51 M.D.: - Eu cred cã bãnuiau. De ce sã nu bãnuiascã ? Cred cã aveau agenti în Franta si în Germania, în acei ani, poate si printre noi, desi eu nu am putut descoperi, pânã acum, în 1999, niciun agent al Securitãtii infiltrat printre noi, la centrele de instructie... Securitatea însã a mers pe o altã pistã, destul de eficientã, a observat cã anumiti legionari lipsesc din localitãtile lor si ca atare bãnuiau, justificat, cã ei pregãtesc ceva. Am fi putut fi trãdati chiar de contraspionajul englez, care era în totalitate sub control sovietic, sã ne aducem aminte numai de Kim Philby, cel care, prin trãdare, a produs atât de mult rãu Occidentului, Lumii Libere (dupã ce a fugit la Moscova, sovieticii i-au acordat pe loc gradul de general în KGB...). Din fericire însã, pot sã spun cu toatã siguranta, cã despre parasutãrile noastre legionare, nu a putut sã trãdeze nimic, desi în acea perioadã Philby era detasat la Washington.

L.V.: - Se stie acum cã Kim Philby, personal, este vinovat de moartea tuturor partizanilor albanezi parasutati în Albania (aflând de derularea acestei operatiuni, Philby a informat urgent Moscova, care la rândul ei a informat "Segurimi", Securitatea albanezã, si pe Enver Hodja în persoanã, ca atare partizanii parasutati au fost asteptati la locul aterizãrii de trupe de securitate albaneze si lichidati pânã la ultimul). Dacã Philby nu ar fi trãdat atunci, probabil Albania scãpa încã din 1949 de dictatura comunistã a lui Enver Hodja...
M.D.: - Ceea ce pot eu sã afirm, cu sigurantã, este cã nici o echipã legionarã nu a fost asteptatã de Securitate la locul de aterizare ! De asemenea nu au fost interceptati nici acei legionari pe care noi i-am trimis în România pe cale terestrã !

L.V.: - Prima actiune concretã în România când a avut loc ?
M.D.: - În 1950, actiunile au continuat pânã în 1953, când le-am oprit, în urma procesului de la Bucuresti, unde au fost condamnati la moarte (si rapid si executati) 10 legionari parasutati în România. Cei 10 legionari erau Alexandru (Icã) Tãnase, Ion Samoilã, Ion Golea, Mircea Popovici, Ion Tolan, Vasile Mihai Vlad, Ion Buda, Gheorghe Dincã, Aurel Corlan si Erich Tartler. Mentionez cã ultimii cinci erau din tarã si au fost condamanti la moarte pentru cã i-au ajutat pe Tãnase, Samoilã, Golea, Popovici si Tolan. Executia a avut loc în noaptea de 31 Octombrie spre 1 Noiembrie 1953 la Jilava. În acest proces a fost bãgatã si o altã operatie, care nu era a Miscãrii Legionare, era a Comitetului National Român. Aceastã operatiune a fost condusã efectiv de comandorul Mihail Opran si a constat dintr'o echipã trimisã în tarã, compusã din cãpitanul Sabin Mare, Ilie Rada (fost în Legiunea Strãinã) si Gavrilã Pop. Acestia fuseserã parasutati în România tot de franco-americani, dar pe linia Comitetului National Român.

L.V.: - Aceste operatiuni au fost descrise destul de amãnuntit de generalul (r) de Securitate Neagu Cosma, fost sef al contraspionajului din DSS (pânã când a fost demis, în 1973, se pare pentru incompetentã, de generalul Ion Mihai Pacepa), în cartea sa, apãrutã la Bucuresti, în 1994, "Sub cupola Securitãtii" (Editura Globus). În aceastã carte, generalul (r) Neagu Cosma vorbeste destul de elogios <sic> de dv. si de doctorul Musetescu, ca "fiind creierele tuturor operatiunilor"...
M.D.: - Astea sunt supraevaluãrile Securitãtii. În aceastã carte a generalului Neagu Cosma este o notã care nu corespunde realitãtii, referitoare la grupul Gheorghiu. Echipa Gheorghiu, care a avut ghinionul sã fie parasutatã la o distantã enormã fatã de locul fixat si nemaigãsind locul unde trebuia sã ia primul contact, dupã vreo 14 zile de rãtãcire prin pãduri, flãmânzi, hãrtuiti, când în fine au ajuns la o statie de cale feratã, au fost arestati de militie, fãrã vina lor. În starea în care erau, lihniti de foame, zdrentuiti si murdari, a fost usor sã fie recunoscuti cã era ceva cu ei... Neagu Cosma susutine, fals, cã prin telegrafistul acestei echipe, a reusit sã-i "întoarcã" si "sã ducã de nas serviciile secrete americane"... Realitatea a fost complet alta (acum probabil, citind acste rânduri, generalul Cosma isi va da seama, cã

în realitate el a fost pãcãlit), imediat când grupa Gheorghiu, "întoarsã" de Securitate, a fãcut prima comunicare dela Bucuresti la statia lor de receptie din Occident, specialistii militari francezi si-au dat seama cã sunt arestati si emit sub controlul Securitãtii !...

L.V.: - Înseamnã cã echipa Gheorghiu reusise sã transmitã un mesaj cod, "cã emit sub control" ?
M.D.: - Da, a reusit sã transmitã acest semnal, de care Securitatea nu stia. Fiecare telegrafist avea anumite semnale convenite pentru cazul cã este arestat si cã este fortat sã lucreze pentru ceilalti, pentru adversari... Cu toate cã Securitatea a luat mãsuri ca sã supravegheze cât mai precis comunicãrile echipei Gheorghiu, telegrafistul lor a reusit sã transmitã semnalul convenit. Francezii, dupã o consfãtuire cu noi, au fost de acord ca echipa Gheorghiu sã continue jocul, pentru a le salva viata. Jocul a continuat peste un an de zile. Grupul Gheorghiu "a cerut" sã mai vinã si alte echipe în tarã, au cerut un nou aparat de radio-emisie (acesta li s'a si trimis, comunicându-li-se cã este îngropat sub un copac etc.). Deci peste un an de zile a continuat acest "joc" între franco-americani pe de o parte si Securitate pe de altã parte... Acest "joc" a permis salvarea vietii echipei Gheorghiu, ei au fost eliberati dupã un timp din inchisoare, drept rãsplatã cã au "colaborat" cu Securitatea si s'au putut integra în viata civilã din România. Generalul Neagu Cosma mai face o inexactitate, dat fiind cã Ionel Golea le-a creat mari probleme în România (un an de zile Securitatea s'a strãduit sã-l captureze, mobilizând aproape întregul ei aparat pentru aceasta), generalul Cosma si Securitatea s'au nãpustit cu furie asupra memoriei lui, fãcându-l un afemeiat lipsit de orice scrupule <sic>... Securitatea a lansat ulterior legenda "cã Ionel Golea în loc sã se ocupe de misiune, s'a ocupat mai mult de femei"... Dupã cum am mai spus, aceastã furie era justificatã, pentru cã Ionel Golea le-a stricat "Festivalul" Mondial al Tineretului din 1953, la care comunistii tineau foarte mult. Ionel Golea a reusit sã împrãstie multe manifeste, la participantii dela acest festival, care erau veniti din toatã lumea, iar în manifeste era descrisã starea jalnicã în care se gãseste România sub tirania comunistã. Din aceastã cauzã au încercat, postum, sã-l compromitã moral.

L.V.: - Este o practicã binecunoscutã a Securitãtii si acum a noilor servicii secrete românesti (SRI si SIE în mod special), de a-i "compromite" moral pe adversarii lor, lansând diverse calomnii... Care era insã itinerarul pe care îl urmau legionarii parasutati în România ?
M.D.: - Legionarii parasutati, cu un avion militar, erau transportati mai întâi în Grecia. De aici, cu un alt avion, se survola teritoriul Bulgariei, apoi se lua directia Est, deasupra Mãrii Negre, unde se zbura la foarte micã altitudine. Din acest moment contactul pe radarele bulgãresti si românesti era întrerupt. Avionul fãcea apoi o curbã de 180 de grade, se zbura tot la rasul apei, adicã sub 100 m altitudine si se îndrepta spre Dobrogea românească. Avionul survola Dobrogea si Câmpia Românã la micã înãltime, însã în apropiere de locul parasutãrii trebuia sã ia înãltime, minim 300 de metri si în acel moment el apãrea din nou pe radarurile românesti. În plus apãrea pe radaruri si la trecerea Carpatilor, pentru cã majoritatea parasutãrilor au avut loc în Transilvania. Deci de la trecerea Carpatilor, avionul era urmãrit pe radarele românesti, ceea ce mãrea enorm riscul operatiunii. Din pãcate, ca sã nu fie interceptat de aviatia de vânãtoare comunistã, pilotul avionului nu avea timp sã caute precis locul exact de parasutare (în plus era si noapte, ceea ce fãcea si mai dificilã recunoasterea locului) si ca atare multe parasutãri au fost fãcute departe de punctul exact, cazul cu echipa Gheorghiu.

L.V.: - Pentru salvarea celor zece condamnati la moarte din grupul Golea-Samoilã, nu s'a putut face nimic ?
M.D.: - A fost imposibil, ei au fost tinuti în permanentã arestati, sub pazã severã, la Jilava, pânã în momentul executiei. O actiune de comando pentru eliberarea lor nu ar fi avut nici o sansã de succes ! Iar demersurile diplomatice erau de la bun început sortite esecului. În cartea sa, "Sub cupola Securitãtii", generalul (r) Neagu Cosma mai comite si o altã inexectitate, când cautã sã bage în acelasi cazan si pe altii care nu au avut nimic de-a face cu Miscarea Legionarã, cum era fostul legionar macedonean Bebi Toma, care fusese racolat de un ofiter de contraspionaj american, într'un lagãr de refugiati din Grecia si trimis în România. Însã Bebi Toma, cum a ajuns în România, s'a predat la primul post de militie ! Bebi Toma nu a avut nimic de-a face cu actiunea legionarã si colaborarea ei cu franco-americanii, din anii 1949-1954. Ca o parantezã, fãcea parte din dizidenta legionarã. Referitor la esuarea grupului lui Sabin Mare, ei au fost trãdati de persoana la care s'au adãpostit, dar au reusit sã fugã, fãrã însã a avea nimic la ei. Asasinarea lui Sabin Mare într'o porumbiste, în Tara Fãgãrasului, în versiunea generalului Neagu Cosma, pare sã fie plauzibilã. Cosma a sustinut cã Sabin Mare a fost asasinat chiar

de propriul sãu coechipier Ilie Rada, cert este cã Rada, care a reusit sã revinã în Franta, a fost imediat arestat de franco-americani si pus sub acuzarea cã l-a asasinat pe Mare. Nu-mi dau seama cum au avut si franco-americanii informatia pe care o descrie detaliat în cartea sa Neagu Cosma.

L.V.: - Pânã la urmã s'a pus punct, în 1954, acestor operatiuni, de ce ?
M.D.: - Mai întâi operatiunile au fost stopate de Anglia, datoritã influentei nefaste exercitatã de Kim Philby si grupul sãu de spioni sovietici, asupra contraspionajului englez. De fapt, pe linie englezã, din câte am cunoscut eu ulterior, nu a fost trimis nimeni în România. Am avut o grupã de legionari care s'au instruit în Anglia, dar dupã dezertarea lui Philby, actiunea în România a fost contramandatã. În ceea ce-i priveste pe franco-americani, acestia au stopat în 1954 actiunile, de comun acord cu noi, ei având si un oarecare dezinteres, dupã moartea lui Stalin. Avea sã înceapã nefasta perioadã a "destinderii" si a "coexistentei pasnice"... Pe urmã eram si noi nemultumiti de faptul cã echipa Gheorghiu fusese parasutatã complet gresit, fapt ce a dus la capturarea ei.

L.V.: - Generalul Neagu Cosma, în cartea sa, dã douã exemple, de doi legionari parasutati, care nu au fost prinsi niciodatã, nici pânã în ziua de azi Securitatea, recte SRI-ul, nu stie identitatea lor, cine erau aceste persoane ?
M.D.: - Din partea noastrã nu au fost ; dacã sunt încã doi parasutisti care nu au fost capturati niciodatã, nu au apartinut Miscãrii Legionare, deci nu cunosc cine sunt ei. Noi însã am mai trimis si alti legionari, terestru, trecând frontiera prin Ungaria, care, de asemenea, nu au fost niciodatã descoperiti !

L.V.: - La trecerile terestre ce filierã era folositã ?
M.D.: - Din Austria se ajungea la Budapesta, unde aveam un punct de sprijin la o familie, unde sotia era româncã, iar la frontiera ungaro-românã aveam construitã o filierã de trecere, cu punct de sprijin pe partea ungarã. Pe partea românã punctul de sprijin era la Arad.

L.V.: - Legionarii parasutati au fost toti capturati de Securitate ?
M:D.: - Da, cei parasutati au fost în final capturati toti, unii dupã un an, altii dupã doi ani... Echipa Tãnase a fost prinsã, pentru cã Tãnase a fãcut marea imprudentã sã se ducã la o persoanã care-i era prieten (desi fusese avertizat în prealabil cã respectiva persoanã este suspectã). Cu toate acestea, Tãnase s'a dus la aceastã persoanã si a fost denuntat.

L.V.: - În total câti legionari au fost parasutati în România, la începutul anilor '50 ?
M.D.: - Zece legionari. Toti au fost executati sau exterminati, în afarã de douã persoane din grupul Gheorghiu (o a treia persoanã din aceastã echipã a fost internatã într'un lagãr de exterminare în Delta Dunãrii). Cele douã persoane care au supravietuit din echipa Gheorghiu, trãiesc, dupã câte stiu eu, si în prezent. Unul se aflã la Constanta, iar celãlalt, care era cãsãtorit (are si un copil), se aflã acum, probabil, în Austria.

L.V.: - Cei doi parasutisti rãmasi necapturati, de care vorbeste generalul Neagu Cosma, dacã nu sunt numai în închipuirea lui, cine au fost atunci, cine i-a parasutat ?
M.D.: - Nu stiu cine au fost, nu cunosc cine i-a parasutat.

L.V.: - Dacã parasutistii desantati în România au putut actiona nestingheriti, vreme de pânã la doi ani, înseamnã cã actiunea a fost destul de eficientã...
M.D.: - Sigur cã da ! În primul rând a avut un efect psihologic extraordinar de mare, în închisori. S-a aflat repede, dela o închisoare la alta, dela un lagãr la altul, despre aceste actiuni. A ridicat moralul tuturor legionarilor (si nu numai al legionarilor) care se aflau în aceste închisori. Legionarii si-au dat seama astfel cã Legiunea nu a murit, poate unii si-au închipuit chiar cã aceste parasutãri constituie doar avangarda unor actiuni mai importante, care sã ducã în final la eliberarea României de sub tirania comunistã...

L.V.: - În conditiile în care 10 legionari parasutati au produs atâta panicã Securitãtii si subredului regim comunist, ce s'ar fi întâmplat dacã erau parasutati de exemplu 1.000 de oameni ?

M.D.: - Nu cred cã s'ar fi întâmplat ceva deosebit, pentru simplul motiv cã acesti oameni care s-ar fi dus în România, nu ar fi putut rezista diabolicului sistem de control, un sistem împins pânã la perfectiune, impus de comunisti întregii populatii a tãrii. Uitati-vã, de exemplu la arestarea lui Samoilã, produsã la Brasov. Samoilã a fost arestat pentru cã sotia lui a cumpãrat mai multã mâncare decât pentru o singurã persoanã, iar acest lucru a fost anuntat imediat Securitãtii...

L.V.: - Înseamnã cã din punct de vedere contrainformativ Securitatea stãtea destul de bine...
M.D.: - Stãtea foarte bine ! Avea în toate pãrtile denuntãtori, care orice observau, anuntau...

L.V.: - Cum se explicã, cã la numai trei-patru ani dela instaurarea regimului comunist, Securitatea functiona foarte bine si deja avea o armatã de informatori si denuntãtori ? Sã fie la români delatiunea si trãdarea o boalã nationalã ?
M.D.: - Din pãcate este o boalã si a fost permanent o boalã... Sã nu uitãm pe de altã parte, cã si Carol si Antonescu si comunistii au cultivat delatiunea, denuntul ! Iar prigoana contra legionarilor a fost o constantã a politicii românesti, de dupã 1927, indiferent cine era la putere (cu exceptia scurtei perioade de patru luni a guvernãrii Sima-Antonescu). Sã revin însã la colaborarea noastrã cu franco-americanii. În 1954 aceastã colaborare a luat sfârsit, în cel mai deplin acord între Miscarea Legionarã si franco-americani, iar legionarii aflati încã în centrele de instructie, au fost demobilizati, cãutând fiecare sã-si rezolve problemele existentei.

VIII. EXILUL CONTINUÃ, 1954-1989

Organizarea Miscãrii

Liviu Vãlenas.: - În Exil, concret, cu ce s'a ales Miscarea Legionarã în urma colaborãrii cu organele militare franceze, americane si britanice ?
Mircea Dimitriu.: - Noi nu am tras nici un folos, în afarã de acela cã am fost activi si fiecare legionar a fost mândru cã Miscarea nu este moartã !

L.V.: - Cu alte cuvinte d-le Dimitriu, în 1954 ati fost trecut "în rezervã" ?
M.D.: - Sigur cã da ! Nu mai aveam utilitate si în plus si eu mã gândeam ce o sã fac la bãtrânete, dacã nu am nici o pensie ? Nemaifiind nimic de fãcut, în afarã de scris articole si cãrti legionare, m'am angajat într'un serviciu "civil". Am lucrat mai întâi, în Germania, într'o fabricã de aparate de radio, pe urmã m'am angajat la o fabricã de masini unelte, unde am rãspuns de programarea ciclului de lucru si pe urmã m'am transferat în sectia care fãcea schemele electrice pentru conducerea hidraulicã a masinilor. Dupã 19 ani de lucru, am iesit la pensie din aceastã fabricã, acum 21 de ani...

L.V.: - Ce actiuni a mai întreprins totusi Miscarea Legionarã împotriva regimului comunist, din 1954 si pânã în 1989 (o perioadã de exact 35 de ani), când a fost rãsturnat de la putere Nicolae Ceausescu ?
M.D.: - Eu personal, în aceastã perioadã de 35 de ani, am lucrat, pânã în 1978. Dupã ce am iesit la pensie, Horia Sima m'a însãrcinat cu Secretariatul General al Miscãrii Legionare din afarã, din Exil. Asta s'a întâmplat în Iulie 1985.

L.V.: - Aceastã functie, concret, în ce consta ?
M.D.: - Prima atributie desemnatã de aceastã functie era de a-i tine împreunã pe legionarii din Exil, împrãstiati pe patru continente. În calitate de secretar general, aveam în subordine vice-secretari generali, unul rãspundea pentru America de Nord, unul rãspundea de America de Sud, unul rãspundea pentru Australia, iar altul rãspundea de Europa. Eu trebuia sã rãspund la toate problemele pe care le ridica unul sau altul, pe glob. Trebuie sã spun cã multe din atributiile mele erau fãcute de Horia Sima, în special redactarea de scrisori. Însã dupã ce a murit el, în 1993, aceastã muncã am trebuit sã mi-o asum integral...

L.V.: - Cine finanta aceastã muncã de secretariat general, expedierea corespondentei de pildã ?
M.D.: - La noi în Miscare este un obicei instaurat de Cãpitan, fiecare legionar trebuie sã dea o

contributie pentru Legiune, cât de micã, dar trebuie sã dea o contributie lunarã. În felul acesta, am avut si avem un mic capital întotdeauna, pentru buna functionare a Legiunii, inclusiv Secretariatul General. Casieria Generalã a Legiunii pune la dispozitia Secretariatului General un mic buget lunar.

L.V.: - Cine este în prezent casierul Miscãrii Legionare ?
M.D.: - Marin Bãrbulescu.

L.V.: - Câti legionari sunt acum in viatã, în Exil ?
M.D.: - Acum mai trãiesc în jur de 150 de legionari în tot Exilul. Vorbesc de legionarii credinciosi lui Horia Sima, care au rãmas deci pe "Linia Horia Sima". Cu ceilalti nu avem niciun fel de contact. Avem probleme câte odatã si cu acesti 150 de legionari, unul are vreo "idee", altul vreo nemultumire, altuia i se pare cã este nedreptãtit. Toti acesti camarazi îmi scriu, iar eu sunt ocupat permanent cu scrisorile. Dupã moartea lui Horia Sima, la 24 Mai 1993, pânã'n August 1993, am trebuit sã girez singur problemele Miscãrii. În August 1993 s'au întrunit vice-secretarii generali si sefii de garnizoanã, care au desemnat un Grup de Comandã. V'am vorbit de fapt, la începutul discutiei noastre, despre componenta acestui grup, din el fac parte patru persoane, Dumitru Cretu, Filon Verca, Faust Brãdescu si subsemnatul.

Rãpirea lui Traian Puiu

L.V.: - În perioada 1954-1989, Miscarea Legionarã s'a rezumat doar sã scrie articole si cãrti ?
M.D.: - În aceastã perioadaã a apãrut si marele conflict cu dizidentii din Miscarea Legionarã.

L.V.: - În ce an a apãrut acest conflict si cine este principalul "vinovat" ?
M.D.: - Dizidenta care apãruse în lagãrele de internare din Germania si continuatã la Viena, s'a amplificat prin plecarea lui Vasile Iasinschi de lângã Horia Sima. Au mai plecat si alti legionari, mai putin însemnati. Acest lucru a produs o oarecare tulburare, care a mai mãrit numãrul dizidentilor. Acestia, s'au adunat si au luat tot fel de "hotãrîri" aberante (mai fuseserã astfel de "hotãrîri" si în trecut), l-au "exclus" de pildã pe Horia Sima din Miscare !?? Aceastã "hotãrîre" nu a avut nici un efect asupra legionarilor...

L.V.: - Un efect tot au avut aceste dizidente, au reusit sã scindeze Miscarea Legionarã în douã...
M.D.: - Da, este adevãrat, numai cã partea a doua era foarte micã... Ceea ce au reusit acesti dizidenti, a fost cã dupã Revolutia din Decembrie 1989 din tarã, au transplantat dizidenta si în România (ei fiind primii care au venit în tarã, dupã Decembrie 1989). Bineînteles, acolo au fost ajutati si de Securitate si apoi de SRI. Securitatea avea deja implantati agenti printre dizidentii Miscãrii din Exil. Unul din dizidenti care a fost agent al Securitãtii si cu vechi state de serviciu (încã din 1948 !) a fost Petre Vãlimãreanu. El tinea legãtura cu Ambasada României din Viena, prin intermediul unei agente a ambasadei, o românca cãsãtoritã cu un ungur, iar Vãlimãreanu locuia cu lunile la aceastã agentã. Petre Vãlimãreanu mai avea în jurul sãu si doi "mexicani", agenti si ei ai Ambasadei României din Viena, care contribuiserã, mai târziu, la rãpirea lui Traian Puiu. Acestia doi, macedoneni de origine, dizidenti încã de pe timpul guvernului dela Viena, se numeau Atanasie Cunia si Dumitru (Tache) Varduli.

L.V.: - Ce s'a întâmplat concret în "cazul Traian Puiu" ?
M.D.: - Concret nu stim ! Atâta stim, cã el a comunicat Exilului, cã a fost vândut Securitãtii de Atanasie Cunia si de Tache Varduli !...

L.V.: - Dar de unde a dispãrut Traian Puiu ?
M.D.: - Din Viena, dela propria locuintã. El trãia, urmând sã se cãsãtoreascã, cu o austriacã. A fost chemat jos, de la etajul de unde locuia, de cineva, a coborât în stradã si ...nu s'a mai întors !... Când prietena lui Traian Puiu a venit dela serviciu, a gãsit usa apartamentului deschisã, iar toate hârtiile si lucrurile lui Traian Puiu din casã erau rãscolite, lipsea legitimatia (Ausweisul) si pasaportul lui. Deci cineva fãcuse o perchizitie în toatã regula.

L.V.: - Cu ce a fost transportat în România, cu un vapor pe Dunãre ?
M.D.: - Asa am crezut si noi. Ulterior însã, citind relatãrile lui Pacepa, publicate într'o carte de a sa, rezultã cã a fost dus cu o masinã cu fund dublu. O masinã a Ambasadei Române din Viena, special construitã în asa fel încât sã aibã un spatiu unde putea sã încapã un om. Probabil, drogat si închis în acest spatiu minuscul, a fost transportat clandestin pânã în România.

L.V. : - La Bucuresti odatã transportat, ce s'a întâmplat cu Traian Puiu ?
M.D.: - A fost bãgat în puscãrie, nu stiu dacã a fost si condamnat si fortat sã scrie la revista de propagandã comunistã pentru Exil, "GLASUL PATRIEI", câteva articole în care lãuda regimul, cerea legionarilor sã se reîntoarcã în tarã, le cerea sã devinã "patrioti" etc....

L.V.: - Probabil ca sã meargã si ei la puscãrie...
M.D.: - Da, desigur... În 1964, când a fost gratierea pentru detinutii politici, Traian Puiu a reusit sã trimitã în afarã stirea, cã a fost atras în cursã de acesti doi legionari dizidenti, Atanasie Cunia si TacheVarduli, care l-au vândut Securitãtii. Traian Puiu a trãit în continuare în România pânã acum 5-6 ani, când a murit.

Atacarea Legatiei României din Berna

L.V.: - O altã actiune neelucidatã în totalitate nici pânã în prezent, a fost atacarea Legatiei României de la Berna, în noaptea de 4 spre 5 Februarie 1955, de un comando românesc, condus de Oliviu Beldeanu. Acest comando, dupã ce a împuscat si un securist (soferul legatiei, plutonierul de Securitate Aurel Setu), a reusit sã ocupe legatia si sã punã mâna pe toate documentele secrete, care se aflau în clãdire. Cine a stat în spatele acestei actiuni ? A stat Miscarea Legionarã, asa cum a acuzat-o initial Securitatea ?
M.D.: - Este cu totul si cu totul fals ! Nu am auzit niciodatã de persoanele implicate în aceastã afacere, care de fapt au fost judecate ulterior de autoritãtile elvetiene. Nu am auzit nici de Oliviu Beldeanu. Cert este cã acesta nu a fost niciodatã legionar. Am aflat ulterior cã preotul Vasile Zãpârtan a avut contact cu ei. Cine i-a pus sã facã treaba, care au fãcut-o si care a fost un esec total, nu stim nici pânã în ziua de astãzi...

L.V.: - Actiunea de fapt în ce a constat ?
M.D: - Au intrat cu forta în clãdirea legatiei României comuniste, au tras câteva focuri de revolver, au omorît un securist si au pus stãpânire, o perioadã scurtã, câteva ore, pe clãdirea legatiei...

L.V.: - Dacã Miscarea Legionarã nu are nimic de a face cu aceastã actiune, cine sunt atunci autorii ei ?
M.D.: - Dupã cum v-am spus, eu nu cunosc decât cã atacatorii au avut contact cu preotul Vasile Zãpârtan. Dar preotul Zãpârtan nu era legionar, nu a fost niciodatã legionar, noi am colaborat cu el exclusiv pe linia asistentei spirituale, duhovnicesti, iar la Salzburg si pentru asistenta materialã acordatã refugiatilor români. Deci noi nu am stiut cine erau "patronii" acestei actiuni de la Berna si nu stim nici în prezent.

L.V.: - Ca fapt istoric divers, regimul comunist al lui Dej, l-a trimis pe Octavian Paler (...) ca ziarist la procesul "teroristilor" români care au atacat Ambasada României din Berna, proces desfãsurat în Elvetia. Octavian Paler primise sarcina precisã, sã-i înfiereze pe "teroristi"cât mai mult în corespondentele sale de presã... Dupã atacarea Legatiei României din Berna, ziarul "Scînteia", publica la loc de frunte ("autorul" "articolului" era O. Paler ?) : "Oblãduirea de cãtre o serie de guverne din occident a trãdãtorilor de tarã care s'au fãcut vinovati de crime împotriva poporului nostru, este o expresie a politicii agresive, rãzboinice, duse de cercurile imperialiste. Acesti trãdãtori de tarã sunt stipendiatii faimoaselor fonduri pe care guvernul SUA le pune la dispozitie cu atâta cinism în slujba actiunilor criminale îndreptate împotriva tãrilor democrate. Din rândul lor sunt recrutati spionii si diversionistii-elevi scolilor criminale organizate de serviciile de spionaj ale tãrilor imperialiste. Dintre ei sunt selectionati banditii parasutati pe teritoriul tãrilor democrate... Dintre ei au fost alesi si ucigasii care au atacat legatia românã din Berna". Fraza referitoare la "banditii parasutati", este o referire, este drept

indirectã, la Miscarea Legionarã. Cu toate acestea, Securitatea a sfãrsit prin a încrimina (în legãtura cu actiunea din Berna) Comitetul National Român, prin filiala sa din Franta...
M.D.: - Cred cã Securitatea nu stie nici pânã în prezent cine a stat în spatele comandoului, care a atacat Legatia României din Berna, pe data de 4-5 Februarie 1955. Repet, noi nu am avut absolut nici o legãturã cu aceastã actiune, mai mult chiar, nici noi nu stim, pânã în ziua de astãzi, cine a comandat si a pregãtit acest atac.

L.V.: - Atacul asupra Legatiei României din Berna a avut totusi un mare merit, prin publicitatea mare care s'a fãcut în mass media din Occident în legãturã cu acest caz, opinia publicã din Occident a aflat în fine cã în România existã un sistem represiv, bolsevic, cã sute de mii de oameni stau pe nedrept dupã gratii, cã nu existã nici un respect pentru drepturile omului... Ulterior, statul român comunist a demonstrat încã odatã cã este un stat terorist, printr-o operatiune montatã în comun cu STASI, Securitatea l-a rãpit pe Oliviu Beldeanu, din Berlinul Occidental, în 1956 si l-a "repatriat" cu forta în România. Oliviu Beldeanu a fost judecat sumar si împuscat în 1958, dar între timp Securitatea "descoperise" cã nu era legionar, ci membru al Partidului National Tãrãnesc...

Moartea preotului Vasile Zãpârtan

L.V.: - Revenind la preotul Vasile Zãpârtan, generalul Ion Mihai Pacepa, afirmã, într'o carte scrisã de el, "Cã preotul Vasile Zãpârtan a fost asasinat de Securitate, prin montarea unui accident de circulatie"... Este adevãratã aceastã versiune ? În fond cum a murit preotul Zãpârtan ?
M.D.: - Nu am descoperit cum l-ar fi putut asasina Securitatea pe preotul Zãpârtan. El a murit, mai mult decât probabil, în urma unui atac de cord pe când conducea masina, pe autostrada Nürnberg-München. Era pe data de 5 August 1976. Preotul Zãpârtan se afla în masinã cu un legionar, Dumitru Leonties, din München si cu douã romance care ceruserã azil politic in centrul de triere de la Zirndorf, de lângã Nürnberg. Dela Zirndorf, preotul Zâpârtan, Dumitru Leonties si cele douã romance, s'au dus, cu masina condusã de preotul Zãpârtan, spre München. Pe autostrada Nürnberg-München au oprit la un motel, au luat o masã si au plecat mai departe, cu masina (marca Audi 80) preotului Zãpârtan. Mergând cu vitezã mare, au intrat la un moment dat într'un copac, care era singurul pe marginea autostrãzii, cât se vedea cu ochii !... Mã întreb, cum ar fi reusit Securitatea sã-l facã pe preotul Zãpârtan sã intre în singurul copac de pe marginea autostrãzii, singurul existent pe o razã de câtiva kilometri ? Ar fi fost oricum extrem de greu sã fie planificatã o astfel de crimã, în aceste circumstante. Dar exclus nu este, dacã în fiecare motel de pe traseul Nürnberg-München ar fi fost plasat un agent al Securitãtii. La urma urmelor Securitatea a fost si este în stare de orice. Împreunã cu preotul Vasile Zãpârtan a murit si camaradul Dumitru Leonties, iar cele douã romance au fost grav rãnite. Deci cade si ipoteza cã cele douã femei din România ar fi montat accidentul, cãci erau sã moarã si ele. Au stat în final o perioadã bunã în spital.

L.V.: - Ce s'a întâmplat ulterior cu cele douã femei, venite din România, aflate în masina preotului Zãpârtan ? Unde se aflã ele acum, cu ce se ocupã ?
M.D.: - Nu am date despre ele, nu stiu unde se aflã, nu stiu cu ce s'au ocupat în continuare.

L.V.: - Poate nu ar fi lipsit de interes sã existe date despre ce au fãcut ele dupã acest accident... Prin acest accident din 1976, oricum au murit douã persoane extrem de incomode pentru regimul comunist al lui Ceausescu, asa cã cele spuse de generalul Pacepa, nu pot fi respinse aprioric, cel putin aceasta este pãrerea mea...

Sciziunea se accentueazã

L.V.: - Legionarii deveniti dizidenti fatã de Horia Sima, ce au mai fãcut în continuare ?
M.D.: - Au publicat si ei diverse cãrti si articole, dar nu în numãr mare. Exceptie face Palaghitã, care a publicat în 1951, la Buenos Aires, cartea lui "Istoria Miscãrii Legionare", la care au contribuit Gârneatã si Papanace. Papanace a publicat si el o carte, "Fãrã Cãpitan", alta de evocãri si încã una, un studiu de fapt, despre românii din Pind, de unde era originarã familia sa. Au mai scos o revistã fãcutã de Vãlimãreanu, "Vatra", care nu se ocupa, nu avea alt profil, decât injurii la adresa lui Horia Sima. Revista lui Vãlimãreanu apãrea la început în Italia, apoi la Freiburg în Germania. La aceastã revistã,

mai colabora sub pseudonim, Nicolae Iliescu din Statele Unite, care ulterior a fost desemnat ca seful dizidentilor.

L.V.: - Mai este si acum în aceastã functie ?
M.D.: - Încetul cu încetul "recunoasterea" sa a început sã se subtieze, pentru foarte probabilul motiv cã este francmason si pentru faptul cã a colaborat permanent la o asociatie din Statele Unite, ARA ("Academia Româno-Americanã") unde erau si sunt în continuare o multime de agenti comunisti si francmasoni...

L.V.: - În România acest conflict între legionari era perceput ca un conflict între "codrenisti si "simisti", este corectã aceastã perceptie ?
M.D.: - Este complet fals ! Nu are nimic de-a face cu Codreanu, în fond "simistii" sunt si ei "codrenisti" !... Este o inventie a doctorului Serban Milcoveanu, acest "conflict" între "codrenisti" si "simisti", pentru a legitima într'un fel pe dizidenti... Când a lansat aceastã aberatie, Milcoveanu s'a bazat pe relatiile foarte bune pe care le avea cu familia Codreanu. Aceste relatii l-au si determinat pe Milcoveanu sã spunã cã este "codrenist"...

L.V.: - Dizidentii care "defilau" cu Codreanu, ce au vrut sã spunã, cã Horia Sima nu este la înãltimea lui Codreanu ?
M.D.: - Nu acesta este adevãrul ! Dizidentii nu au afirmat aceastã aberatie, ci numai o ramurã dizidentã, a lui Serban Milcoveanu, care este dovedit cã a fost agent al Securitãtii si care nu este acceptat nici mãcar de ceilalti dizidenti. Pot întãri aceastã afirmatie, printr'un denunt, un fel de notã informativã, fãcutã la Borsec la 24 Februarie 1964, în care Serban Milcoveanu îl denunta colonelului Enoiu, seful anchetelor politice din MAI, pe preotul legionar Ion Dumitrescu-Borsa. Mentionez cã doctorul Milcoveanu a recunoscut autenticitatea (deci si-a recunoscut paternitatea denuntului) acestui act, dar a încercat sã-l justifice ulterior prin presiunile morale la care a fost supus... Voi reproduce acum aceastã scrisoare de denunt :
"Tovarãsului Colonel Enoiu, seful anchetelor politice, În conformitate cu interpretarea care poate fi datã culpei, de "omisune de denunt", din Codul nostru penal, îmi permit a vã aduce la cunostintã urmãtoarele fapte : Dela 25 Maiu 1964 nu mai am serviciu la Circumscriptia sanitarã 93 din Policlinica Bradului, raionul Tudor Vladimirescu Bucuresti si sunt detasat de M.S.P.S. ca medic balneolog la Statiunea Borsec, raionul Toplita, regiunea Mures. Aici am domiciliu în Pavilionul Central et.II, camera 51 si pot fi gãsit între orele 15-17,30. Iatã acum faptul oferit atentiei si competentei D-voastrã, în calitate de autoritate politicã. Ieri, 23 VI 1964 ora 8,40 dimineatã, dupã sedinta de raport si îndrumare cu conducerea S.M.B. Borsec, mã îndreptam la deal pe poteca spre Vila Sanatorialã 34, în al cãrei cabinet-medical am locul de muncã începând dimineata la ora 9. Eram singur si cu mintea în întregime concentratã asupra sarcinilor trasate de dvoastrã la ultima întâlnire avutã. La jumãtatea potecii dintre strada principalã si vila 34 sunt strigat "Serbane !" si în fatã mea recunosc fãrã ezitare pe preotul Ion Dumitrescu, despre care nu mai aveam nici o informatie din 1945, ultima datã când întâmplãtor l-am întâlnit pe stradã si am conversat. La ultima noastrã întrevedere nu am primit sarcini referitoare la preotul Ion Dumitrescu, dar am discutat cu el 15-20 de minute, iar în finalul discutiei ca sã-l apropii, i-am spus "noile mele orientãri si hotãrîrii în viatã nu au schimbat convingerile din tinerete". Dupã aceastã discutie , am continuat drumul si fãrã alt incident am intrat în masina consultatiilor medicale cu ritmul de 6 pe orã. Pe preotul Ion Dumitrescu îl cunosc de mult timp, este foarte inteligent si dupã pãrerea mea este simist înfocat si nu va renunta niciodatã la ideile legionare. În anul 1963 m-a chemat la telefon spunându-mi cã este bolnav si are nevoie de asistenta mea medicalã. I-am explicat cã din 1957 am închis cabinetul medical din str Al. Petöfi 11 si cã pentru orice referintã se poate adresa medicului circumscriptiei sale medicale. Refuzul meu se datoreste în principal legãturilor întrerupte cu Dvoastrã, si vã asigur acum cã sunt gata oricând sã slujesc cu devotament institutia Dvoastrã. Astept sã ne vedem.
Dr. Serban Milcoveanu 24 II 1964 Borsec."

Din acest denunt se desprind clar douã lucruri : Serban Milcoveanu era mai de demult informatorul lui Enoiu, deci acest denunt nu a fost un act întâmplãtor, fãcut sub constrângere, "prin presiuni morale" si de asemenea, trebuie sã retinem si afirmatia netã fãcutã în final de Milcoveanu, "cã este gata sã serveascã (si) pe viitor, cu DEVOTAMENT (...) Securitatea" !... Probabil cã a fãcut acest lucru pânã în

prezent... Paul Goma afirmã cã Enoiu lucra în Ministerul Afacerilor Interne (unde avea gradul de cãpitan) si l-ar fi si torturat personal, Milcoveanu îl plasează însã pe Enoiu la Securitate, cu gradul de colonel... În fond MAI sau Securitate tot aia este... Dizidentii, dupã moartea lui Ilie Gârneatã, dupã moartea lui Vasile Iasinschi, dupã moartea lui Papanace au fost condusi de Nicolae Seitan, iar dupã moartea lui Seitan de Duliu Sfintescu, având ca sprijin, ca vechi legionar, pe doctorul Victor Apostolescu. Dupã ce s'au convins cã Sfintescu nu poate sã organizeze ramura dizidentã, l-au gãsit pe Nicolae Iliescu, de care v-am si vorbit, profesor la Harvard, unde tinea o catedrã de limbã italianã.

L.V.: - Dupã datele pe care le-am obtinut din România, Enoiu a fost colonel în Securitate, sef de anchete politice, rãspunzând de "problema legionarã" în Transilvania. În prezent Enoiu este pensionar în Fãgãras.
M.D.: - Da, este adevãrat, asa ceva stim si noi despre el.

L.V.: - Legionarii (care nu au fost exterminati) au fost eliberati din închisorile din România, în 1964, în urma decretului de gratiere acordat de Dej. Pânã în acel an Miscarea Legionarã din afarã a reusit, prin diverse mijloace, sã ajute familiile legionarilor închisi ?
M.D.: - Nu am putut sã ajutãm familiile legionarilor închisi, cãci nu am putut sã pãtrundem în România. În schimb am reusit sã scoatem anumiti oameni prin filierele noastre clandestine de trecere, deci am reusit sã aducem acesti oameni din România în Apus. În limbajul nostru, prin filiere, întelegeam canalele de comunicare cu tara, inclusiv canalele pentru trecerea clandestinã a frontierei, în acest scop aveam organizate mai multe puncte de sprijin. Trecerile se fãceau prin Banatul iugoslav sau prin Ungaria.

L.V.: - Cu alte cuvinte, Horia Sima, pânã la 22 Decembrie 1989, nu a reusit sã tinã legãtura cu legionarii din România ?
M.D.: - Singura legãtura a fost cea realizatã, pânã în 1954, prin echipele de legionari parasutati în tarã si prin legionarii trimisi prin filiere terestre.

L:V.: - În Exil, Horia Sima unde a locuit si cu ce pasapoarte a cãlãtorit prin lume ?
M.D.: - Horia Sima a locuit cam pretutindeni, în Germania Occidentalã, în Italia, în Franta si în final în Spania, unde a primit statutul de refugiat politic. Cu ce pasapoarte cãlãtorea, nu cred cã este relevant pentru discutia de fatã. Autoritãtile comuniste românesti i-au retras cetãtenia românã, iar Horia Sima nu a fãcut ulterior diligente, pentru a primi o altã cetãtenie. A rãmas deci fãrã cetãtenie, "apatrid", din punct de vedere oficial.

L.V.: - Securitatea nu a încercat sã-l asasineze, în Exil, pe Horia Sima ?
M.D.: - Ce este cert, este cã înainte de Securitate, a încercat sã-l asasineze, din ordinul lui Eugen Cristescu, Serviciul Special de Informatii (SSI), printr'un agent înfiltrat în lagãrul dela Rostock. Nu avem date prin care sã rezulte faptul cã Securitatea ar fi plãnuit asasinarea lui Horia Sima. Este totusi stranie încercarea lui Traian Boeru, de a-l rãpi pe Horia Sima, în 1954... Cine a stat în spatele acestei actiuni, este neclar pânã în ziua de astãzi.

IX. LEGIUNEA REVINE ÎN ROMÂNIA

Tatonãri dupã Decembrie 1989

Liviu Vãlenas.: - Ajungem si la momentul 22 Decembrie 1989. Miscarea Legionarã s'a asteptat cã va înterveni cãderea comunismului, în România, în 1989 ?
Mircea Dimitriu.: - Nu ne-am asteptat absolut deloc ! Am fost total surprinsi !... Una din primele noastre mãsuri a fost trimiterea, în explorare, în tarã, a unui camarad, care sã ne aducã rezultatul investigatiilor sale asupra a ceea ce a mai rãmas din Miscare.

L.V.: - Cum îl chema pe acest legionar ?

M.D.: - Victor Corbut, din Cleveland, Statele Unite. În România avusese gradul de comandant-ajutor, în Bihor. Arestat de comunisti în România, dupã gratierea din 1964, Victor Corbut a putut sã ajungã in Statele Unite, la interventia guvernului acestei tãri. El fãcea parte dintr'un lot de cetãteni americani repatriati, Victor Corbut, se nãscuse în Statele Unite si avea cetãtenia americanã prin nastere. Noi avem mai multi legionari, cetãteni americani prin nastere, Baciu si altii.

L.V.: - Plecat în "explorare" în România, în Ianuarie 1990, s'a reîntors cu ce rezultate ?
M.D.: - S'a reîntors dupã aproximativ o lunã si jumãtate înapoi si a raportat cã a gãsit în Bucuresti o grupã care actiona clandestin încã din timpul când trãia Ceausescu, iar aceastã grupã era condusã de douã persoane, cunoscute ca legionari, Luca Dumitrescu si Mircea Nicolau. Mircea Nicolau a fost chemat apoi în strãinãtate (Luca Dumitrescu s'a îmbolnãvit si apoi a si decedat) si a primit dela Horia Sima însãrcinarea, sã caute sã descopere legionarii din tarã si sã înceapã sã-i reorganizeze. Revenind la camaradul Victor Corbut, el a fost si în provincie, dar explorarea lui a fost îngreunatã si de faptul cã era permanent sub supravegherea Securitãtii, în primul rând pentru cã era cetãtean american si în al doilea rând era si legionar.

L.V.: - Raportul sãu cum a fost primit de Horia Sima ?
M.D.: - Pozitiv... Pozitiv pentru cã s'a gãsit un punct, dela care putea începe o activitate de strângere a rândurilor, de unde se putea reorganiza Miscarea în tarã.

L.V.: - Raportul lui Victor Corbut a fost dat în jurul datei de 1 Martie 1990 ?
M.D.: - Da. Pânã la primirea acestui raport, Horia Sima a stat în expectativã, nu a putut face nimic, cu exceptia faptului cã a dat diferite declaratii, a scris o brosuricã, în care îndemna pe legionari sã stea linistiti, sã nu se amestece în actiunile de revoltã împotriva noului regim.

L.V.: - Care era scopul acestei declaratii, mobilul ei ?
M.D.: - Scopul era unul singur, acela de a nu periclita reorganizarea Miscãrii Legionare.

L.V.: - Dar cu toate acestea, oricine isi aminteste bine, cã Ion Iliescu si Petre Roman, vedeau peste tot numai si numai legionari, si asta imediat dupã 22 Decembrie 1989... În orice manifestatie de protest contra FSN-ului, se vedea o actiune "legionarã", mineriada din 13-15 Iunie 1990 a avut la bazã (dupã Ion Iliescu) pe legionari, si în plus, în Februarie 1990 au fost expulzati din România doi cetãteni canadieni de origine românã, pe motiv cã fac propagandã legionarã, cã sunt legionari...
M.D.: - Comunistii au exacerbat notiunea de legionar pânã la paroxism. Dupã comunisti, noi legionarii eram în stare de orice, puteam sã facem si sã rãsturnãm tot ce vroiam... Evident cã comunistii urmãreau în 1990 (dar si dupã aceea, pânã în ziua de astãzi) crearea unei psihoze de spaimã în rândul populatiei, contra legionarilor.

Uniunea Democrat Crestinã

L.V.: - Pânã si PNTCD-ul era atacat de comunisti si de FSN, în toatã prima parte a anului 1990, ca "un partid legionar", în orice caz, "cu multi legionari" în componenta sa, de ce ?.
M.D.: - Legionarii au primit intr'adevãr dispozitia, dela Horia Sima, sã intre, de preferat, în PNTCD. Nu mã refer la perioada 1944-1946 (grupul lui Horatiu Comaniciu), ci la perioada de dupã 22 Decembrie 1989. Însã, în acelasi timp, sub subordinea lui Mircea Nicolau, trebuiau sã se reorganizeze. Prima lor manifestare politicã a fost în UDC (Uniunea Democrat Crestinã). Când conducerea UDC a fost acaparatã de Grama si Fulger, acestia au dat afarã pe toti legionarii !...

"Noua Românie Crestinã" si Partidul "Pentru Patrie"

L.V.: - Reorganizarea propriu zisã a Miscãrii Legionare, în viziunea lui Horia Sima, cum a debutat ?
M.D.: - În aceastã perioadã a reorganizãrii din tarã, în 1990, el a fãcut si un memoriu Regelui Mihai. Pe chestiunea acestui memoriu Horia Sima a fost foarte criticat de unii legionari, care pe urmã s'au si îndepãrtat de el. Ni s'a confirmat, de cãtre secretariatul Casei Regale, primirea acestui memoriu, dar

rãspuns la el nu am primit niciodatã... Si înainte de 1989 Horia Sima a trimis câteva memorii Regelui Mihai, dar nu a primit niciun rãspuns dela Casa Regalã...

L.V.: - Horia Sima nu s'a gândit sã vinã personal la Bucuresti pentru a lua în propriile mâini reorganizarea Miscãrii Legionare ?
M.D.: - Horia Sima nu putea veni în România, deoarece în 1946 (asa zisul proces al "marii trãdãri nationale") fusese condamnat, în contumacie, la moarte... Or, aceastã sentintã nu a fost anulatã niciodatã. Însã Horia Sima se preocupa îndeaproape, din Exil, de reorganizarea, pas cu pas, a Miscãrii. Nucleul de la Bucuresti s'a extins în toatã tara, destul de frumos, a reusit sã se amplifice, pânã când Securitatea s'a alarmat. Securitatea s'a gândit sã contraatace, iar contraatacul cel mai bun era producerea unei sciziuni. S'a creat, tot cu ajutorul unui dosar si al Securitãtii, adicã a SRI-ului, o ramurã legionarã simistã, care vroia sã se unifice cu dizidentii Miscãrii, care între timp îsi fãcuserã si în tarã aderenti, în special printre macedoneni...

L.V.: - Aceastã ramurã dizidentã si-a luat vreun nume ?
M.D.: - Nu, nu si-a luat niciun nume, erau numai anumite persoane. Printre ei era avocatul N. Pãun de la Brasov, inginerul Gheorghe Brahonschi de la Sibiu, Stefan Cojocaru, Nelu Rusu si Constantin Atanasiu, ultimii trei din Bucuresti.

L.V.: - Ca o parantezã, este clar acum cã toate sciziunile care s'au produs din 1990 în România au fost orchestrate de Serviciul Român de Informatii (dupã planuri bine puse la punct), sã ne aducem aminte ce a pãtit Partidul National Liberal, rupt în final în vreo sase felii...
M.D.: - Horia Sima a trimis vorbã lui Nicolau, sã creeze un nou partid, dar nu din legionari (ca sã nu provoace autoritãtile), ci din simpatizanti legionari. Grija permanentã a lui Horia Sima a fost, în primul rând, sã nu provoace autoritãtile, în al doilea rând, sã nu provoace populatia. Cetãtenii României au fost îndoctrinati de comunisti, peste jumãtate de secol, "cã Miscarea Legionarã este o adunãturã de banditi, de criminali, de trãdãtori de tarã etc". Chiar acei oameni care nu erau comunisti, când auzeau de legionari îsi puneau mâinile în cap, era un soc pentru ei. De aceea Horia Sima l-a însãrcinat pe Mircea Nicolau sã facã un partid politic doar cu simpatizanti. Acest partid s'a chemat "Noua Românie Crestinã".

L.V.: - Mãrturisesc cã nu am auzit de acest partid...
M.D.: - Da, era un partid mic. Grupul de legionari care s'au despãrtit de Nicolau si vroiau sã se uneascã cu dizidentii Miscãrii, au cerut lui Horia Sima autorizatia sã facã si ei un partid. La început au vrut sã-si spunã "Partidul Democrat - Miscarea Legionarã". Ne-au trimis proiectul de statut, din conducerea partidului trebuiau sã facã parte jumãtate dizidenti, jumãtate simisti, iar în Adunarea Generalã trebuia sã fie o paritate între aceste douã grupe. Natural, Horia Sima a respins cererea de a autoriza un astfel de partid. Atunci acest grup de legionari a încercat altceva, sã numeascã partidul "Totul pentru Tarã" si ne-au trimis din nou statutele spre vedere, Horia Sima s'a împotrivit din nou, spunând cã este deja un partid legionar, nu mai vrea sã se creeze un al doilea. Cu toatã aceastã opozitie a lui Horia Sima, ei au depus cererea pentru autorizarea partidului. Nu au reusit sã mentinã numele de "Totul pentru Tarã" (presedinta tribunalului unde au vrut sã înregistreze partidul, nu le-a acceptat aceastã titulaturã, spunându-le cã vor avea greutãti pe viitor din cauza acestui nume...) si pânã la urmã a fost schimbat în "Pentru Patrie" (nu a fost acceptatã nici titulatura "Totul pentru Patrie")... Sub acest nume partidul a fost autorizat, de instantele judecãtoresti din România, sã funtioneze legal. Pentru a atrage aderenti, fondatorii partidului l-au pus ca presedinte pe Nistor Chioreanu, iar ca vicepresedinte, au reusit sã-l ademeneascã pe Virgil Mateias. Ironia soartei este cã a existat o revistã comunistã a armatei, întitulatã "Pentru Patrie"... In orice caz, Horia Sima a fost pus în fata unui fapt împlinit.

L.V.: - Care a fost reactia lui Horia Sima ?
M.D.: - Îngrijorat de aceste conflicte care au izbucnit în tarã, el a cerut sã se constituie un Grup de Comandã, unde fiecare din membri acestui grup sã aibã un sector geografic definit din România, de care sã rãspundã. Aceastã propunere nu a fost acceptatã, de cãtre grupul Brahonschi, Pãun, Rusu,Cojocaru si Atanasiu. În aceastã situatie, Horia Sima s'a vãzut nevoit sã intervinã personal, fãcând

efortul de a merge la Budapesta. De aici a trimis pe cineva în tarã cu misiunea de a-l aduce la Budapesta pe Virgil Mateias si pe încã o persoanã.

L.V.: - Cine a fost Virgil Mateias, puteti sã ne vorbiti putin despre el ?
M.D.: - Virgil Mateias s'a nãscut la Dridif în Tara Fãgãrasului, la 26 Ianuarie 1909. A fãcut liceul la "Negru Vodã" în Fãgãras, unde a fost coleg si prieten cu Horia Sima si Nicolae Petrascu, cu care a legat o prietenie, care a rezistat tuturor timpurilor. La Facultatea de Drept din Bucuresti, în 1928, intrã în Miscarea Legionarã. Avocat, a practicat la Brasov si Fãgãras. În 1937 este numit comandant legionar. Mobilizat, a fãcut campania pe Frontul de Est. În 1948 este arestat si eliberat dupã 16 ani, în 1964. A fost vicepresedintele si apoi presedintele Partidului "Pentru Patrie", unde a rezistat presiunilor, de a accepta dizidenti legionari ("mexicani") în acest partid, pânã la moartea sa, survenitã la 2 ianuarie 1995.

L.V.: - În ce perioadã a fost Horia Sima la Budapesta ?
pagina 66 M.D.: - În toamna lui 1992. Horia Sima s'a dus la Budapesta, ca sã fie cât mai aproape de România, într'o tarã care nu cerea vize cetãtenilor români si ca atare legionarii din România se puteau întâlni fãrã mari probleme cu el. A fost singurul motiv pentru care s'a ales Budapesta ca loc de întâlnire. La Budapesta, Horia Sima "nu vindea Ardealul ungurilor", ci a avut doar contacte cu doi legionari din tarã, din care cel mai important era Virgil Mateias, vicepresedintele Partidului Pentru Patrie. Mateias era un vechi coleg de-al lui Horia Sima, din Fãgãras, om de mare încredere. Horia Sima i-a dat dispozitie lui Mateias sã aducã la îndeplinire acel Grup de Comandã, gândit de el. Presedinte al acestui Grup de Comandã trebuia sã fie Nistor Chioreanu, care însã era bolnav, aproape olog, nu se putea deplasa si nici nu mai era suficent de lucid. La Budapesta, Horia Sima a recunoscut existenta Partidului Pentru Patrie, contând pe loialitatea lui Virgil Mateias, care conducea de fapt partidul. Proiectul "Grup de Comandã" împiedica însã intentiile fondatorilor Partidului Pentru Patrie, convertiti la solutia "unitãtii" (între simisti si dizidenti), idee urmãritã de Tache Funda. Pânã la urmã, prin tot felul de manevre, a fost sabotatã dorinta lui Horia Sima, aceea de realizare a unui Grup de Comandã.

L.V.: Cine era Tache Funda ?
M.D.: - Este român macedonean, nãscut însã în tarã. Ca vechi legionar, a avut un comportament admirabil în închisori. A fost câstigat - recunoscând abia acum - de dizidenta adusã în tarã dupã 1989. Diferit de altii, el s'a decis pentru eliminarea lui Horia Sima din Miscarea Legionarã, printr'o strategie care sã fie acceptatã de însãsi aderentii lui Horia Sima (...). Întâmplarea a fãcut ca Tache Funda sã aibã un cumnat în Sibiu, aflat în strânse relatii familiare si camaraderesti cu familia Gheorghe (Ghitã) Brahonschi, care era cel mai acerb adversar al lui Mircea Nicolau, ce era sustinut de Horia Sima. Prin acest cumnat, Leonte Radu, dar si direct, speculându-i toate slãbiciunile si resentimentele, Funda a reusit sã-l transforme pe Ghitã Brahonschi, eroul dela Brasov si din închisori si pe care Horia Sima îl considera "fiul sãu sufletesc", într'un robot docil si chiar într'un adversar al lui Horia Sima ! Cu ajutorul lui Brahonschi, Tache Funda si altii, au reusit sã împiedice, sistematic, toate încercãrile lui Horia Sima de a instaura în tarã o unitate de actiune legionarã. Cu toate presiunile la care a fost supus, Virgil Mateias a refuzat sã accepte intrarea vreunui dizident în partidul condus de el. De abia dupã moartea lui Mateias, a reusit Funda sã-si realizezez planul, pentru care luptase cu atâta abilitate.

L.V.: - În fond de ce nu era de acord Miscarea Legionarã condusã de Horia Sima, cu unificarea tuturor legionarilor ? Ca o parantezã istoricã, la 26 Mai 1994 Corneliu Coposu mi- a spus la Paris, "Cã nu întelege de ce legionarii se ceartã între ei si nu se unesc, pentru a forma un partid de dreapta în România, bineneînteles sub o altã titulaturã, mai ales cã în România spatiul politic de dreapta este descoperit"... Pentru Corneliu Coposu certurile dintre legionari erau ceva profund regretabil...
M.D.: - Este vorba de asa zisa "unificare" a tuturor legionarilor, urmãritã de dizidenti ("mexicani") si respinsã consecvent de Miscarea Legionarã, rãmasã fidelã lui Horia Sima (cu toate cã "Unitatea" este o lege fundamentalã a Miscãrii Legionare). Aceastã contradictie produce nedumerire si de aceea trebuie explicatã. În Exil dizidenta, care initial a pornit dela nemultumiri fatã de Horia Sima, a evoluat pânã la a nu-l mai recunoaste ca Sef al Miscãrii Legionare, cerându-i destituirea. Imediat dupã Revolutie, doi agenti ai Securitãtii, si anume Petre Vãlimãreanu din Exil si Serban Milcoveanu din tarã, au pornit sã informeze pe legionarii din tarã, pânã atunci uniti, despre motivele pentru care dizidenta vrea destituirea lui

pagina 67 Horia Sima. Vãlimãreanu a plecat într'un turneu prin tarã, cu 1.000 de exemplare din "Vatra", "editie specialã", "dedicatã" lui Horia Sima, iar Milcoveanu, ajutat de Stefan Predescu (ambii la rândul lor "ajutati, înainte de 1989, de Sfânta Fecioarã Maria ca sã nu fie arestati de comunisti" <sic>, desi erau fruntasi legionari...), a organizat un "cenaclu" sãptãmânal <sic>, unde cãutau sã ridice pe legionari contra lui Horia Sima. Si asta în calitate de reprezentanti ai dizidentei, numiti ca atare de Victor Apostolescu. La acest cenaclu participa regulat si Tache Funda. Ajuns si el la necesitatea destituirii lui Horia Sima, nu credea însã, cã ea poate fi fãcutã imediat, asa cum o cerea Milcoveanu, numãrul legionarilor anti-Sima fiind încã redus. El a propus în schimb o altã strategie, care prevedea mai întâi o campanie sustinutã, pentru a mãri numãrul legionarilor anti-Sima si apoi unificarea legionarilor de toate culorile. Din interiorul Miscãrii Legionare astfel unificatã, ar urma dupã aceea sã fie declansatã, de fostii dizidenti, o actiune progresivã pentru diminuarea pânã la disparitie a adeziunii la Horia Sima, înlocuind-o treptat numai cu adeziunea la Corneliu Codreanu, la care nimeni nu s'ar putea opune. Desi apoi Funda a îmbrãcat "pielea de oaie", proferând loaialitate fatã de Horia Sima, si lãsând campania plãnuitã anti-Sima, pe seama altor dizidenti, el însusi alãturându-se legionarilor despãrtiti de Mircea Nicolau, Miscarea Legionarã a fost informatã din chiar interiorul "cenaclului" lui Milcoveanu, despre întreaga strategie propusã si vizibil urmãritã de acelasi Tache Funda. De aceea ea a întâmpinat cu multã suspiciune propunerile de unificare cu dizidentii, venite dela Funda, fie dela interpusii lui. Si totusi, dupã moartea lui Mateias, legionarii din Partidul "Pentru Patrie" s'au lãsat coplesiti de mirajul unificãrii, fluturat de Funda, ajungând pânã acolo, încât numele lui Horia Sima sã fie - pentru salvarea unitãtii - tabu, în toate actiunile oficiale ale partidului. Iar acei numerosi membri, care în particular au rãmas credinciosi lui Horia Sima, sunt nevoiti sã se comporte în cadrul partidului, asa cum unul dintre ei a declarat textual : "Noi cultivãm ce ne uneste si respingem ce ne desparte". Ce-i desparte este Horia Sima. Este de înteles cã Miscarea Legionarã nu a vrut, si nici nu vrea, sã ajungã în aceeasi situatie. Pentru ea, Horia Sima a fost - dupã Cãpitan - Comandantul Miscãrii Legionare.

Serviciul Român de Informatii contraatacã

L.V.: - Un episod controversat, în ziaristica românească post revolutionarã, este articolul semnat de Ioan Itu (în prezent consilier guvernamental...), în revista "Tinerama", în care s'a afirmat, în 1991, "Cã Horia Sima ar fi venit incognito în România, cu un vapor <sic> pe Marea Neagrã si undeva în Delta Dunãrii s'ar fi întâlnit în secret cu camarazi legionari si chiar si cu directorul SRI Virgil Mãgureanu" !... Existã ceva adevãr în aceste afirmatii, iar dacã nu existã, cui au servit aceste aberatii ? Cine credeti cã a stat în spatele acestui articol ?
M.D.: - Dupã "articolul" lui Ioan Itu, Horia Sima nu s'a întâlnit cu Mãgureanu ("întâlnirea" cu Mãgureanu apartine altor ziare dubioase din România)., ci cu doi bãtrâni legionari >sic>... Totul a fost însã inventat. Cum Ioan Itu avea reputatie de ziarist serios, înseamnã cã acest articol i-a fost impus de cineva ! Dat fiind cã în text sunt redate toate atacurile contra lui Horia Sima, se poate ghici cine si de ce i-a fost impus acest articol spre publicare...Este posibil ca acest articol sã-i fi fost impus chiar de Mãgureanu personal !

L.V.: - In articolul lui Ioan Itu, s'a publicat o fotografie, care fusese fãcutã în 13 Ianuarie 1991 la Majadahonda, în care Horia Sima apare cu bratul ridicat. Cine a fãcut aceastã fotografie si cum a ajuns ea publicatã în revista "Tinerama" ?
M.D.: - Fotografia a fost fãcutã la Majadahonda, în 1991. Acolo a putut veni oricine si a putut filma si fotografia liber. Ambasada României din Madrid este plinã de securisti si acum...

L.V.: - Între timp persoana care a fãcut fotografia a fost identificatã de contraspionajul german, este vorba de Elena Grager (Popescu), n. în 1950, domiciliatã în Hemhofen, Germania. Elena Grager a transmis fotografia la SRI, iar SRI-ul a dat-o lui Ioan Itu... Ca fapt divers, dupã 1989 Elena Grager a fost utilizatã de SRI pentru spionarea Miscãrii Legionare, inclusiv a lui Horia Sima, efectuând în acest sens mai multe deplasãri în Spania, Austria si în alte pãrti, finantate de serviciile secrete românesti. Dupã ce l-a spionat pe Horia Sima, Ioan Mãrii si pe alti fruntasi legionari, acum Elena Grager îl spioneazã pe printul Ilie Sturdza, domiciliat la Madrid, fiul fostului ministru de Externe legionar, Mihail Sturdza. Este interesantã si cariera Elenei Grager înainte de 1989. A fost activistã UTC la organizatia de bazã UTC din întreprinderea unde lucra, apoi a urmat o scoalã de partid PCR, si dupã ce a lucrat ca si

chelneritã si barmanitã, a sfârsit prin a primi gestiunea unui shop pe valutã la Neptun (statiunea lui Nicolae Ceausescu), o unitate controlatã strict de Securitate. La sfârsitul anilor '80 a ajuns în RFG, iar aici, dupã nu mult timp a fost arestatã de politia criminalã germanã (KRIPO) pentru tãinuirea lucrurilor furate de o bandã de hoti din România, care activau în zona Nürnberg-Fürth. Iatã cine este în realitate aceastã "legionarã", primitã de Horia Sima la el acasã, la Madrid, la începutul anilor '90... Pentru a masca aceastã activitate de spionaj (complet ilegalã pe teritoriul Germaniei Federale si al Uniunii Europene), Elena Grager a fost numitã "presedinta" unei societãti fantomã, "Miscarea pentru Regatul României, filiala Germania"... Nu a fost însã singura agentã folositã, dupã 1989, pentru spionarea Miscãrii Legionare ! Sã revenim însã la fondul discutiei noastre, Horia Sima, în 1993, a abandonat ideea unui Grup de Comandã în tarã ?
M.D.: - Nu, în ajunul decesului sãu, Horia Sima a trimis din nou în tarã, o persoanã de încredere, ca sã realizeze aceastã formulã, dar si de data aceasta ea a esuat, tot din cauza lui Brahonschi si a prietenilor sãi.

L.V.: - De fapt cum se explicã opozitia lui Brahonschi, orgolii personale, problemele legate de vârstã sau altceva, adicã manipularea sa de cãtre Seviciul Român de Informatii ?
M.D.: - Brahonschi era un mare luptãtor, fusese în organizatia mea, la Centrul Studentesc Legionar Timisoara, l-am cunoscut foarte îndeaproape, era foarte putin maleabil, foarte încãpãtânat, nu era în stare sã conducã ceva. Dupã cum v'am mai spus, la Timisoara am avut sase cuiburi, dar pe Brahonschi nu l-am însãrcinat niciodatã sã conducã unul din ele, pentru cã mai mult strica. Era influentabil si rãzbunãtor. În închisoare Brahonschi s'a comportat eroic, aproape ca un nebun, cãuta tot timpul sã provoace conducerea închisorii si era bãgat periodic la zarcã, unde era tinut sãptãmâni întregi, prin aceasta a obtinut un prestigiu deosebit printre ceilalti legionari. Dacã a fost manipulat de Serviciul Român de Informatii, atunci numai indirect, prin specularea slãbiciunilor lui si fãrã ca el sã fie constient. Dupã moartea lui Horia Sima, Mateias a rãmas fidel liniei si memoriei lui si s'a opus consecvent la unirea cu "mexicanii". În schimb doctorul Milcoveanu a fost dovedit cã a lucrat ca agent, în trecut, pentru Securitate.

L.V.: - Cu toate acestea doctorul Milcoveanu a devenit un fel de "purtãtor de imagine" a Miscãrii Legionare în România, fiind prezent la multe discutii televizate, unde se discutã despre Miscarea Legionarã...
M.D.: - Tocmai de aceea este preferat de adversarii Miscãrii. Este de remarcat cã în cartea publicatã în 1997, "Mihail Moruzov si Serviciul de Informatii al Armatei Române", istoricul oficial al Serviciului Român de Informatii, colonelul Cristian Troncotã, îl citeazã copios pe Serban Milcoveanu, ca si cum ar fi singurul "memorialist" al Miscãrii Legionare. Or, dupã cum am mai spus, d-rul Serban Milcoveanu nu are nici un drept sã mai vorbeascã în numele Miscãrii Legionare, din moment ce a lucrat si lucreazã pentru Securitate, iar dupã 1990 pentru SRI ! Este curios faptul, cã desi Serban Milcoveanu era un fruntas al Miscãrii Legionare încã de pe vremea Cãpitanului, nu a fãcut nici o zi de închisoare, atât el cât si inginerul Stefan Predescu, care împreunã au dus actiunea împotriva lui Sima. Întrebati fiind de ceilalti legionari, cum explicã ei acest lucru, au spus cã "Sfânta Fecioarã Maria i-a protejat"... Pe de altã parte, a fost pusã în circulatie, o scrisoare a lui, autenticã, de denunt, cãtre colonelul Enoiu, scrisoare de care am pomenit deja.

L.V.: - Dupã moartea lui Horia Sima, cum a mai evoluat Miscarea Legionarã în tarã ?
M.D.: - Dupã disparitia lui Horia Sima, legionarii din tot cuprinsul tãrii, care nu erau nici în grupul Nicolau, nici în grupul dela partidul "Pentru Patrie", au început sã facã presiuni asupra lui Mateias, dar si asupra lui Nicolau si au cerut unificarea celor douã fractiuni simiste si încetarea atacurilor între ele. De fapt erau atacuri numai din partea lui Brahonschi. În fine, dupã lungi discutii, conduse de un fost judecãtor de la Sibiu, Grigore Lechintan (care modera discutiile), la 5 Februarie 1994 s'a ajuns, dupã o sedintã furtunoasã, care a durat o zi si o noapte, sã se încheie un protocol de unificare. La insistente ultimative, Nicolau a fost de acord sã desfiinteze partidul sãu, "Noua Românie Crestinã" si sã intre toti membri acestui partid în partidul "Pentru Patrie". S'a fãcut un protocol de unificare, s'a stabilit un comitet paritar de conducere al noului partid unificat. Grupul Nicolau s'a pus pe lucru în acest nou partid unificat, dar a constatat cã secretarul general al partidului, Pãun, nu a depus la tribunal lista noii conduceri. Pãun a tergiversat incontinuu depunerea acestei liste la tribunal, iar peste aproximativ o lunã

a venit bomba : Brahonschi face declaratia uluitoare cã el nu mai recunoaste semnãturile de pe protocolul de unificare, pentru cã atunci erau toti foarte obositi etc... În aceastã situatie grupul Nicolau l-a convins pe Nistor Chioreanu sã convoace congresul partidului. Congresul de la Bucuresti a confirmat valabilitatea protocolului de unificare încheiat si valabilitatea tuturor semnãturilor de pe acest protocol. Congresul a avut loc la a cincea lunã dupã protocolul de unificare, dar, dupã încã o lunã fostii membri din conducerea Partidului "Pentru Patrie" (neunificat), s'au adunat în secret la Brasov si au anulat protocolul încheiat la 5 Februarie 1994, l-au declarat nul si neavenit...

L.V.: - Se pare cã în viata politicã românescã Brasovul a devenit locul predilect pentru organizarea sciziunilor...
M.D.: - Bineînteles, dupã anularea protocolului, au avut loc un mare numãr de demisii din partid si nu numai fostii membri ai partidului lui Nicolau "Noua Românie Crestinã", ci si din Partidul "Pentru Patrie" propriu zis. La 15 Septembrie 1994, la Aiud, la o comemorare, Mateias si Pãun au încercat sã convingã persoane mai tinere decât ei, fostii Frati de Cruce din anii '40, sã preia ei conducerea partidului, pentru cã altfel, el,Virgil Mateias, îl desfiinteazã din lipsã de membri !

L.V.: - Aceste incontinue certuri, organizate si de SRI, au slãbit, bãnuiesc foarte mult, Partidul "Pentru Patrie", ce rezultate a obtinut acest partid la alegerile din 1996 ?
M.D.: - În alegerile pentru Parlament a obtinut un rezultat foarte slab, sub 1 %, iar la alegerile locale, a reusit sã obtinã un loc de consilier municipal în judetul Teleorman.

L.V.: - Partidul "Pentru Patrie" nu a dorit sã intre în Conventia Democratã ?
M.D.: - Nu, nu cred cã au dorit asa ceva, fiind convinsi cã vor fi refuzati. Cu toate acestea s'au declarat solidari cu CDR.

L.V.: - A luat în vizor Serviciul Român de Informatii fundatia "Prof.Gheorghe Manu" si implicit unificarea legionarã ?
M.D.: - Grupul de legionari din jurul fundatiei "Prof. Gheorghe Manu" este ramura autenticã a Miscãrii Legionare, pe care Serviciul Român de Informatii nu a reusit s'o infiltreze sau s'o influenteze. Acest grup a acceptat în douã rânduri o "unire" cu Partidul "Pentru Patrie", grupul cel mai apropiat dintre grupãrile dizidente, fiind compus în majoritate de "simisti". Acest fapt s'a întâmplat la 5 februarie 1994 si la 15 Aprilie - 27 Mai 1995. În ambele cazuri unirea a fost distrusã intentionat de Gheorghe Brahonschi, membru important si chiar fondator al partidului (la sedinta din 28 Mai 1994 si la sedinta din 27 August 1995). Mândru de isprava sa, Brahonschi a rãspândit în decursul sedintelor, prima datã în scris si a doua oarã printr'o casetã audio (pe care a mai si "retusat-o"), motivatia acestei actiuni. De fiecare datã grupul "Gheorghe Manu" a fost grosolan înselat, si-a sacrificat partidul propriu, iar la a doua încercare, unii din aderentii lui au refuzat sã demisioneze din nou...

L.V.: - Revenind la nedumerirea regretatului Corneliu Coposu din 1994, de ce nu se poate totusi unifica Miscarea Legionarã ?
M.D.: - Pentru ca unificarea sã nu fie o încercare a SRI-ului de a obtine controlul si asupra ultimului bastion al Miscãrii Legionare, sau sã nu fie o "unificare" de "tip Funda", unde numele lui Horia Sima trebuie sã fie tabu, sunt obligatorii garantii reale cã entitatea rezultatã se va mãrturisi clar si fãrã retineri si în toate împrejurãrile, la apartenenta atât la Corneliu Codreanu - fondatorul Legiunii, cât si la Horia Sima. Horia Sima este succesorul Cãpitanului, care, dupã decapitarea si masacrarea Miscãrii din 1938-1939, a reusit s'o readucã în fortã pe scena politicã, s'o refacã biologic, sã-i asigure continuitatea si actualitatea doctrinarã, politicã si biologicã si s'o conducã în lunga perioadã de 53 de ani, zguduiti de periculoase furtuni politice si ideologice. Numai atunci va putea avea loc o "unificare" legionarã care sã reziste ingerintelor si presiunilor adverse.

Diversiuni organizate de Securitate

L.V.: - În 1991 a mai apãrut un partid definit "ca doctrinar legionar", "Miscarea pentru România", condus de Marian Munteanu. Acest partid are legãturi cu Miscarea Legionarã ?

M.D.: - Dincontrã, Marian Munteanu a si declarat în mod public, cã partidul sãu nu are legãturã cu Miscarea Legionarã, cu tineretul legionar. Marian Munteanu a definit partidul sãu ca "partidul tinerilor nationalisti din România", ceea ce aratã cã a vrut sã se delimiteze de Miscarea Legionarã. Desi initial Marian Munteanu a declarat cã se inspirã din doctrina legionarã, faptele sale au demonstrat însã contrariul. Acum se stie cã Marian Munteanu a fost finantat de Iosif Constantin Drãgan (care nu are nici o legãturã cu Miscarea Legionarã), iar acest fapt spune multe. La alegerile din 1992, ca si la cele din 1996, acest partid al lui Marian Munteanu a avut un esec total, si iritati de unele circumstante, unii membri ai partidului i-au pus întrebãri directe lui Marian Munteanu : "Ce legãturi are el cu Securitatea" ?... A recunoscut în fata a vreo 15 insi, "Cã în 1981 a luat contact cu Securitatea". Înainte de alegeri Marian Munteanu a primit o cantitate mare de "sfetnici" din protipendada Securitãtii, oameni de 60-70 de ani, desi el declarase initial "cã vrea sã lucreze
pagina 71 numai cu tinerii"...
L.V.: - Dar nu numai din Securitate erau sfetnicii lui Marian Munteanu, ci chiar din GRU, comandorul de marinã Radu Nicolae de pildã...
M.D.: - Radu Nicolae a si candidat pentru Parlament pe lista partidului lui Marian Munteanu. Dar au mai candidat si altii, maiorul de contrainformatii din DSS, Dumitru Dumitru (care a si murit în 1994), un al treilea "consilier" al lui Marian Munteanu a fost sociologul Ilie Bãdescu,
abolvent al scolii dela Bãneasa a Securitãtii, care a rãmas si mai departe în anturajul lui Marian Munteanu, în plus scrie si la gazeta lui, "Miscarea"... Marian Munteanu a fost primul presedinte al Aliantei Civice, propus se pare pentru aceastã functie de Ana Blandiana (pe vremea când Alianta Civicã era condusã prin rotatie), dar în urma unei întâlniri secrete cu Virgil Mãgureanu, directorul SRI, a fost dat afarã din Alianta Civicã ! Iatã cine este Marian Munteanu !

L.V.: - Cu alte cuvinte Miscarea Legionarã nu are nici o legãturã cu Marian Munteanu ?
M.D.: - Absolut nici o legãturã ! Dimpotrivã, Marian Munteanu a adãpostit articole ostile Miscãrii Legionare, în ziarul sãu "Miscarea", scrise de doctorul Ion Zeanã, prietenul lui Milcoveanu. (Ion Zeanã este si colaboratorul lui Milcoveanu, la o asociatie fantomã, cu un titlu foarte lung, al fostilor presedinti de centre studentesti, unde Milcoveanu este presedinte, iar Zeanã secretar...).

L.V.: - Ce s'a mai întâmplat în Miscarea Legionarã din tarã, dupã ruptura dela Brasov din 1994 ?
M.D.: - Dupã aceastã rupturã, Mateias, lovit atât el cât si sotia sa de o boalã nemiloasã, ar fi vrut chiar sã desfiinteze Partidul "Pentru Patrie", din cauzã cã cei din fostele "Frãtii de Cruce", au refuzat sã-l preia. A fost convocatã o nouã adunare, în Noiembrie 1994, la Sâmbãta, în Fãgãras, unde întreaga conducere a Partidului "Pentru Patrie" a demisionat, declarându-se senatori ai partidului si predând conducerea unor persoane mai tinere, dar care trebuiau sã fie ulterior identificate de o grupã de cinci membri ai partidului. Dupã douã luni si jumãtate de cãutãri si discutii, acest grup de cinci persoane (din care fãcea parte si Funda) au reusit sã punã pe picioare o nouã conducere, în frunte cu profesorul Constantin Iulian. Fac o parantezã, Brahonschi a declarat ulterior, "Cã el a acceptat unificarea din 05.02.94, numai pentru a distruge partidul lui Nicolau, "Noua Românie Crestinã"...

L.V.: - Grupul Nicolau ce a mai fãcut în continuare ?
M.D.: - Ei s'au constituit în Fundatia "Profesor Gheorghe Manu".

L.V.: - Cine a fost profesorul Gheorghe Manu ?
M.D.: - Profesorul Gheorghe Manu a fost profesor la Bucuresti, în specialitatea fizicã nuclearã. A fost un mare specialist, cu reputatie mondialã, fost asistent al sotilor Curie. Fiind legionar, a fost arestat de comunisti si exterminat în închisoare. Antonescu nu-l descoperise ca legionar si fusese lãsat în pace atunci, comunistii însã l-au descoperit si l-au arestat împreunã cu ceilalti. Desi Eugen Cristescu întocmise o listã, dupã 23 Ianuarie 1941, de 15.000 de legionari care trebuiau arestati, repet, profesorul Manu a scãpat de arestare în acei ani 1941-1944, dar a fost înlocuit, pe linie profesionalã, cu profesorul Horia Hulubei.

L.V.: - Cum a evoluat aceastã fundatie "Profesor Georghe Manu", condusã de Mircea Nicolau ?
M.D.: - Mircea Nicolau este profesor, licentiat în litere si filosofie, iar Fundatia "Profesor Gheorghe Manu" urmãreste scopurile generale ale oricãrei fundatii. Din Ianuarie 1998 scoate si propria revistã

lunarã, "Permanente". Fundatia încearcã sã valorifice pentru societatea românească actualã, mostenirea spiritualã si culturalã a Miscării Legionare, organizând simpozioane si conferinte, la Cluj, la Iasi, la Suceava, la Bucuresti etc., Mircea Nicolau fiind foarte activ. În ceea ce priveste revista "Permanente" ea se doreste a fi un periodic al Miscării Legionare, se vinde si în tarã, unde este redactatã si tipãritã, dar si în strãinãtate, în Germania de pildã. Necesitatea acestei reviste s'a resimtit din cauza faptului cã Miscarea Legionarea a fost pusã la index de aproape toate ziarele din România.

L.V.: - La Timisoara aveti "Gazeta de Vest"...
M.D.: - "Gazeta de Vest" are cu totul alt profil si alt auditoriu si nu reprezintã întrutotul punctul de vedere al Miscării Legionare, cel putin din 1997 încoace. În plus revista si-a încetat aparitia lunarã din cauza dificultãtilor financiare, inerente si datoritã faptului cã si-a schimbat profilul, iesind trimestrial.

L.V.: - Nu as spune cã Miscarea Legionarã a fost pusã la index de presa din România, cel putin nu de toatã presa. De exemplu, în 1992, revista "Baricada" a publicat un lung serial, semnat de comandantul-legionar Nicolae Crãcea, despre istoria Miscării Legionare.
M.D.: - Ce s'a întâmplat ? Imediat dupã Revolutie presa a început sã se intereseze despre Miscarea Legionarã, existând si un mare interes în opinia publicã pentru istoria Miscării Legionare. Însã, dupã vreo doi-trei ani, presa a sabotat publicarea oricãrui comunicat al adevãratei Miscări Legionare. În schimb a publicat, cu o suspect de mare preferintã, actiunile si interviurile lui Serban Suru, care dupã pãrerea noastrã, este o creatie (si o diversiune în acelasi timp) a Securitãtii. Serban Suru, autointitulat "sef al Miscării Legionare din România" <sic>, vrea sã substituie Miscarea Legionarã cu diversiunea lui, denumitã absolut fraudulos "Miscarea Legionarã" si uneori chiar cu adausul "Horia Sima" <sic> !!? Dupã Suru, adevãrata Miscare Legionarã nu mai existã, este dispãrutã...

L.V.: - Totusi Serban Suru este foarte activ, a organizat tabãra "legionarã" la Padina în Bucegi (se pare cã si alte tabere), a organizat simpozioane, mese rotunde, si are acum vreo 10 cuiburi, inclusiv în Basarabia, adicã în asa zisa Republicã Moldova...
M.D.: - Serban Suru este foarte favorizat de presã, care îi publicã orice comentariu, orice declaratie, orice interviu, a mers pânã acolo încât a fãcut afirmatia, la Constanta, într-o gazetã, "Cã el sperã cã în câtiva ani din Miscarea Legionarã sã nu rãmânã decât ideologia"... Acest domn Suru face actiuni de provocare a autoritãtilor, în toate actiunile sale, el si oamenii lui apar în uniforme verzi, cu centuri si diagonale, provocând adeseori indignarea populatiei, care se aflã încã sub impactul imaginii create Miscării Legionare de propaganda comunistã, dar si protestele cercurilor evreiesti internationale, care au cerut guvernului României sã ia mãsuri ferme, de represiune, care de fapt ar lovi numai Miscarea Legionarã si nu pe Suru...

L.V.: - De unde au aceste uniforme legionare ?
M.D.: - Le-a cumpãrat Serban Suru, cu ce bani nu stiu... Poartã aceste uniforme, cu toate cã Horia Sima a interzis, textual, dupã 1989, purtarea uniformei legionare în România. În plus, Horia Sima a cerut tuturor legionarilor sã nu provoace în niciun fel, nici prin scris, nici prin vorbã ! Or, Suru provoacã incontinuu, iar, curios, autoritãtile nu iau nici o mãsurã contra lui...

L.V.: - Miscarea Legionarã nu a luat legãtura cu Serban Suru ?
M.D.: - A luat legãtura cu el, dar numai pentru ca el sã termine cu actiunile sale, sã le opreascã, însã el a refuzat ! I s'a cerut acest lucru de vreo douã-trei ori. In orice caz, în 1997 Serban Suru avea 7 cuiburi (acum are 10) cu 51 de membri. Acesti tineri, sunt în necunostintã de cauzã, ei cred sincer cã activeazã în cadrul Miscării Legionare, dar numai Serban Suru stie cui apartin în realitate aceste cuiburi...

L.V.: - În afarã de Marian Munteanu si Serban Suru, au mai apãrut si alti "legionari" de acelasi tip ?
M.D.: - Nu, în afarã de un fost ofiter de militie, Ionicã Cãtãnescu, care a "înfiintat" "Partidul National Legionar" (??!)... O altã diversiune a Securitãtii a fost "Noua Dreaptã", care a încercat sã ia legãtura cu Miscarea, dar noi nu am stat de vorbã cu ei. Nici nu meritã sã mai discutãm despre aceste diversiuni ale serviciilor secrete comuniste si neocomuniste...

L.V.: - Este interesant cã pe 21 Ianuarie 1990, Ionicã Cãtãnescu mi-a fãcut o vizitã la hotelul "Astoria" din Bucuresti, rugându-mã, eu având calitatea de ziarist, sã-l ajut si sã-i definitivez programul si ideologia <sic> unui partid, pe care sã-l conducã. Încã de atunci primise Ionicã Cãtãnescu sarcina precisã, din partea "Comisiei Ecologice Române" (asa se numea atunci SRI-ul), comisie condusã de "ecologistul" ....Virgil Mãgureanu, sã fondeze un nou partid, care o fi el. În ceea ce priveste partidul "Noua Dreaptã" (care mai existã si astãzi), am avut mai multe întrevederi în Iulie1992, cu "fondatorul" acestui "partid", Radu Sorescu (nepotul poetului Marin Sorescu) si care mi-a recunoscut personal cã partidul sãu este o cacealma. Posed dovezi, încã din 1992, cã Radu Sorescu lucra acoperit pentru Serviciul Român de Informatii. Am fãcut aceastã parantezã, pentru a se vedea, cã "mama" a nenumãrate partide apãrute ca ciupercile dupã Decembrie 1989, a fost Securitatea (rebotezatã rapid în SRI). Scopurile : mai multe; parazitarea vietii politicii românesti, crearea unei atmosfere de debandadã (politicã) si dezorientarea electoratului (si asa debusolat). În plus SRI-ul a urmãrit compromiterea partidelor istorice, PNTCD si PNL în primul rând. Sã revenim însã, dupã aceastã parantezã, la tema discutiei noastre. În 1994 au apãrut, postum, sub îngrijirea lui Victor Corbut, operele publicistice ale lui Horia Sima (publicate în editura lui Traian Golea). Este însã interesant, cã într'o scrisoare adresatã lui Victor Corbut de Horia Sima, în 1993, cu putin timp înainte de a muri, el îi cerea ca în ultimul volum "sã nu fie atacat Ion Iliescu". De ce vroia Horia Sima, în Februarie 1993, sã-l menajeze pe Ion Iliescu ?
M.D.: - Imediat dupã Revolutie Horia Sima a dat un comunicat legionarilor din tarã, sã nu participe la nici o manifestare de protest, care s'ar face, împotriva lui Ion Iliescu si sã nu provoace în niciun caz Puterea. Horia Sima dorea prin aceasta, ca având liniste din partea Puterii, Miscarea Legionarã sã se poatã reorganiza în toatã tarã. Interesul Miscãrii era si este, de a asigura continuitatea ei si pentru generatiile viitoare.

L.V.: - Horia Sima, din motive, sã le spunem tactice, nu a dorit sã fie atacat Ion Iliescu ?
M.D.: - Da, si a dorit sã nu fie atacat niciun guvern de la Revolutie încoace. Motivul este simplu, toti legionarii care mai trãiesc sunt oameni bãtrâni, iar timpul în care ei mai pot actiona este destul de scurt. În acest timp noi trebuie sã asigurãm continuitatea Miscãrii Legionare si pentru viitor, cãci altminteri ea va dispare si imensele sale jertfe vor deveni inutile pentru Istoria Neamului.

X. DUPÃ MOARTEA LUI HORIA SIMA - 1993

Moartea lui Horia Sima

Liviu Vãlenas.: - La 24 Mai 1993 murea în Germania Federalã Horia Sima, a murit fãrã sã vadã realizatã acea unitate a Miscãrii Legionare în tarã, dincontrã a vãzut pânã la moarte, numai certuri si scandaluri printre legionari...
Mircea Dimitriu.: - Testamentul sãu a fost cea de a treia încercare de constituire a unui Grup de Comandã în România, încercare sabotatã iarãsi de Brahonschi si prietenii sãi !

L.V.: - Horia Sima a lãsat un testament politic scris ?
M.D.: - Nu, doar verbal. În ajunul mortii sale, a dat aceastã însãrcinare unui camarad care era cu el si care a plecat în România ca sã realizeze acest plan. Dupã moartea lui Sima, ca sã revin asupra celor întâmplate în tarã, Partidul "Pentru Patrie", a avut o nouã conducere, din membri ai Frãtiilor de Cruce din anii '40. Noua conducere a început din nou tatonãrile pe lângã grupul Nicolau, pentru o nouã reunificare. Nicolau, încrezãtor cã noua conducere este alta, decât cea veche si nu mai face parte din ea Brahonschi, Pãun si toti ceilalti, care vroiau sã saboteze unificarea, a acceptat sã poarte discutii cu noua conducere. Desi neîncrezãtor, el a acceptat colaborarea, cerând comunicarea noului comitet, asupra cãruia se cãzuse de acord. Nu s'au fãcut angajamente scrise de aceastã datã, s'au luat numai angajamente verbale dela noul comitet, pe "cuvânt de onoare legionar"... La diligentele lui Nicolau iar s'au înscris în partid membri Fundatiei "Profesor Gheorghe Manu". Devenind însã bãnuitori, au cerut o sedintã, unde sã se stabileascã un document de fuziune scris. La aceastã sedintã, spre surpriza tuturor apare din nou acelasi Brahonschi, împreunã cu Pãun, care transformã sedinta într'un scandal, cu acuzatii, cu insulte la adresa grupului Nicolau, scandal care s'a terminat, dupã sase luni de colaborare pe "cuvânt de onoare legionar", cu o nouã rupturã. Nicolau a iesit din nou înselat, pentru cã o parte din grupul sãu, care se

înscrisese a doua oarã în Partidul "Pentru Patrie", nu toti au mai vrut sã se retragã... Trebuie sã mentionez cã dupã moartea lui Mateias, survenitã în 1995, imediat, grupul care a înfiintat partidul "Pentru Patrie" a deschis portile partidului pentru dizidenti, pentru "mexicani". Asa cã la ora actualã existã în România o unificare, în acest partid, a unor legionari a lui Horia Sima si al dizidentilor antisimisti. Pentru a mentine unitatea în partidul "Pentru Patrie", conducerea partidului a decis sã treacã complet sub tãcere numele lui Horia Sima. Se "defileazã" numai sub "stindardul" Cãpitanului, numele lui Horia Sima este tabu (asa cum a calculat Funda) în toate actiunile oficiale ale partidului...

L.V.: - Între timp, la 27 Octombrie 1998 a murit presedintele Partidului "Pentru Patrie" Nistor Chioreanu, la venerabila vârstã de 91 de ani. Puteti sã-i evocati personalitatea ?
M.D.: - Chiar dacã dupã 1990 Nistor Chioreanu a fãcut unele greseli (poate si manevrat de altii), el a fost totusi o personalitate marcantã a Miscãrii Legionare. S'a nãscut la Mãgina Aiudului în 1907, a urmat studii de Drept si si-a luat doctoratul cu Magna cum laude. A fost numit de Corneliu Codreanu sef organizator al Frãtiilor de Cruce din Ardeal. În timpul scurtei guvernãri legionare, este seful organizatiilor legionare din Ardealul neocupat de Ungaria. Dupã puciul lui Antonescu din Ianuarie 1941, se refugiazã în Germania, unde are domiciliu fortat la Rostock si obligat sã lucreze în industria militarã germanã. Dupã evadarea lui Sima în Italia, este internat alãturi de ceilali legionari la Buchenwald, Dachau si Sachsenhausen. Dupã 23 August 1944 Nistor Chioreanu se reîntoarce în România, împreunã cu Nicolae Petrascu, pentru a reorganiza Miscarea Legionarã din tarã. Este însã în curând arestat si judecat, alãturi de Nicolae Petrascu si Eugen Teodorescu, si condamnat la 25 de ani muncã silnicã. Va executa din ei 18, fiind eliberat, alãturi de ceilalti camarazi, care au supravietuit închisorilor comuniste, în 1964. Dupã Decembrie 1989 s'a implicat activ în reorganizarea Legiunii în România. Fiind bolnav în ultimii ani ai vietii, a adresat la 23 Octombrie 1996 conducerii Partidului "Pentru Patrie" a judetului Alba, urmãtoarea scrisoare : "Subsemnatul Nistor Chioreanu, deoarece datoritã vârstei - aproape 90 de ani - si încercãrilor prin care mi-a fost dat sã trec, mã simt la sfârsit de viatã si nu mai sunt în stare sã fac servicii de rãspundere în Miscarea Legionarã, vã rog sã mã scutiti de orice rãspundere pe linie politicã si administrativã. Rãmân legionar si rog pe Dumnezeu sã mã învrednicească cu aceastã simplã calitate pânã la sfârsit de viatã, în spiritul Cãpitanului si al Comandantului Horia Sima".

L.V.: - La 30 Noiembrie 1998, la Tâncãbesti, cu prilejul comemorii a 60 de ani de la asasinarea lui Corneliu Codreanu si a camarazilor sãi, nepotul lui Codreanu, Nicanor Zelea Codreanu a anuntat crearea unui nou partid legionar, despre ce este vorba ?
M.D.: - La comemorarea de la Tâncãbesti au participat absolut toate culorile de legionari, Corneliu Codreanu fiind fondatorul tuturor. Cât priveste initiativa pentru o nouã grupare legionarã, ea apartine si este doritã numai de un mic grup. Fratele lui Corneliu Codreanu, Cãtãlin Codreanu, fiind la 90 de ani, l-a "scos din mânecã" pe Nicanor Zelea Codreanu, o persoanã la 50-60 de ani. În pregãtirea comemorãrii, a fost rãspânditã gratuit în tarã si în Exil o brosuricã de 31 pagini, cu panseurile lui Milcoveanu, cu titlul "România îsi cere partidul de centru-dreapta", având ca autori douã asociatii fantomã ale lui Milcoveanu si una condusã de Silviu Alupei, tovarãsul lui Milcoveanu în toate actiunile lui, iar pe ultima paginã, o chemare : anuntul comemorãrii dela Tâncãbesti. S'ar putea sã mã însel, dar toate aparentele duc la concluzia cã si aceastã actiune este o diversiune inspiratã... În ceea ce priveste noul partid, el ar urma sã poarte numele de "Uniunea Nationalã pentru Renasterea Crestinã". Nicanor Zelea Codreanu a mai anuntat la Tâncãbesti "Cã acest partid va intra în viata politicã românească pe data de 13 ianuarie 1999, când vor fi comemorati Ion Mota si Vasile Marin, pânã atunci asteptându-se adeziuni". Viitorul va demonstra dacã acest partid reprezintã ceva viabil, serios si nu o nouã diversiune a serviciilor secrete românesti. Deocamdatã 13 Ianuarie 1999 a trecut de mult si partidul lui Nicanor Zelea Codreanu nu s'a nãscut încã... Între timp s'a aflat cã în spatele acestui pseudo-partid, inexistent pânã la aceastã orã, se aflã tot Serban Milcoveanu. Ce s-a urmãrit prin aceastã nouã diversiune, nu ne este clar pânã în acest moment. Sã urmãreascã SRI-ul "inventarierea" legionarilor dispusi pentru o politicã militantã ?

L.V.: - Între timp în România, în mare ascensiune (18 % în ultimele sondaje de opinie - Dec.1998) se aflã Partidul "România Mare" condus de C.V.Tudor. Ce pãrere aveti de acest fapt ?

pagina 76 M.D.: - Corneliu Vadim Tudor, în duplicitatea lui de cameleon, a reprodus în gazetele lui poezii de Vasile Posteucã si Radu Gyr, fragmente din publicatiile lui Traian Golea, a adãpostit articole pro-legionare ale lui Ioan Coja si a gãsit în America de Sud un fost legionar, drept corespondent pentru "România Mare" <sic>... În plus, a mai "descoperit" în Statele Unite, un nebun, care se pretinde comandant legionar (?!) si care i-a cerut lui C.V.Tudor, nici mai mult nici mai putin, decât sã se proclame "noul Cãpitan al Miscãrii Legionare" <sic>. !!?.. Numele ecestui iresponsabil este Constantin Burlacu, care s'a autoproclamat seful asa numitei "Ligi ai Apãrãrii Nationale" si al "Noii Drepte"... Desigur, prin toate acestea C.V.Tudor doreste sã capteze voturile si simpatiile a sute de mii de oameni, poate chiar milioane, care simpatizează cu ideile Miscãrii Legionare si care nu stiu cã între Miscarea Legionarã si C.V.Tudor nu existã niciun fel de legãturã, mai mult chiar, existã o contradictie totalã ! Pe de altã parte, C.V.Tudor nu pierde ocazia, ca numãr de numãr, în "România Mare", sã atace fundamentele doctrinare ale Miscãrii Legionare si sã proslãveascã trecutul comunist, inclusiv pe dictatorul Nicolae Ceausescu...

L.V.: - Constantin Burlacu, care de altfel a fost anchetat de FBI, în legãturã cu asasinarea lui Ioan Petru Culianu si a "diplomatului" român (în realitate ofiter DIE acoperit) Dima (autorii celor douã asasinate, produse în SUA si respectiv Canada, nu au fost descoperiti nici pânã în prezent !), este un personaj dubios. Asupra actiunilor sale, a fãcut partial luminã, o scrisoare, trimisã pe data de de 12.03.98, redactiei revistei "Lumii Libere" din New York, de cãtre inginerul M.S., din care aflãm cã Burlacu este în contact permanent, nu numai cu Corneliu Vadim Tudor si cu Partidul "România Mare", dar si cu Partidul "Noua Dreaptã", înfiintat de Radu Sorescu, "partid", în realitate o oficinã a SRI...
M.D.: - Repet, Constantin Burlacu NU ARE ABSOLUT NICI O LEGÃTURÃ CU MISCAREA LEGIONARÃ ! Nu stim cine este acest personaj, nu stim cine îl finantează, dar avem bãnuieli cã este în realitate omul Securitãtii, trimis pe vremea lui Ceausescu în Statele Unite, ca sã compromitã Miscarea Legionarã ! Revenind la Corneliu Vadim Tudor, el a primit misiunea de la mafia comunistã, sã completeze nationalismul ateu si sovin de tip ceausist, care astãzi nu mai poate câstiga masele, cu acele trãsãturi traditionale, de omenie, credintã în Dumnezeu, tolerantã, în scopul de a confisca pentru aceastã mafie comunistã, întregul spectru nationalist. Dar C.V.Tudor îsi dã mereu în petec. Continuu apare populistul ieftin, care speculează toate greutãtile prin care trece populatia (asa cum s'a întâmplat recent, în Ianuarie 1999, cu minerii), acuzând si amenintând. Nu vãd unde sunt la el preceptele legionare. Dimpotrivã.

L.V.: - În Germania Federalã este binecunoscut profesorul doctor Dionisie Ghermani, care a activat în tinerete în Frãtiile de Cruce. În Septembrie 1997 a acordat un interviu, pe aceastã temã, de o orã si jumãtate, televiziunii din Oradea (TVO), cine este profesorul Ghermani, din punctul de vedere al Miscãrii Legionare ?
M.D.: - A activat în Frãtiile de Cruce, a fost în lagãre cu noi în Germania, era student la Berlin, a participat în organizatiile guvernului dela Viena. Dupã aceea a continuat sã fie în Miscare, a participat la colaborarea Miscãrii cu englezii, pe plan contrainformativ. Numai cã dupã un timp nu a mai pãstrat contacte cu Miscarea Legionarã, s'a preocupat numai de profesiunea lui proprie. Desigur, noi acest lucru nu-l considerãm trãdare, ci numai delãsare totalã fatã de Miscare.

L.V.: - În ce circumstante a murit totusi Horia Sima ?
M.D.: - Horia Sima întreprindea anual un turneu în Franta, Germania si Italia pentru a lua contact cu legionarii din aceste tãri. În Germania vizita si familia doctorului stomatolog Filip Pãunescu, care este legionar si locuia într'un sat, nu departe de Augsburg, la Unter Meitingen. Aici poposea câteva zile si isi repara si controla dantura. În Mai 1993 a venit ca de obicei la familia Pãunescu, însotit de un camarad de cea mai mare încredere si care urma sã plece în tarã. Horia Sima dorea sã se odihneascã câteva zile în casa familiei Pãunescu. De asistentã dentarã nu mai avea nevoie, dat fiind cã avea protezã dentarã totalã. În seara zilei de 24 Mai 1993 - ajunul mortii - au plecat toti trei, Horia Sima, dr. Pãunescu si însotitorul lui Horia Sima, în cea mai bunã dispozitie, cu masina la Augsburg, într'un local, au mâncat si au bãut bere. La întoarcere, Horia Sima era bine dispus si pus pe glume. La ore târzii s'au dus la culcare, Horia Sima având camerã separatã, unde era si televizorul familiei. Pe la cinci dimineata, sotia lui Pãunescu s'a dus la toaletã si a vãzut cã în camera lui Horia Sima lumina este aprinsã. A deschis usa si l- a vãzut pe Horia Sima îmbrãcat în pijama, sezând pe o canapea, cu picioarele pe un scaun, pãrând cã

se uitã la televizor... I s'a pãrut ciudat cã Horia Sima era cam galben la fatã. L-a alarmat pe camaradul care venise cu Horia Sima la ei si acest camarad, desi neîncrezãtor cã Horia Sima ar avea ceva, la insistentele doamnei Pãunescu, a constatat cã este mort. Atunci a fost anuntat un medic din comuna respectivã, care a consemnat decesul, initial derutat de stimulatorul cardiac care functiona în continuare. S'a fãcut actul de deces si urmau sã se facã restul actelor la primãria comunei, fapt ce s'a si întâmplat. Diagnosticul a fost "insuficientã cardiacã".

L.V.: - Cine era camaradul aflat cu Horia Sima când a murit ?
M.D.: - Este o persoanã din tarã si nu am asentimentul ei sã-i dau numele.

L.V.: - Cu toate acestea, multi au bãnuit si bãnuiesc în continuare, cã de fapt Horia Sima nu a murit de moarte naturalã, ci a fost asasinat în casa doctorului Filip Pãunescu, de ce ?
M.D.: - Da, am auzit si eu de asta. Este o ipotezã prosteascã. De fapt o astfel de ipotezã apare întotdeauna când mor personalitãti. Ce este sigur, este cã Horia Sima nu se gãsea în tratament stomatologic la doctorul Pãunescu, la aceastã vizitã. Fusese în trecut la tratament stomatologic la doctorul Pãunescu, de un an Horia Sima avea protezã dentarã totalã si o injectie - care ar fi fost letalã - nu i-a fost administratã si nici nu ar fi putut fi justificatã.

L.V.: - Cert este cã din 1994-1995 politia criminalã germanã (KRIPO) a început niste investigatii asupra mortii lui Horia Sima, cunoasteti motivele ? A fãcut cineva un denunt în acest sens la politia germanã ?
M.D.: - Dizidentii au pus în circulatie aceastã versiune, concomitent cu reporterul Dinu Braunstein de la "Evenimentul Zilei". Acest Dinu Braunstein, despre care unii bãnuiesc cã lucrează în RFG si pentru serviciile secrete românesti, s'a anuntat telefonic la doctorul Pãunescu, cerând lãmuriri. Nu stim de unde avea numãrul de telefon al doctorului Pãunescu, poate l-a gãsit în cartea de telefon, poate l-a primit de la Securitate... Deci nu existã nici o probã, cel putin noi nu avem, cã Horia Sima ar fi fost omorît... Este de asemenea posibil, ca dizidentii, "mexicanii", sã fi fãcut o sesizare la politia criminalã germanã, cã Horia Sima ar fi fost asasinat, doar pentru a tulbura apele. Nu am însã informatii în acest sens.

L.V: - Cine este doctorul stomatolog Filip Pãunescu ? Este si el membru al Miscãrii Legionare ?
M.D.: - Dr. Filip Pãunescu a intrat în Miscarea Legionarã prin 1978, nu-mi aduc aminte exact data. Are gradul de legionar. El a intrat în cercul de bãnuieli cu ocazia decesului lui Horia Sima în casa lui, dar numai din partea acelora care ar fi dorit sã descopere agenti si comploturi în Miscarea Legionarã, sau a acelora care nu erau la curent cu detaliile decesului lui Horia Sima. Noi, camarazii lui, nu avem nici un motiv sã-i retragem încrederea noastrã.

L.V.: - Dupã ce a fost descoperit mort, în dimineata zilei de 25 Mai 1993, ce s'a întâmplat în continuare cu cadavrul lui Horia Sima ?
M.D.: - Eu am fost anuntat telefonic, la domiciliul meu din Stuttgart, m'am urcat imediat în masinã si am ajuns la casa doctorului Pãunescu. Au mai fost si alti camarazi anuntati, unii au venit chiar din Franta. Am tinut imediat un consiliu si prima problemã care ni s'a pus, a fost problema banilor, dar un camarad ne-a creditat imediat cu o sumã de bani (exista un cont bancar, în cazul cã Horia Sima ar muri, numai cã acest cont se gãsea în Spania). Însã, dupã cum am mai spus, cu ajutorul acestui camarad am putut depãsi acest moment de impas financiar. Suma de bani ne era necesarã pentru îndeplinirea formalitãtilor de înhumare si pentru transportul în Spania. Horia Sima a fost dus lângã Barcelona si acolo a fost înmormântat pe malul Mãrii Mediterane, într-o statiune balneară, Torre d'Embara, unde era înmormântatã si sotia lui, Elvira.

L.V.: - Câte persoane au luat parte la înmormântarea lui Horia Sima ?
M.D.: - Eu nu am participat la înmormântare. Stiu însã cã înmormântarea s'a fãcut într'un cadru destul de restrâns, pentru cã multã vreme s'a tinut secret locul unde este înmormântat, pentru ca mormântul sãu sã nu fie profanat de comunistii spanioli.

Majadahonda

L.V.: - Dar monumentul ridicat în 1970 la Majadahonda, în memoria lui Mota si Marin, nu este profanat ?
M.D.: - Ba da, este profanat permanent, murdãrit cu lozinci comuniste, impotriva "fascismului", împotriva lui Mota, împotriva lui Marin, împotriva Miscãrii Legionare...

L.V.: - Dacã la atât se rezumã profanarea, este destul de minorã, vopselele se pot sterge. La Timisoara însã, în 1997, a fost distrusã complet crucea (prin lovituri de secure !!?) din Pãdurea Verde, unde un grup de partizani, doar partial legionari, au fost împuscati fãrã sentintã judecãtoreascã, în anii '50. Autoritãtile române nu au dorit sã'i descopere pe autorii acestui act de vandalism...
M.D.: - Este greu de distrus monumentul de la Majadahonda, pentru cã este o constructie masivã, în beton, practic nu poate fi distrus. Comunistii spanioli au încercat distrugerea acestui monument, cu dalta si ciocanul, dar nu au reusit, asa cã profanarea se reduce la grafitti.

L.V.: - Acest monument de la Majadahonda reprezintã, dacã nu mã însel, cea mai mare operã financiarã a legionarilor din Exil, este adevãrat ?
M.D.: - Da, asa este. S'a fãcut o colectã, Horia Sima a fãcut un apel la toti legionarii sã contribuie, am contribuit si noi din Germania, iar din aceste donatii s'a construit un foarte frumos si impozant monument, pe locul unde era înainte doar o simplã cruce. Monumentul se aflã în îngrijirea unui comitet româno-spaniol. În fiecare an, la 13 Ianuarie, se face comemorarea lui Mota si Marin, la acest monument, prilej de pelerinaj, la care vin legionari din toatã lumea. Vin deci legionari, simpatizanti ai Legiunii, vin si nelegionari, dar vin si agenti ai Securitãtii, ai SRI-ului, ai SIE, nimeni nu este oprit sã participe. Participarea este liberã pentru oricine, legionar sau nelegionar... Vin însã si spanioli, din Falanga Spaniolã a lui Blas Pinar. Desigur, vin si agenti si agente ale Securitãtii, care de obicei se ocupã cu fotografiatul persoanelor si ascultã conversatiile care se poartã la Majadahonda...

Moartea lui Aureliu Rãutã

L.V.: - SRI si SIE folosesc în special agente contra Miscãrii Legionare, au trimis persoane de sex feminin de 35-45 de ani, foarte prezentabile (cu o falsã genealogie legionarã <sic>...), care au pus mâna pe anumite personalitãti din Miscarea Legionarã, desigur în vârstã... Este ciudat cazul profesorului Aureliu Rãutã, care s'a cuplat în 1994 cu Silvia Bãdescu, mai tânãrã decât el cu vreo 50 de ani... Dupã un an de convietuire cu Silvia Bãdescu, profesorul Rãutã a decedat în conditii apreciate ca dubioase... Este straniu cã Silvia Bãdescu reusise sã intre în 1990 si sub gratiile lui Corneliu Coposu, fiind pusã pe listele de candidati ai PNTCD, pentru alegerile de la 20 Mai 1990, numai cã nu a mai ajuns în Parlament, nefiind aleasã... Dupã moartea lui Aureliu Rãutã, survenitã în 1995, ce s'a întâmplat cu averea sa, cu arhiva sa si cu Cãminul Legionar de lângã Madrid ?
M.D.: - Da, stim de aceste cazuri, si de aceste persoane. Deocamdatã avem numai bãnuieli, nu si certitudini. Dar bãnuieli cã asa stau lucrurile avem. Oricum nu prea este logic sã se întâmple ce s'a întâmplat cu Aureliu Rãutã. În ceea ce o priveste pe Silvia Bãdescu, stiu cã l-a îngrijit pe Rãutã cât era bolnav, s'au cãsãtorit în spital si l-a mostenit... Nu am alte date despre convietuirea lor si asupra motivelor care l-au determinat pe Rãutã sã-i lase ei toatã averea...

L.V.: - Fiindcã am vorbit de Aureliu Rãutã, dacã vreti, pe scurt, sã-i evocati memoria...
M:D.: - Aureliu Rãutã fusese inginer agronom. Ce a fãcut pânã în 1940 nu cunosc. În Octombrie 1940 a venit la Berlin, bãnuiesc trimis la specializare. Am aflat acolo cã este comandant-ajutor. Nu stiu ce a fãcut ca sã nu fie internat în lagãrele de concentrare germane, ca noi toti ceilalti. Nu a participat nici la guvernul dela Viena. Dupã rãzboi s'a stabilit în Spania. Nu a mai avut contact cu Miscarea Legionarã, ocupându-se de afaceri, cu mare succes. În jurul anului 1955 are un rol în asa zisul "juriu de onoare" "organizat" de Traian Boeru, în scopul de a face rãspunzãtoare conducerea Miscãrii Legionare, respectiv pe Horia Sima, pentru faptele sale (asasinarea lui Iorga si a lui Madgearu), sprijinit în aceastã actiune si de dizidenti. Ca o parantezã, se stie cã asasinarea, la 27 Noiembrie 1940 a lui Nicolae Iorga si a profesorului Virgil Madgearu a fost "ideea" si opera exclusivã a lui Traian Boeru, care a actionat cu o echipã de la Institutul National al Cooperatiei, unde Boeru era director, Sima fiind informat prea târziu

asupra acestei actiuni iresponsabile, care a adus ulterior mult rãu Miscãrii Legionare. Revenind la Aureliu Rãutã, dupã Revolutie a întretinut relatii "de prietenie" cu Miscarea Legionarã, iar în plan românesc a finantat generos diferite actiuni. Ridicarea unei statui la Paris a lui Mihai Eminescu este numai un exemplu în acest sens.

L.V.: - Se pare cã finantarea organizãrii de cãtre Aureliu Rãutã a simpozionului Exilului Românesc din Mai 1994 la Paris, i-a adus condamnarea la moarte de cãtre "noile" servicii pagina 80 secrete românesti (SRI si SIE). O altã personalitate a Exilului Românesc este pãrintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, presedintele recentului "ROMFEST", organizat în Septembrie 1998 la Bucuresti. Pãrintele Calciu, în tinerete, a fãcut parte din Frãtiile de Cruce ? Actualmente care sunt relatiile dintre Miscarea Legionarã si domnia sa ?
M.D.: - În scrierile despre Pitesti este citat ca legionar. Ajuns în SUA a cãutat sã joace un rol de frunte în organizatiile românesti, ca atare s'a lepãdat de "pãcatele tineretii", adicã de apartenenta sa (cât o fi fost ea) la Miscarea Legionarã si asa a rãmas pânã în prezent. Mai mult chiar, el s'a apropiat de dusmanii Miscãrii Legionare si de dizidentii ei.

L.V.: - Presedintele de onoare al aceluiasi "ROMFEST", a fost IPS Nicolae al Banatului. Este adevãrat cã IPS Nicolae Corneanu a fost si el în tinerete membru al Miscãrii Legionare, mai precis spus, al Frãtiilor de Cruce ?
M.D.: - Ca elev de liceu a fost într'o Frãtie de Cruce, dar a uitat acest fapt destul de repede, cãci era o frânã pentra cariera sa ulterioarã. Mitropolitul Nicolae al Banatului a fãcut si alte compromisuri, a se vedea în acest sens spovedania lui din "România Liberã", din 1997, foarte partialã de altfel...

L.V.: - Puteti sã vorbiti putin si despre fratele lui Horia Sima, Eugen Ratiu ?
M.D.: - Eugen Ratiu este un frate vitreg (numai dupã mamã) al lui Horia Sima. Este legionar, a fost la Rostock si apoi internat de nemti în lagãrul dela Buchenwald. Dela Viena a fost trimis, în 1945, clandestin în tarã, dar a fost însã prins de rusi la Arad. A fost grav torturat si apoi trimis în URSS, închis în închisoarea NKVD-ului de la Liublianka. Dupã anchetã a fost dus la Vorkuta. Dupã 10 ani de internare la Vorkuta, a fost retrimis de sovietici în România, unde a fost bãgat imediat la închisoarea din Aiud. Eliberat în 1964, a iesit în din tarã în 1990 si s'a stabilit la Madrid. Dupã moartea fratelui lui Horia Sima, Eugen Ratiu a revenit în România, la Fãgãras, unde trãieste si în prezent.

Romfestul 1998

L.V.: - Între 16-18 Septembrie 1998 a fost organizat la Bucuresti asa numitul "Romfest 1998", editia a IV-a (o manifestare care se poate considera un esec). Aceastã întrunire, care s'a vrut un "congres" al Emigratiei, a fost opera Miscãrii Legionare ?
M.D.: - Miscarea Legionarã nu a avut absolut niciun amestec în privinta organizãrii "Romfestului 1998". "Romfestul" de la Bucuresti a fost dorit si organizat de Pr. Calciu, care avea nevoie de o ocazie si un cadru (pentru convertirea lui) fatã de ierarhia ortodoxã din tarã, criticatã de el pânã acum... S'a servit si de dizidentii legionari din exterior, George Bãlasu si Mihaela Moisin dela "Cuvântul Românesc" din Hamilton (Canada). Obiectivul Pr. Calciu s'a îndeplinit, s'a pus bine pe lângã Sfântul Sinod si pe lângã patriarhul Teoctist, însã dizidentii nu si-au atins scopul. Conducerea lor, Nicolae Iliescu si Duliu Sfintescu nu au putut participa, în schimb legionari si alti neangajati au luat parte, primii în necunostintã de cauzã. Desi Pr. Calciu a pretins initial cã "Romfestul" de la Bucuresti este organizat cu sprijinul autoritãtilor române, niciun demnitar dela Bucuresti (cu exceptia primarului interimar Viorel Lis) nu l-a onorat cu prezenta sa pe Pr. Calciu, mai mult chiar, "consilierul guvernamental" Doru Braia, a chemat Politia si SRI-ul ca sã confiste literatura legionarã expusã de dizidentii Miscãrii Legionare !?? În aceste conditii "Romfestul" din 1998 a fost util doar pentru
pagina 81 ambitiile si scopurile Pr. Calciu, în rest el fiind un fiasco total si în plus a arãtat adversitatea regimului actual din România fatã de Românii din emigratie !

L.V.: - La "Romfest 1998" au "dispãrut" si publicatiile editurii "DORUL" din Danemarca, desi aceastã editurã nu are absolut nici o legãturã cu Miscarea Legionarã !... Un alt personaj important al Miscãrii Legionare este IPS Bartolomeu Anania, arhiepiscopul Vadului, Feleacului si Clujului, despre care

generalul Pacepa a scris, "Cã în 1964 (imediat dupã eliberarea de la Aiud >sic>) a fost trimis de Securitate ca agent DIE în Statele Unite". Se afirmã cã arhiepiscopul Bartolomeu Anania, a fost înainte de 1947 legionar, este adevãrat ?
M.D.: - A fost "frate de cruce", dar la Aiud a fost turnãtor si om de încredere al colonelului Crãciun, care l-a însãrcinat sã colecteze într'un volum toate declaratiile compromitãtoare, fãcute de legionari în cursul "reeducãrii" de la Aiud. Cu publicarea acestui volum au fost amenintati legionarii, atât de Constantin Ticu-Dumitrescu, cât si de Virgil Mãgureanu. Ajunge sã mai spun, cã imediat (??!) dupã eliberarea dela Aiud, Bartolomeu Anania a fost trimis de Patriarhia dela Bucuresti, "ca preot misionar" în SUA, de fapt, dupã cum scrie Pacepa, ca agent DIE, cu misiunea precisã de a spiona si de a învrãjbi emigratia românească din America, sarcini de care s'a executat destul de bine, rãsplata primind-o dupã Revolutie, când a fost numit arhiepiscop la Cluj.

Obiectivul Miscãrii Legionare

L.V.: - Trimiterea de agenti si mai ales agente, contra Miscãrii Legionare costã contribuabilul român, mult sãrãcitul popor român, sume importante, poate de ordinul sutelor de mii de dolari SUA, dacã nu chiar mai mult (...). Este Miscarea Legionarã atât de periculoasã pentru actualul regim ca sã determine cheltuirea acestor importante sume de bani ?
M.D.: - Eu nu stiu ce crede Securitatea si respectiv Guvernul Român si Presedintele Emil Constantinescu despre Miscarea Legionarã. Obiectivul Miscãrii Legionare a fost sã restituie istoriei nationale pe Cãpitan, pe Mota si Marin, pe Horia Sima si pe ceilalti mari dispãruti, asa cum ei au fost, eroi si luptãtori, pânã la sacrificiul suprem, pentru credinta crestinã si pentru interesele permanente ale neamului si nu desfigurati si împroscati cu noroi, pânã si în prezent, de conspiratia comunistã. Aceastã misiune a avut-o si o are mai departe Miscarea Legionarã, în acest scop sunt publicate cãrti, brosuri si reviste si sunt tinute numeroase conferinte si simpozioane. Miscarea Legionarã se adreseazã în primul rând tineretului, cãci la el educatia comunistã nu s'a sedimentat, ori nici nu a existat, însã nu sunt neglijate nici generatiile mai în vârstã, cãci ele decid de prezentul tãrii. Sunt numerosi dintre acestia în care educatia comunistã nu a reusit sã prindã rãdãcini, iar cunoasterea, sau numai acceptarea de cãtre ei, a valorilor morale si spirituale, din doctrina legionarã, ar însemna totusi o contributie efectivã, la efortul absolut necesar de a scoate societatea românească din impactul malefic si destructiv, al dominatiei comuniste si neocomuniste. Obiectivul nostru este sã asigurãm pentru generatiile viitoare continuitatea Miscãrii Legionare. Nu dorim sã cucerim puterea în Stat, nici în prezent si nici în viitorul apropiat. Asa cã Puterea poate dormi linistitã, Miscarea Legionarã nu o va tulbura.

L.V.: - Vã multumesc !

Stuttgart, 24 Februarie 1998 - 28 Martie 1999